

VILNIAUS LOPŠELIS-DARŽELIS „ŽIBUTĖ“

GĖLIŲ PASAKOS

TĖVŲ IR VAIKŲ KŪRYBA

VILNIAUS LOPŠELIS-DARŽELIS „ŽIBUTĖ“

GĖLIŲ PASAKOS

TĖVŲ IR VAIKŲ KŪRYBA

Vilniaus miesto savivaldybės aplinkosauginio ir ekologinio švietimo projekto
„Gamtos namų duris pravėrus“ tėvų ir pedagogų bendrystės veikla

2019 m. m.

Pasaką kūrė ir iliustravo

ŪLA KASPUTYTĖ

PASAKA APIE
NEUŽMIRŠTUOLĘ PO
ŽEME

„Kregždūčių“ grupė

PAŠAKH AP IZ NEUŠMIRŠTUOLĖ PO ŽEMĖ

Autoris: Tėta ir mama

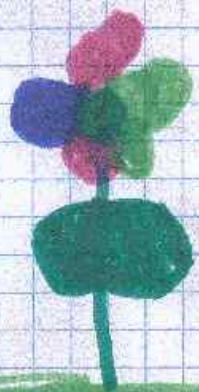
Dieug honts gyvenos Neušmirštute.
Ji gyvenos saugiamė mokyklas
darėis rojioš heliauti po žeme.

Je ji norio pama tyti įvairiaumis
šdonybū, o ten gi slepiasi po
žeme. Tik ji miškap nemugal rojū,
kaip ten neheliauti.

Ji stapesi nieko nepamiršti, ko
galvoja. Dieug dieug ji itikai
galvojo apie vaiges. Ji nenorjo,
kad jō ja sugraustu.

Je nias ligetg Neušmirštute
po žeme jōrausi, nes jō mokyke!
Širipildė Neušmirštuteš rojone! Po
žeme ji mate išolūš dėimautg, porėnuis
šolūš ir miško kurnū.

Kurnis leuo diokelis ir ablon. Ji
ir motabon netgi pan tygi alit
m raus kopelias. Ir paklausė:
- Laban, ar nori buti mans
draugas?

Pasaką kūrė ir iliustravo

ELZĖ ČIUPLYTĖ

ROŽĖ

„Kregždūčių“ grupė

Roāē

Zaliojē puvoji augo viena
Roāē. Ji jauktis labai vienišā.
Apnāspuēni aplink tolu moji
pamatē gredāis rozijs lūtnas.
dabai apnāspuēnē n pangs
sūnpatūnti. Roāē sūtkeljijs:
- Labas!

Kūmas atsaki: - sveika!
Tais jās pradējs bechauti:
Blgāi lialbedavoni ir dēšau-
gōni draugija. Roāē lūvo
labai laimīga. Ji nebesijān
tē vienišā.

Šna tūnti draugis,
draugauti bechauti,
šausi kartū. Tadel
braugūku me esaucis
šald.

Pasaką kūrė ir iliustravo
RŪTA JUŠKEVIČIŪTĖ su mama ir broliu Nojum

PASAKA APIE RAGANĘ

„Kregždučių“ grupė

PASAKA APIE

RAGANE

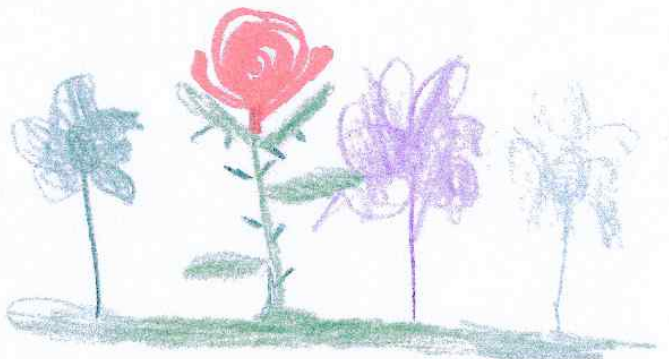

JUŠKEVIČIŲ ŠEIMA (RŪTA, NOJUS,
MAMA

VIENĄ KARTĄ GYVENO GEROJI FEJA,
KURI MĖGO GĖLES. JI TURĖJO DIDELĮ
GĖLIŲ DARŽELĮ, KURIUO LABAI RŪPINOSI

VISOS GĖLĖS BUVO NUOSTABIOS, BET
PATI MYLINIAUSIA FĖJOS GĖLĖ BUVO
ROŽĖ.

NORS JI TURĖJO SPYGLIUKUS, BET
JOS KVAPAS IR RYŠKI SPALVA BET
KURIAM, NET IR PAČIAM NELAIMINGIAU-
SIAM ŽMOGUI, PAKELDAVO NUOTAIKĄ,
SUTEIKDAVO ENERGIJOS, KAD NEBEREIKĖJ
VITAMINŲ A B C D.

NETRUKUS APIE ROŽĒ SUŽINOJO, KITA
FĒJA, KURI DAŽNAI BŪDĀVO BLOGOS
JUOTAĪKOS IR PIKTA, TODĒL JOS NIEKAS
NĒĢO, IR JI LIKO ĢYVENTI ATSKIRTA
R VIENIŠĀ KALNUOSE.

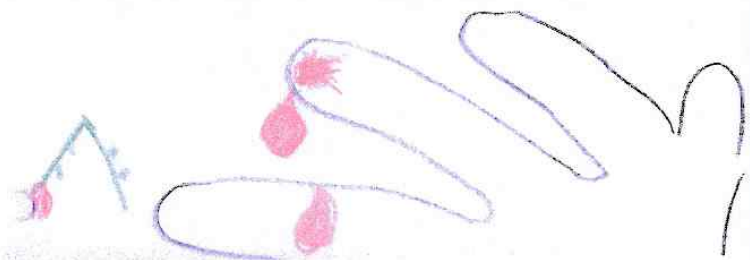
SUŽINOJUSI APIE STEBUKLINGĀ ROŽĒ
JI ĪSĪGEIDĒ JĀ PASISAVINTI, TODĒL
NAKTĪ ĪSĪBROVĒ Ī GEROSĪOS FĒJOS
NAMUS IR ĪŠKĀSĒ ROŽĒ.

PIKTOJI FĒJA NEMOKĒJO RŪPINTĪS
ĢĒLE, IR ROŽĒ PASĪDARĒ LIŪDNA,
TOKIA LIŪDNA, KĀD NEBESKLEĪDĒ
ĪĀLONAUS AROMĀTO IR ĒMĒ VYSTĪ...

PIKTOJI FĒJA SUPYKO ANT ROŽĒS,
ĢRIEBĒ JĀ IR SULAUŽĒ, ROŽĒS
SPYGLYS ĪSNĪGO FĒJĀI Ī PĪRŠTĀ IR
PASĪRODĒ ĪUCSVĪ KRAUJO LAŠĀI.

PIKTOJI FĖJA SUSPIGO IŠ
APMAUDO. TAIP GARSIAI, KAD JOS
RIKSMĄ IŠGIRDO GEROJI FĖJA.
GEROJI FĖJA BUVO TOKIA GERA,
KAD PAMIRŠO KĄ JAI BUVO PADARILUSI
PIKTOJI FĖJA IR ATĖJO PAGUOSTI
PIKTAJĄ FĖJĄ.

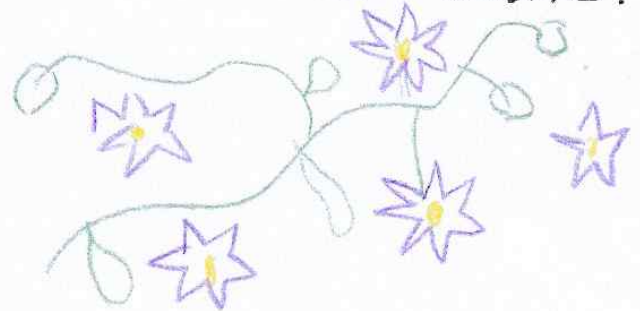
GEROJI FĖJA TARĖ:

- AŠ SUPRANTU TAVE, SUPRANTU,
KOKIA ESI VIENIŠA IR APLEISTA... BET
ŽINOK, KAD NORĖDAMA JAUSTIS LAIMINGA
TURI NE TIK INTI, BET IR DUOTI,
DOVANOTI KITIEMS MEILĖ IR DŽIAUGSMĄ,
IR TADA DŽIAUGSMAS IR MEILĖ SUGRĮS
UŽAUGUSI DVIGUBAI.

- BET AS NEMOKU DUOTI! - LIUDNAI
PASAKĖ PIKTOJI FĖJA.

- O AŠ TAU GALIU PADĖTI! AŠ
PAVERSIU TAVE GELE!

IR GEROJI FĖJA PAVERTĖ
PIKTĄ FĖJĄ GELE - VIJOKLIU SU
DIDELIAIS VIOLETINIAIS ŽIEDAIS.

ŽMONES LABAI JĄ PAMILO, NET LA-
BIAU NEI ROŽĖ. SODINO IR DAUGINO,
DALINOSI, GROŽĖJOSI. TAIP PIKTOJI
IR NELAIMINGA FĖJA IŠNOKO MYLĖTI
DALINTIS MEILE SU KITAIS.

PIKTAI FĖJAI ATMINTI ŽMONĖS
PAYADINO GELE RAGANF.

Pasakā kūrē ir ilustravo
GABIJA BILEVIČIŪTĒ su mama

ŽIBUTĒS

„Kregždučiņ“ grupē

Zibutis

Beigsi ziema. Atējo pavasaris. Sniegas
tirpo. Visur cirkēna upelīai. Saulutē
hyla vis aukstyn. Ji tildo zēng. Sūsilus
Zemei pradeda augt slaituose pačios
pirmos pavasario gēlytēs - zibutēs.
Jos yra labai grazios, lapelīai žali,
o ziedelīai labai graziūs. Sviesiai
mēlynos spalvos kaip dangus.

Labas su mama

Pasaką kūrė ir iliustravo
MARTYNAS JAZUKEVIČIUS ir jo šeima

GĖLYČIŲ PIEVA

„Kregždžių“ grupė

"Gėlių
pieva"

Kažkur pasaulyje yra Pieva. Labai graži pieva – pilna įvairiausių gėlių ir į Saulę skrendančių drugelių. Kiekvieną rytą toje pievoje išdygsta po naują ramunėlę, pakalnutę, medetką, varpelį. Kiekviena nauja gėlytė – tai naujas vaikiukas. Toks dar mažytis, glėžnas, kurio labai laukia jo mama.

Šiandien iš drėgnos ir šiltos žemės prasikalė raktažolė. Ji dar silpnutė, vos nulaiko neišsiskleidusią galvutę.

- Kas aš? Kur aš? – prasimerkė raktažolė.

- Tu Pievoje, - geranoriškai paašškino šalia auganti ramunė. Pažiūrėk, kiek čia mūsų daug – vaikiukų. Mes visi čia augame laukiami ir mylimi. Štai, matai tą dobiliuką? Koks jis didelis! Jis greitai skris į Saulę.

- O, kokia aš laiminga! Aš jaučiu, kaip manęs laukia mano mamytė! O kaip aš ją pamatysiu?

- Tu keliausi į Saulę. Kai ateis laikas, tavo žiedelis virs drugeliu, ir tu išskrisi. Pažiūrėk, visa dangaus mėlynė pilna drugelių! Jie jau keliauja.

Ir vaikiukai augo. Gražėjo. Vieną vakarą ramunės žiedelis virto dideliu baltu drugeliu ir pakilęs nuskrido į raudoną besileidžiančios Saulės ugnį.

- Sudie! - šūktelėjo palikdama Pievą ramunė.

-Aš būsiu vakarinis vaikiukas!

Martynas ir jo šeima

Pasaką kūrė ir iliustravo
KAROLIS LAJAUSKAS su mama

ISTORIJA APIE ŽIBUOKLĘ IR ROŽES

„Kregždūčių“ grupė

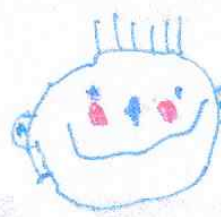
ISTORIJA APIE ŽIBUOKLĘ IR ROŽES

KARTĄ GYVENO SKRUZDĖLĖ. JOS NAHAI BUVO ŽIBUOKLĖS ŽIEDĖLYJE, BET JI LABAI MĚGDAVO LAIPIOTI ANT ROŽIŲ ŽIEDŲ.

KAIMINYSTĖJE TARP ROŽIŲ, GYVENO PELĖ. SYKI, KAI SKRUZDĖLĖ PRAUSĖSI ŽIBUOKLĖS RYTO RASOS LAŠELIAIS SAVO VEIDUKĄ, PELĖ NETIKĖTAI UŽLIPO ANT ROŽĖS ŠPYGLIUKO IR TAIP GARSIAI CYTELĖJO, KAD SKRUZDĖLĖ IŠSIGANDO IR VISA ĮKRITO Į ŽIBUOKLĖS VIDURIUKĄ, KUR BUVO JASIKAIPE LABAI DAUG RYTO RASOS LAŠUKŲ.

KAI PASIRODĖ PIRMIEJI SAULUTĖS SPINDULIAI, PELYTĖ NUTARĖ PRIGULTI PO ŽIBUOKLĖ IR PAILSĖTI. TUO TARPU SKRUZDĖLYTĖ PRIGULĖ ANT ŽIBUOKLĖS LAPELIO, KAD IŠDŽIŪTY IR SUŠALTY. TAIP IR PELYTĖ IR SKRUZDĖLĖ UŽMIGO.

TIK STAIGA PAPŪTĖ VĖJELIS IR SKRUZDĖLĖ NUKRITO TIESIAI Į PELYTĖS AŠIS, KAIRĖ. TRUPUTĮ PATUPĖJUSI PELEŠ AUKYJE NUTARĖ, KAD JAI ČIA PER ŠILTĄ, LABAI KULTENA PELEŠ PLAUKELINI IR TAHSOKA. TUOJ PAT IŠLINDO AUSIES IR GERŠO, SAVO MYLINUS ŽIBUOKLĖS NANUČIUS.

Pasaką kūrė ir iliustravo
NERINGA SABAITĖ ir tėtis

MAŽOSIOS RAMUNĖLĖS NUOTYKIAI

„Kregždučių“ grupė

Mažosios Ramunėlės nuotykių

Į plačius laukus vėjas atpūtė sėklytę. Sėklytė įkrito į kiškio iškastą duobutę. Galiausiai atėjo žiema ir sėklytę užklojo storas sniego sluoksnis. Sėklytė po sniegu šiltai pražiemojo visa žiemą.

Atėjo pavasaris ir nutirpo sniegas, o iš žemės, sušildytos saulės spinduliais, išdygo daigelis. Jis buvo nedidelis, gležnas, bet labai gražus. Tam, kad jis užaugtų, jam reikėjo lietučio ir saulytės. Kai jis užaugo, daigelio viršuje atsirado pumpuras. Ir vieną saulėtą pavasario rytą pumpuras išsiskleidė. Gėlytė atsimerkė ir pamatė nuostabų pasaulį. Jai labai buvo smalsu sužinoti, kas vyksta šiame gražiame pasaulyje ir ji nutipeno patyrinėti pasaulio. Tyrinėdama pasaulį, ji sutiko raudoną vabalėlį su juodais taškiukais ir paklausė jo:

- Kuo tu vardu?
- Aš Boružėlė – atsakė vabalėlis ir iškart paklausė:
- O kuo tu vardu ir kas tokia esi?
- Aš gėlytė Ramunėlė ir tyrinėju pasaulį, bet toli nukeliauti negaliu, nes man reikalinga žemė, kad nenuvysčiau. Taip pat reikalingas lietus ir saulytė, kad kiekvieną rytą vėl galėčiau iškleisti savo žiedelį.
- Aš galiu skraidyti ir tave aplankyti kiekvieną dieną, kad papasakočiau, ką mačiau.
- Oi, puiku, tai tu būsi mano geriausia draugė, o aš tavęs visada lauksiu su išskleistu žiedu.

Taip užsimezgė gėlytės Ramunėlės ir Boružėlės draugystė. Boružėlė kiekvieną dieną lankė Ramunėlę ir jos ilgai kalbėdavosi apie tai, kas nutikdavo pievoj.

Atėjo rudenėlis ir Ramunėlės žiedelis virto sėklytėmis, kurios po žiemos virst daigeliais ir vėl iš naujo užsimegė draugystės.

Pasaką kūrė ir iliustravo
ADOMAS SPARNAUSKAS su mama

MOČIUTĖS ROŽĖS

„Kregždūčių“ grupė

Močiutės rožės

Buvo žalia ir karšta vasaros diena: saulė kaitino savo auksiniais spinduliais, o gėlės močiutės sode skleidė kvapnų aromatą. Aplink skraidžiojo margaspalviai drugeliai, kurių pavadinimus Adomas per vasarą jau buvo išmokęs: dilgėlinukas- tai oranžiniais sparnais su juodais taškeliais ir juodais pakraštėliais drugelis, taip pat citrinukas, kurį Adomo močiutė vadino kopustinuku - jis buvo ryškiai šviesios žalios spalvos. Raudonos rožės sode traukė visų akį, o bitutės iš jų rinko nektarą ir nešė j savo korius medų. Sode žydėjo ir violetiniai varpeliai, o aplink juos straksėjo žiogai grieždami savo smuikeliais. Tačiau visą sodo ramybę sujaukė nenaudėlis kormis išraudamas kalnelį žemių, ir tarsi to dar būtų maža, atskuodęs Adomo šuniukas, vardu Uoga, ėmė rausti tame kalnelyje urvą, taip išbaidydamas visus žiogus, drugelius ir bites.

Adomo (kartu su mama) kurta istorija ☺

Pasaką kūrė ir iliustravo
TĖJA KOTRYNA MASEVIČIŪTĖ

VIENIŠOS ŽIBUTĖS ISTORIJA

„Pelėdžiukų“ grupė

VIENIŠOS ŽIBUTĖS ISTORIJA

Atėjo pavasaris saulutė dar nenoriai šildė žemę. Bet vienam saulės spindulėliui patiko vienas miško slėnis, kurį jis pradėjo vis labiau šildyti ir tada pradėjo kaltis mažas, liaunas žibutės stiebelis su pumpurėliu. Bet naktis nenorėjo kad tas žibutės pumpurėlis prabustu. Ir jis kiek galėdamas kvietė į pagalbą šaltuką, nes jis puikiai žinojo kad šaltis neleidžia pumpurėliams išsiskleisti. Bet pavasarį dienos ilgėja ir saulutė ankčiau keičiasi, nei žiemą. Vos tik prabudusi saulutė tuoj pradeda šildyti mažą žibutės pumpurėlį. Ir jis pamažu vis kyla kyla į saulutę ir praskleidžia savo melsvus septynis žiedlapius. Prabudusi žibutė pažvelgė į saulutę ir sako:

- Ačiū tau saulute, kad tu mane sušildei ir padėjai atsibusti.

Apsidairė žibutė aplinkui ir žiūri kad jiniai tik viena žydi ir jai pasidarė liūdna vienai šiame miško slėnyje, o kurgi mano kitos draugės, mes visada kartu prabusdavome, o dabar aš čia tik viena išsiskleidžiau? Tada ji pakelia galvą į saulutę ir tarė:

- Saulute, o kurgi kitos mano draugės? Saulutė atsakė:

- Aš dar neturiu tiek jėgų, kad sušildyčiau visas tavo drauges.

- Bet man liūdna čia vienai - tarė žibutė- aš noriu pasikalbėti, pasidžiaugti su savo draugėmis, ką man dabar daryti? Man labai nelinksma vienai žydėti. Saulutei pasidarė truputi nesmagu, kad jiniai prikėlė tik vieną žibutę ir pagalvojusi pasakė:

- Miela mano draugė ar tu gali palaukti dar vieną savaitėlę aš pasidarysiu kaitresnė ir pažadu aš pašildysiu daugiau šį slėnį ir prikelsiu visas tavo drauges. Žibutė atsako:

- Bet savaitėlė labai ilgai, o ką man dabar daryti vienai? Saulutė pagalvojusi tarė:

- Palauk rydienes aš tau paruošiu siurprizą. Žibutė visa nakti negalėjo užmigti galvodama kokį siurprizą jai paruoš saulutė. Tik paryčiui užmigo, o atsibudusi pamatė kad saulutė taip gražiai šypsosi ir sako žibutei:

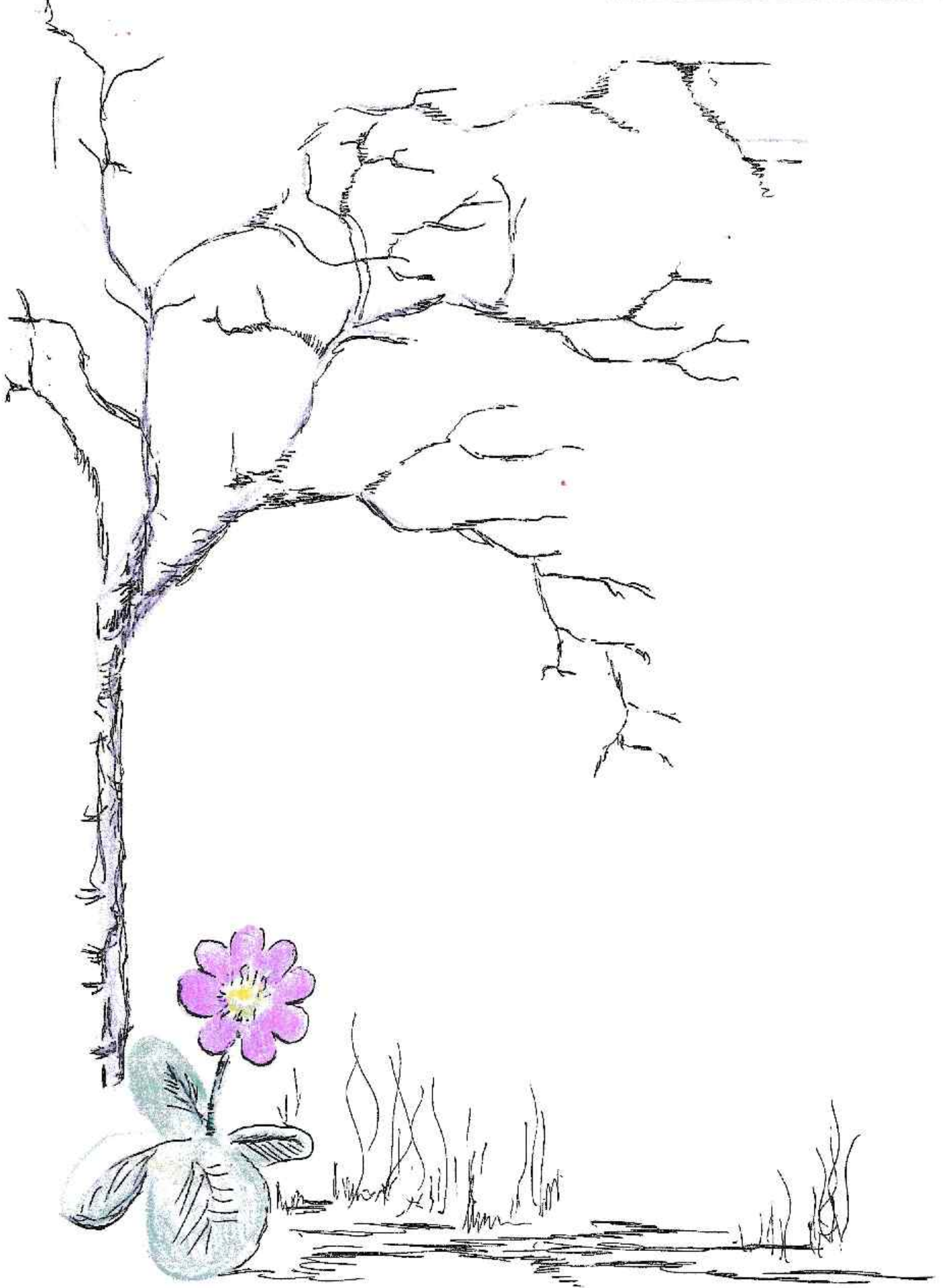
- Ar matai koki aš tau siurprizą paruošėjau? Žibutė apsidairė ir sako:

- Aš matau daug geltonų, mažų saulučių aplink save.

- Taip, taip džiugiai tarė saulutė tai šalpusniai su kuriais tau bus linksmą ir gera. Šalpusniai visi šypsodamiesi tarė:

- Pažaiskime kartu šią gražią pavasario dieną. Ir taip žibutė su šalpusniais žaidė, dainavo ir net nepastebėjo, kaip šalia jos išsiskleidė daug daug melsvų žiedelių, tai buvo jos draugės žibutės. Tada žibutė pakele galvą į dangų ir padėkojo saulutei už rūpestį, šilumą ir meilę jai.

Pasaką kūrė ir iliustravo
VYTAUTAS AIDĖTIS ir tėtis Tomas

ŽIBUTĖ

„Pelėdžiukų“ grupė

labai senai, senų senovėje, miškuose gyveno
labai daug gėlių. Didelės ir mažos, tiesios ir kreivos,
spalvingos ir vienspalvės, gyveno jos draugiškai.

Karta susiginėjo visos gėlės, ~~tačiau~~ kuri ši iš jų
gražiausia. Pykosi ir trinkėmavo ilgai, net miško
žvėrys užmigtai nepolėjo. Galiausiai pro šalįėjo pelkių
senis, jis išgirdo kaip pykstančios gėlės ir priejo prie
jų.

- Ko jūs čia trinkėmaujate? - paklausė jis

- Niekaip nesutariam, kuri iš mūsų gražiausia! - atsakė gėlės.

- Jūs visos vienodai gražios, o kai ~~trinkėmavate~~ trinkėmavate, tampate
dar gražesnės - pasakė Pelkių Senis.

Gėlės pasitarė tarpusavyje ir visos susitaukė. Tik viena
žilutė nerutė su tuo.

- Vistiek aš pati gražiausia! - šautė ji.

- Na gerai! - pasakė pelkių senis, trinkėtelėjo lazda
ir žemę ir išnyko.

Iz nuo tos dienos visos gėlės žydi kartu vasarą.

Tik viena žilutė pražysta pavasarį, kol sniegas dar
neištirpęs, ir nėra jai lygių, ji pati gražiausia...

Pasaką kūrė ir iliustravo

UNĖ GRIGALYTĖ

KAIP GĖLYTĖS
TINGINUKŲ MIESTELYJE
GYVENO

„Pelėdžiukų“ grupė

Kaip gėlytės Tinginukų miestelyje gyveno

Kartą viename mažame miestelyje pavadinimu Tinginukai linksmi sau gyveno įvairiausio dydžio, grožio ir spalvų gėlytės. Tiesą sakant gėlyčių įvairovė buvo tokia didelė, kad skaičius gal bus net didesnis už dešimt. Tinginukų miestelyje gyveno pasipūtėlis Gvazdikėlis, raudonskruostė Rožė, išstypėlis Kardelis, geltonkasė Saulėgraža, visada viskuo nepatenkinta Orchidėja, stiprusis Bijūnas, neklaužada Tulpė ir dar daug kitokių gėlyčių. Miestelyje gyveno ir kuklioji Žibutė, kuri buvo labai smalsi ir visada viską norėjo išmokti.

Tinginukų miestelyje vienintelė Žibutė mokėjo skaičiuoti, skaityti ir rašyti. Kitos miestelio gėlytės tingėjo mokytis, todėl nepažinojo nei skaičių, nei raidelių. Jos buvo įsitikinusios, kad mokytis yra visiškai nereikalingas užsiėmimas – tikras laiko švaistymas. Tiesa, pasipūtėlis Gvazdikėlis pažinojo 3 raideles. Gal dėl to jis ir buvo pasipūtęs, kad mokėjo tas 3 raideles, kurios buvo A, T ir S. Kodėl jis mokėjo tik šias 3 raideles, Tinginukų miestelyje niekas nežinojo. Tačiau sklandė kalbos, kad šios raidelės labiausiai patikusios todėl, kad jomis prasideda mėgstamiausi ir dažniausiai sakomi Gvazdikėlio žodžiai: ATOSTOGOS, TELEVIZORIUS, SALDAINIAI.

Visos Tinginukų miestelio gėlės skersai pro savo žiedus žiūrėjo į Žibutę, kuri dieną iš dienos mokėsi pažinti raideles ir jas gražiai sudėlioti į žodelį ir sakinuką. O Žibutei labai patiko mokytis ir ji nekreipė dėmesio, ką apie ją kalba ir galvoja kitos gėlytės.

Bėgo dienos ir nejučia artėjo gražiausia metų šventė – Kalėdos. Visos Tinginukų miestelio gėlytės žinojo, kad per Kalėdas ateina Kalėdų senelis ir atneša dovanų. Bet kad Kalėdų senelis žinotų, kokių dovanų kiekvienam mažam ir dideliam atnešti, jam juk reikia parašyti laišką.

Žibutė parašė labai gražų laiškėlį. Ji papasakojo Kalėdų seneliui viską, ką nuveikė per visus metus. O nuveikė Žibutė tikrai daug: klausė tėvelių, tvarkė žaisliukus, nežaidė ilgai su kompiuteriu ir laikuėjo miegoti. Į Žibutę per visus metus

nei vieno karto nebuvo įlindęs ožiukas. Taigi Žibutė tikrai buvo gera gėlytė ir jai Kalėdų senelis atnešė jos paprašytą žaislą – dainuojantį ponį.

O štai kitos gėlytės dovanėlių nesulaukė, nes jos tiesiog negalėjo parašyti Kalėdų seneliui laiško, juk nepažinojo raidelių. O be raidelių, nepavyks parašyti ir laiškelių, tiesa? Nepamirškime, kad pasipūtėlis Gvazdikėlis mokėjo 3 raideles, todėl jis iš jų bandė sudėlioti laišką. Žinoma išėjo kažkokia nesąmonė: ATT STA STT AST. Ką Gvazdikėlis norėjo pasakyti šiomis raidelėmis, nesuprato ir Kalėdų senelis.

Gėlytės labai nuliūdo, kad šiemet dovanėlių nebus ir pradėjo ašaroti. Bet čia į pagalbą atskubėjo Žibutė. Ji nusprendė pagelbėti visiems Tinginukų miestelio gyventojams ir padėti jiems parašyti laiškėlius Kalėdų seneliui. Kaip apsidžiaugė gėlytės, kad Kalėdos bus tokios, kokių ir laukia visi vaikai – linksmos, spalvotos, žaismingos ir su daug dovanų. Bet visų svarbiausia, kad gėlytės nusprendė pasekti Žibutės pavyzdžiu ir pradėti mokytis skaičiuoti, rašyti ir skaityti.

Kaip smagu, kad Tinginukų miestelio gyventojai pagaliau suprato, jog mokytis yra būtina. Kitaip juk net negalėsi parašyti laiško Kalėdų seneliui, perskaityti knygutės, išspręsti užduotėlės, o vėliau, kai jau eisi į mokyklą ir tėveliai tau nupirks telefoną, neišeis parašyti draugams net trumposios SMS žinutės.

Pasaką kūrė ir iliustravo
SOFIJA POCEVIČIŪTĖ

PASLAPTINGA KAIMYNĖ

„Pelėdžiukų“ grupė

PAVASARJ, KAI SAULĖ SAVO SPINDULIAIS VIS ILGIAU GLOSTĖ VISKĄ, KAS GYVA, VIDURY LAUKO PIEVOS ĖMĖ BUSTI GĖLĖS. PIRMIEJI, DAR SNIEGO PATALAMS DENGIANČI PAKRŪMĖS, DRĄSIAI SAVO SMAILUS LAPELIUS Į DANGŲ STIEBIA KROKAI, PASKUI JUOS SAVO SIJONUS SKLEIDŽIA ŽIBUOKLĖS:

- LABAS RYTAS, MIELI KAREIVĖLIAI, - KIKENDAMOS ŽIBUOKLĖS KALBINA KROKUS, - KOKS GRAŽUS ŠIANDIEN RYTAS, KAIP GRAŽIAI SAULĖS ŠVIESOJE ATRODO JŪSŲ SPALVOS... ACH, KAIP GAILA, KAD MES VISOS TOKIOS VIENODAI MĒLYNOS, MĒLYNOS, MĒLYNOS...

Mėlynos mėlynos mėlynos žibuoklės

- ACH, MIELOSIOS, BET BE JŪSŲ PAVASARIS NEATEITŲ... JUK JOKIE VAIKAI NELAUKIA SUŽYDĖJUSIŲ KROKŲ (**VAIKAI KROKŲ GAL NET NEPAŽŪSTA**) – JŪS, TIK JŪS VISIEMS LABIAUSIAI REIKALINGOS! O,

ŽIŪRĖKIT, TEN SNIEGUOLĖS SKLEIDŽIA SAVO GROŽĮ, ART TIK BOLUOJA
SNIEGO LIKUČIAI?

- NEJUOKAUKIT, PONAI, SNIEGO LIKUČIAI NEBŪNA GRAŽIAI BALTI,
KAIP MŪSŲ RŪBAI. AR ŽINOTE, MIELOS GĖLĖS, KAD MES,
SNIEGUOLĖS, SENOVĖS GRAIKŲ BUVOME VADINTOS GALANTHOS –
PIENO ŽIEDAS. MES **BALTOS KAIP PIENAS!**

GĖLĖMS BESIŠNEKUČIUOJANT, BESITAISANT SAVO NAUJUS ŽIEDLAPIUS,
PO VISĄ PIEVĄ PASKLIDO SU NIEKUO NESUPAINIOJAMAS KVPAS:

- NARCIZAI!, - SUŠUKO VISOS VIENU METU, - NARCIZAI! JIE PAGALIAU
ATVYKO!

IŠ TIESŲ, KITOJE PIEVOS PUSĖJE DRAUGIŠKAI SIŪBAVO DAR VOS KELI
NARCIZAI, BET JŲ KVPAS BUVO TOKS STIPRUS, RODOS, BŪTUM PATEKĘS
Į BRANGIAUSIŲ KVEPALŲ PARDUOTUVĘ.

TAS KVPAS PAŽADINO BITES IR DRUGELIUS. JIE ĖMĖ SKRAIDYTI, ŠOKINĖTI
NUO ŽIEDO IKI ŽIEDO, LANKYTI KIEKVIENĄ GĖLĘ LYG SENIAI NEMATYTĄ
DRAUGĄ:

- O, LABAS! KAIP ŽIEMĄ IŠKENTEI? AR NEPABODO PO SNIEGO
PATALAIS MIEGOTI?
- KAIP TU?
- KAIP TAS STIPRUOLIS VĖJAS RUDENINIS, AR DAR PAMENI? AR
NENUPŪTĖ? AR NEPERŠALAI?
- TURIU SKRISTI, IKI PASIMATYMO-O-O!

IR TAIP KIEKVIENĄ RYTĄ, KIEKVIENĄ DIENĄ, POPIETĘ IR VAKARĄ VIS NAUJI
AUGALĖLIAI KILO IŠ ŽEMĖS: IŠ PRADŽIŲ MAŽAIS DAIGELIAIS, TADA
GREITAI GREITAI, GAVĘ VOS PO SPINDULĖLĮ SAULĖS, KIEKVIENAS
GRŪDOSI Į VIRŠŲ DRAŠIAI, KARTAIS TRUPUTĮ PASISTUMDYDAMI:

- EII GAL GALĖTUM PASITRAUKTI? AŠ ČIA BANDAU AUGTI! – PRETENZINGAI ŠIAUŠĖSI VIENOS.
- OI OI, TILPSIM VISOS, KAIP KIEKVIENAI METAIS, - DRAUGIŠKAI ATSAKYDAVO KITOS, IR ŽINOMA, PATRAUKDAVO SAVO ŽALIĄSIAS RANKAS Į ŠONUS, PADARYDAMOS DAUGIAU VIETOS NAUJOKĖMS.

VISOS GĖLĖS BUVO DRAUGIŠKOS IR VISOS DAUG METŲ PAŽYSTAMOS. KIEKVIENA ŽINOJO, KOKIA LEPI YRA PANELĖ AGUONA, IR KOKIO NARSAUS CHARAKTERIO - KARDELIS, KAD TIK IŠ IŠORĖS DYGLIUOTA ATRODO GEROJI ROŽĖ IR KOKIĄ PASLAPTĮ SLEPIA PIENĖ.

VISOS GĖLĖS KASMET AUGDAVO TAM TIKRA PER DAUGELĮ METŲ NUSISTOVĖJUSIA TVARKA, VISŲ UŽDUOTIS BUVO SKLEISTI GROŽJ, SUTEIKTI SAUGŲ PRIEGLOBSTĮ BITELĖMS, O RUDENIOP, BESIBAIGIANT ILGAJAI VASAROS PUOTAI, UŽMIGTI ŽIEMOS MIEGU IKI KITO SAULĖTO PAVASARIO.

Narsaus charakterio kardelis

BET ŠIEMET VISKAS BUVO KITAIP.

VIENĄ DIENĄ KAŽKAS ĖMĖ KUTENTI AGUONAI ŠONĄ. JI SUSIRAUKUSI PASIKASĖ, BET NIEŽULYS NESILIOVĖ:

- ACH, KAS TAI? KAŽKOKIA NAUJA LIGA? EI, GĖLĖS, NETYLĖKIT! PASAKYKIT! NORS NE, NIEKO NESAKYKIT, TAI TURBŪT AGUONŲ GRIPAS.. ACH...

ŠEŠĖLIS BUS IRGI NE MENKAS. NUVYSIT VASAROS NESULAUKĘ,
VARGŠĖS GĖLYTĖS.

- NESĄMONĖ, - ATSAKĖ PIENĖ, - NIEKO TU NEMATEI, TAI TIK PASAKA
APIE DŽEKĄ IR STEBUKLINGĄ PUPĄ. ATSIMENI, KAI PERNAI VAIKAI
PALIKO PIEVOJE PASAKŲ KNYGĄ, VISOS TAS PASAKAS GARSIAI
SKAITĖM? O ŠI VISAI NEPANAŠI Į PUPĄ...
- AAA, TIKRAI, GALI BŪTI, - NEBESIGINČIJO BORUŽĖ. – BET KOKIU
ATVEJU, SĖKMĖS SU ŠIA DIDELE GRAŽUOLE, O AŠ SKRENDU,
PAŽIŪRĖSIU AR KITOSE PIEVOSE IRGI TOKIOS AUGA. IKI-I-I !
- MANAU, ČIA BUS MEDIS. DIDELIS BUS IKI DANGAUS, IR AUGSIME
VISOS TAMSIAME JO ŠEŠĖLYJE, - VĖL ĖMĖ PANIKUOTI AGUONA. –
NORS ŽINOT, *SVARBIAUSIA, KAD TIK NE KAŠTONAS BŪTŲ, O TAI
APMĖTYS MUS VISAS SAVO EŽIUKAIS.*
- KĄ TU SAKAI, NEGALI BŪTI, ČIA TIKRAI TIKRAI NE KAŠTONAS.
PAŽIŪRĖK, LAPAI KITOKIE, STIEBAS TOKIO ILGUMO, O PLONA LAIBA,
NE MEDIS, TIKRAI, - PAPRIEŠTARAVO JAI ROŽĖ. GAL TIKRAI... PUPA?

GINČAI NETILO DIENŲ DIENAS. GĖLĖS SPRINDŽIAIS MATAVO NAUJOKĖS
ŪGĮ, DISKUTAVO, Į KĄ JI PANAŠI, O JI VIS STIEBĖSI NEKLAUSYDAMA JŲ
KALBŲ. PIEVĄ KASDIEN APLANKANTYS VABALĖLIAI SAKĖSI NIEKUR
DAUGIAU TOKIOS NEMATĖ, BET, SAKĖ, PAUKŠČIŲ REIKĖTŲ KLAUSTI, TIE
PO VISĄ PASAULĮ SKRAIDO, TIKRAI BUS MATĖ. GĖLĖS NUSPRENDĖ LAUKTI,
KOL ATSKRIS VARNA, - TA GI PROTINGIAUSIAS PAUKŠTIS, NET KALIAUSIŲ
NEBIJO.

BET VARNA LYG TYČIA NESIRODĖ...

KITĄ RYTĄ, KAI GĖLĖ JAU BUVO DIDESNĖ UŽ DU VIENĄ ANT KITO
SUSTATYTUS KARDELIUS, KAŽKAS, TURBŪT AGUONA, PASTEBĖJO
AUKŠTAI ANT KAMIENO BESIKALANČIUS ŽIEDUS. KIEK BUVO DŽIAUGSMO!
JUK PRAŽYDUSI JI PAGALIAU PRABILS!

PO VALANDĖLĖS ATSKRIDUS PIRMOSIOMS BITĖMS, GĖLĖS GRAŽIAI PAPANŠĖ, KAD ŠIOS NUSKRISTŲ IŠ ARČIAU ŽIEDELIŲ PAŽIŪRĖTI:

- PAŽIŪRĖKIT, BITELĖS, KOKIOS SPALVOS TIE BŪSIMI ŽIEDELIAI, KIEK JŲ, AR GREITAI IŠSISKLEIS, KAIP KVEPIA, - PRAŠĖ GĖLĖS.

VOS BITĖMS PAKILUS VISU DEBESĖLIU Į VIRŠŲ, PIEVĄ APLANKĖ KĖKŠTAS. SMALSIAI APŽIŪRĖJO IŠ VISŲ PUSIŲ IR SAKO:

- NENORIU JŪSŲ GAŠDINTI, MIELOSIOS, BET GAL ČIA TAS NUODINGASIS **BARŠTIS**? JEI TAIP, TAI BĖKIT LAPUS PALIKĘ, ANIE TAIP GREITAI VEISIASI, KAD TUOJ VISĄ PIEVĄ UŽIMS...

ČIA JAU VISOS GĖLĖS SUKILO: KAS IŠ BAIMĖS ŽIEDLAPIUS BARSTYTI ĖMĖ, KAS BANDĖ ŠAKNIS IŠ PO ŽEMIŲ IŠSTRAUKTI, BET ŪMAI KAŽKAS PRADĖJO TYLIAI JUOKTIS:

- CHI CHI, KO ČIA BIJOTE? ANOKS AŠ NE BARŠTIS. ARGI, MIELOSIOS GĖLĖS, NEPAŽINOTE? AIŠKU, ŠIAIS LAIKAIS AŠ, NORS IR TURINTI GRAŽŲ LIAUNĄ DVIEJŲ METRŲ AUKŠČIO STIEBĄ, NORS IR PASIDABINUSI GAUSYBE RYŠKIASPALVIŲ ŽIEDŲ, BET **NEBELABAI MADINGA**. O KADAISE BUVAU KIEKVIENO DARŽELIO PUOŠMENA. NAGI, KURI ATSPĖS MANO VARDĄ?

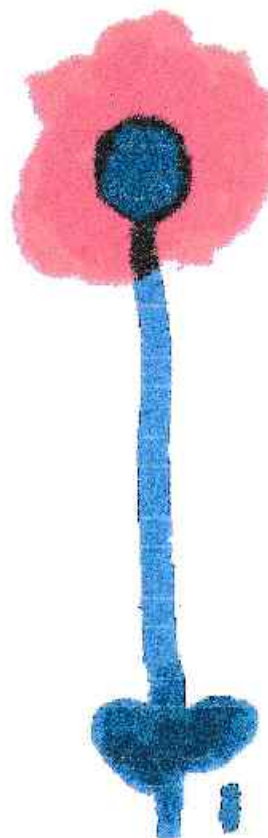
VISOS GĖLĖS ATSUKO SAVO GALVELES Į ŽIEDAIS APSIPYLUSIĄ AUKŠTAJĄ KAIMYNĘ. TAI BUVO NEREGĖTO GROŽIO GĖLĖ. BET NEI AGUONA, NEI KARDELIAI, NEI NARCIZAI NEŽINOJO ŠIOS PASLAPTINGOS DAMOS VARDŲ. VIENINTELĖ ROŽĖ SU ŠYPSENA ATSIDUSO:

- NA, IR KAIP AŠ GALĖJAU NEPAGALVOTI. TAMSTA JUK ESI MANO TOLIMA GIMINAITĖ IŠ AZIJOS!
- TAIP, TAIP, - ATSAKĖ AUKŠTOJI GĖLĖ, - MANO GIMTINĖ AZIJOJE. O ČIA, EUROPOJE ESU ŽINOMA NUO ŠEŠIOLIKTOJO AMŽIAUS, BEJE, KAIP PUIKI VAISTAŽOLĖ. IR JEI JUMS MANO 2M ŪGIS ATRODO PER

- AGUONŲ PIENAS, O NE GRIPASI!, - ATŠOVĖ NETOLIESE AUGANTIS AŠTROKO CHARAKTERIO KARDELIS. – TU PAŽIŪRĖK, TEN KAŽKAS DYGSTA.
- ACH, - SUSIRAUKUSI PAKĖLĖ LAPUS AGUONA, - TAIP IR ŽINOJAU. GYVENOM RAMIAI, VA, JAU MATAU, KAŽKOKIA INVAZINĖ RŪŠIS AUGA, IMPORTINĖS GĖLĖS, KUR NET ŽIEMĄ PARDUOTUVĖS PILNOS... JI ĮDĖMIAI BANDĖ ĮŽIŪRĖTI MAŽYTĮ ŽALIĄ DAIGELĮ, BANDANTĮ RASTI KELIĄ IŠ ŽEMĖS Į DIENOS ŠVIESĄ.

DAUGUMA GĖLIŲ SUSIDOMĖJO NAUJOKE. NUO TADA KIEKVIENĄ DIENĄ VISOS PRADĖDAVO APŽIŪRĖDAMOS, KIEK DAIGELIS UŽAUGO, APTARDAMOS KADA, KADA GI PAGALIAU IŠSKLEIS ŽIEDUS. JUK NEPRASISKLEIDĘ GĖLĖS DAR NEGALI KALBĖTI. O DAIGELIS STIEBĖSĮ VIRŠŲ LYG PAŠĖLĖS, PER DIENĄ TURBŪT PO CENTIMETRĄ PAŪGĖDAMAS. GĖLĖS SU DIDŽIAUSIU SMALSUMU APŽIŪRINĖJO IR VIS SPĖLIOJO, KOKIA GI TAI GĖLĖ? KAIP JI AUGA, KOKIOS SPALVOS ŽIEDAIS ŽYDI IR KAIP KVEPIA?

NAUJOJI GĖLĖ NET NESIRUOŠĖ SUSTOTI, STIEBĖSĮ Į DANGŲ LYG PAŠĖLUSI. KAI JI PRAAUGO NET KARDELIUS, VISI ĖMĖ MANYTI, KAD GAL TAI IŠ VISO NE GĖLĖ, GAL... MEDIS?

Lepioji aguona ir mažas daigelis

- MANAU, TAI STEBUKLINGA PUPA, - EKSPERTO BALSU NUTARĖ ATSKRIDUSI BORUŽĖ. - KARTĄ MAČIAU TOKIĄ, IKI PAT DANGAUS UŽAUGO. OI, BUS JUMS, MIELOSIOS, GI TOKIOS AUKŠTOS PUPOS

DIDELIS, TAI – LAIKYKITĖS: AUKŠČIAUSIA MANO
PUSSESERĖ LIETUVOJE BUVO IŠSTYPUSI IKI 4,5M
AUKŠČIO!

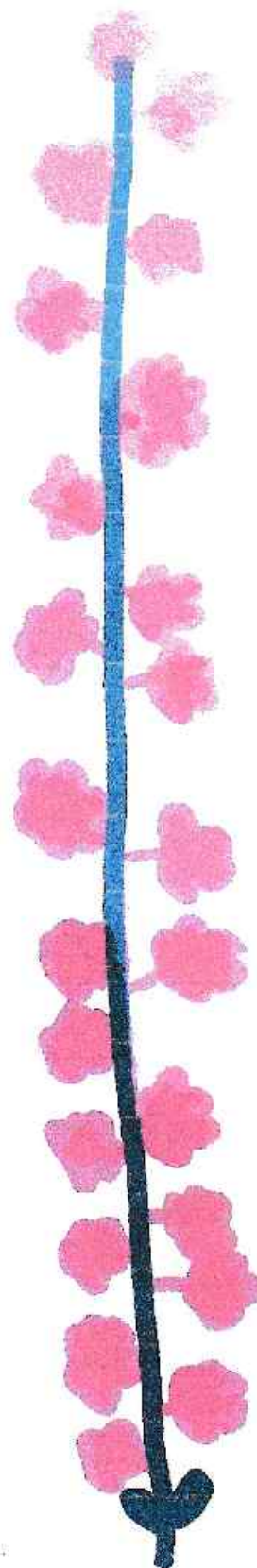
TAIGI, SUSIPAŽINKIME, ESU VARDU

AUKŠTOJI PILIAROŽĖ

IR DŽIAUGIUOSI ŠAKNIS ĮLEIDUSI TOKIOJE
SPALVINGOJE KOMPANIJOJE.

TUO METU IŠ VIRŠAUS NUSILEIDO LAIMINGŲ
IŠSIŠIEPUSIŲ BIČIŲ DEBESĖLIS:

- JI KVEPIA MEDUMII!, - LAIMINGOS DŪZGĖ
BITELĖS, - JI KVEPIA VASARA.

Pasaką kūrė Sofija Pocevičiūtė su mama

2019-10-01

Mus įkvėpė šią vasarą Nidoje „sutiktos“ aukštosios piliarožės:

Pasaką kūrė ir iliustravo
LIEPA JONIŠKYTĖ

PASAKA APIE LELIJĄ

„Pelėdžiukų“ grupė

Pasaka apie kelią

Vieną kartą sename sode augo labai graži
kelią. Dideliam baltam žiedam ir plėčiam lapams.
Aupo jį vienas vienas - ir sodą niekas neuotlys-
davo, niekas jos nelankydavo ir ją nepėriodavo.
Dėl to jai buvo labai liūdna. Vieną vasarą va-
kang ausrinis žvairgėdis ji paprasė draugo, kuri
ją lankytų, ją žavėtųsi, ją pralinksmintų. Jos noras
buvo toks stiprus, kad žvairgėdelei ji išpildė - netiki-
tai ir sodą užlydė lapė, kuri taip pat ieškojo drau-
gės ir pamatėusi toliu įstabaus grožio gelę ji atsi-
gulė šalia. Dapei tapo taip geras ir ramus šalia ge-
lės, kad ji pradėjo atėti per kelią kiekvieną va-
kang. O gelė buvo taip dūngi "auoti" lapės drau-
gijoje, kad jos žiedai dar labiau šleisėsi ir tvyėjo.
Tais užgimi nuostabi kelią ir lapės draugystė,
kuri jau kas vakarą dūngino ir ramino.

Pasaka kūre ir ilustravo
SCERINAITĒ SALOMĒJA

ROŽĒ

„Pelēdziuku” grupē

Šiandien rožė prašydo. Mergaitė atbėgo ir pamatė kad rožė
prašydo. Mergaitė viską tėčiui pasakė. Tuomet ir mamai pasakė tėtis.
O mama pasakė dukrelei. Ar matei kokios spalvos? Taip mačiau.
Ar tikrai matei? Taip aš tau mama nemeluoju. Bet mama, rožės
net dvi prašydo. Kaip gražu! Pasakė mama. Mama, gal tu tėčiui
pasakysi. Mama sako, žinoma-galin. O jau tu tėčiui pasakėi?
Taip, pasakiau. Mergaitė mejo į tą pačią vietą. Mergaitė pamatė
kad dar viena rožė prašydo. O tu žinai kad dar viena rožė
prašydo? O tu tėčiui gal pasakysi? Aš nesakysiu!
Dukreli klausia, Kodėl? Todėl, kad bus staigmena.
Tada jam atėjo Skalėdos. Išėjo rožės visos trys. Tada
mergaitė atėjo pažinti ir pamatė kad rožės ribesydi.
SALOMĖ JOS PASAKĄ UŽKASTĖ TĖTIS

Pasaką kūrė ir iliustravo
LILJA BANEVIČIŪTĖ

PŪKELIO KELIONĖS

„Pelėdžiukų“ grupė

PUKELIO KELIONES

Vieną ankstyvą ir saulėtą pavasario rytą lauko pakraštyje žydėjo šimtai geltonų pieniu. Viena iš šių pieniu buvo nepaprasta. Jos žiedas pavirto šimtu nuostabių pūkelių, o tarp jų buvo vienas ypatingas pūkelis.

Jis turėjo svajonę keliauti ir apsigyventi smėlio kopos viršūnėje prie jūros. Bet jūra buvo labai toli ir jis nežinojo kaip ją pasiekti. Po ilgų apmastymų ir planavimo jis sukūrė planą. Kai vieną dieną jis pamatė pro šalį važiuojantį automobilį, jis šoko nuo pienės viršūnės ir tvirtai įsikibo į jį. Taip jis keliavo iki aukšto kalno, kur pajutęs stipraus vėjo gūsi pasileido skirsti. Vėjas jį pakėlė taip aukštai, kad jis pamatė jūrą ir smėlio kopas. Jis skrido jūros link gaudydamas šilto vėjo gūsius ir nusileido ant gražiausios smėlio kopos. Ten jis tvirtai įsikibo į smėlį ir laimingai gyveno. Vakaraus stebėdavo saulėtydį jūros bangose, o rytais tekančią saulę ir baltas žuvėdras.

Po vienerių metų saulėtą pavasario rytą kopos viršūnėje išdygo pati gražiausia geltona pienė.

Lilija Banevičiūtė
2019 10 06

Pasaką kūrė ir iliustravo
SIMONAS ROKAS

BALTOJI RAMUNĖ

„Pelėdžiukų“ grupė

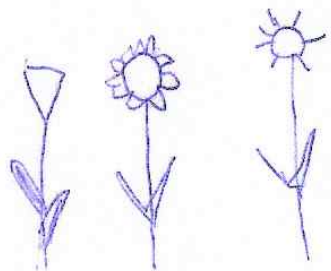
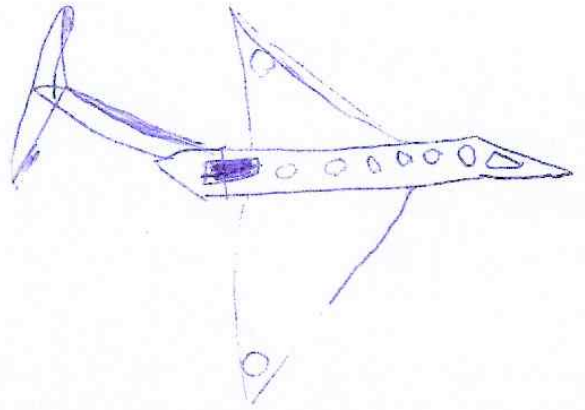
Vienā kartā gūtao divi gēlytes. Jās
 drūngavo ir zūstāvo bevent vīšā dānā
 Kai atēso vārtāns gēlytes ašūns. Jē
 vānā nātā vānā gēlyte' atēsoq' netēkai:
 - Ei kas eia tēku ? sējāko jē
 Kila gēlyte atēkē
 - Jā gē pēlēda , gabi rānāni mēgati
 Vēl po kuro bako sako
 - O kas eia dābore kapu, aēlik mē lēlātis ?
 Jē sēns rēgtai mē bado gēlytes
 vē pamāle lūp mē jē slōvi dān vān
 jānā sēstēkādāsi gēlyte
 Tē dānā jās gērtāi zēndē kase

vakara vėinings šį kartą sulauko nuo
dideles lėkuzgiantis gūsus frečioji
želute.

-kas čia? paklausė draugos

U kitos paminėjimo kad mes gyvename
šalia oro uosto, todėl lėktuvai čia
gėren gėreni.

Prievējo nakts, itāņu dievības vārds

ir prievējo gēlji prievējo atkums

Sauko kump ar mūsu atgrieš

Vas līk prievējo prievējo prievējo

atgrieš ir prievējo prievējo prievējo

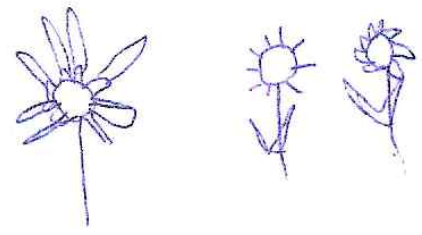
atgrieš prievējo prievējo

Taip prievējo prievējo prievējo prievējo

o jās vārds prievējo prievējo prievējo

Taip prievējo prievējo prievējo prievējo

prievējo prievējo prievējo prievējo

SIMONAS

Pasakā kūrē ir ilustravo
EMILĒ ČETKAUSKAITĒ

ŽIBUTĒS

„Pelēdziņu” grupē

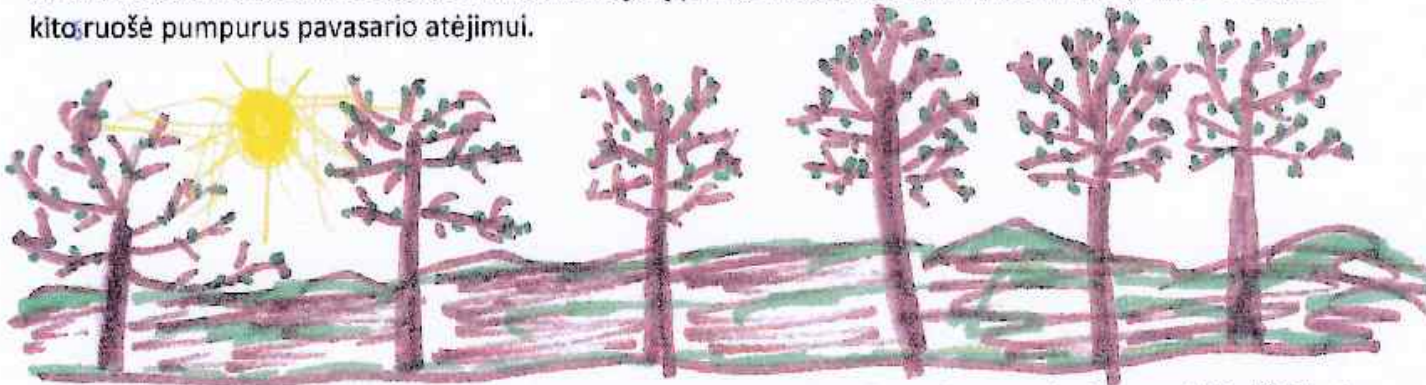

Vieną kartą ankstyvą pavasarį, dideliame miške,

kai dar medžiai nebuvo pabudę iš žiemos miego, tirpo sniegas ir vis labiau matėsi nauji dar nematyti žemės lopinėliai.

Kiekviena diena darėsi vis šiltesnė ir šiltesnė. Pajutę pirmuosius saulės spindulius medžių šakos vieną po kito ruošė pumpurus pavasario atėjimui.

Tik ant žemės nebuvo matyti nei vieno žalio stiebelio. Kol vieną gražų saulėtą rytą kalno papėdėje iš įšilusios žemės pradėjo dygti stiebeliai. Jie buvo tokie nedidukai, kad nebuvo matyti kokie tai augaliukai.

Šiltėjant dienoms darėsi vis šilčiau ir augaliukai parodė pirmuosius savo pumpurėlius, kurių daugėjo dieną iš dienos.

Tai buvo stebuklingosios pavasario žibutės, kurios pražydo ir puošia miško kalno papėdę. Nuo tada šios stebuklingos gėlytės pavasarį puošia mūsų žemę

Pasaką kūrė ir iliustravo

DAINIUS MAŽEIKA

NEUŽMIRŠTUOLĖ

„Pelėdžiukų“ grupė

NEUŽMIRŠTUOLĒ

-Din... din... din... Din... din... din...- suskamba rases
laidīcī.

-Oke, koks gairus rytas!!! Kaip kvepia miškas!!!

Matau jau sauli tuoj tekis, kelliūmēs greičiau, šile-
dēiaugsmingai pabudusi parākie fejā kitai savo drauga
fejai.

-Ooo, aaa, mmm... Tihrai, koks malonus rytas! -

parizgāžē fejā dīlī, - eitieme nuiprausti rases laidīcīcīs,

Mīle! Ir parskubēkime pažadinti savo gēlūs pievūs!

Pasiemē savo šakas susisukaro raivoryktīs spalvū
plaukūs, išsiropstē ir savo lovelūs itaisītū aut gēlūs lapūs.

Suizado stebuklingas fejū laistytuvēlūs, pūs pūpītē
rases ir emē laistyti gēles, ir staipa pamatē naujā
nerogētā gēlē. Tai būvo Neūžmirštuolē.

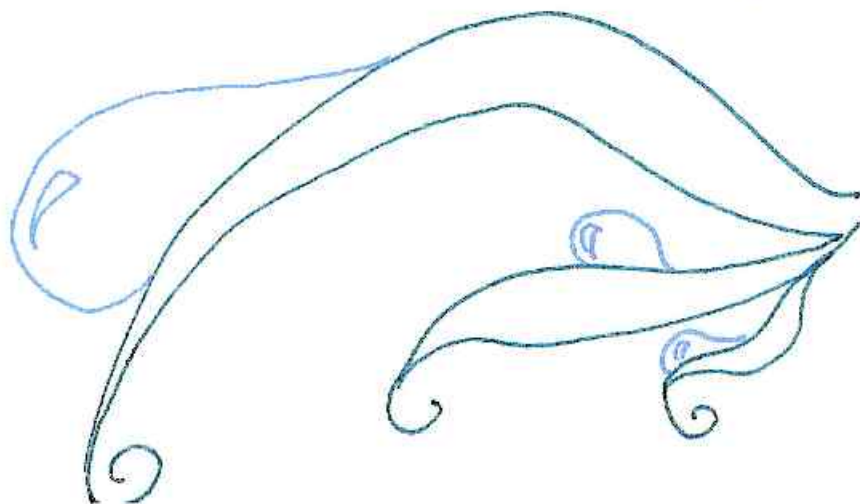
-Gloria graži! - sūnēavejē cuktēlējō dīlī ir Mīlī.

Oki fejōs apsisuko ore plardendamos savo sparnelīcīs-

-ir dēiaugsmō. Tada jō parākie gēlei: "dabūs rytas!"

koks tavo vārds?, -ir paēadino gēlē savo burty
laidēlērnis.

-It's emē Neūžmirštuolē!!! -ir iškleidē savo mēlyng
šiedg.

Pasaką kūrė ir iliustravo
AMELIJA ČERESKAITĖ

MERGAITĖ IR SAULĖGRAŽOS

„Pelėdžiukų“ grupė

Mergaitē ir saulēgrašos

Pavasari močiute pasēja saulēgrašus. Lietutis palais-
tē jas ir sēklelēs greitai sudygo. Joms labai patīkēs augti
močiutes darīe ant kalveles, vyškiai apšviestom saulēs. Kai
papūsdavo vējelis, saulēgrašos inarēdamos lapeliāis ginčyda-
vosi, kuri išauks aukštesnē ir prašys didesniu žiedelū. Anū-
kēlē Amelija, atrožiarusi pas močiutē, bēgdavo pakalbinti sau-
lēgrašū.

- Jūs niekad neuāaugst tokios didesles kaip aš, - sakya-
vo Amelija.

- Augsim augsim, - sušlamēdavo saulēgrašos.

Jos ū tikrujū augo greičiau ūž mergaitē. Prašydo gra-
žiais ī saulē panašicūs žiedais. Amelija gērėjosi jomis ir
pavydēja, kad jos tokios gražios ir didesles. Pati didžiausia
saulēgraša palenkē savo grašū žiedą prie mergaitės ir sušla-
mēja :

- Nepavydek mums. Neilgai mes žydēsim - nukūs žiedlapiai,
prinoks juodos sēklelēs ir mes sudžiūsime, lks tik uodi stagara
O tu augsi ir gyvensi ilgai ilgai.

- Labas rytas ramunės, čobreliai, žlagelis ir
pelynai! Budkite, pabudkite, pažiūrėkite, kokia
nauja gyventoja pas mus atsirado! Patirvai-
kiškite, būkite geri draugai! - laistydamas
rastos laistytuvėliais smagiai šnekojo fejės su
visais prieš gyventojais. - Žuole, ei žuole,
kudinkis ir tu, senas išminciau, kažin ar per
savo amžių tolią gražią Neušmirstuolę esi
matęs, pažiūrėk! - toliau štraudė fejės aplink
pievelę pamitkėje.

- Labas rytas, sveika atvykusi į miškus pieva, -
džiūgavo visi augalai. Nuo to jų ramybės
net pasilido ore įvairiausi aromatai. Pabudo
kamanės^{širdis}, žiogai, skurdėlytės ir drugeliai -
nisiems smalsu pažiūrėti, kas gi čia per
supudimas.

Kaip tik patelėjo žvilgtelėti ir nusivietė rastos
laikėliais lyg perlais ir deimantais apibarstyti
žolynus ir seną žuolę.

- Čia gražu ir gera kaip pasakoj, - ištarė
Neušmirstuolė. - Ir kiek daug čia gyventojų!
Tikiuosi, kad susidraugausime.

- Jauskis kaip namuose, mes tavę globosime
ir rūpinimės tavimi, - pažabė senasis žuolas.

- O kodėl tavo toks vardas - Neušmirstuolė? Gal

Jis kareig reiškia? - pariteiravo kamaniė.

- Taip, jį reiškia, kad reikia neuėmirti kai ko svarbaus.

- Svarbaus? Man labai patinka svarbius dalykai, entuziastingai pasaki šturdelėte.

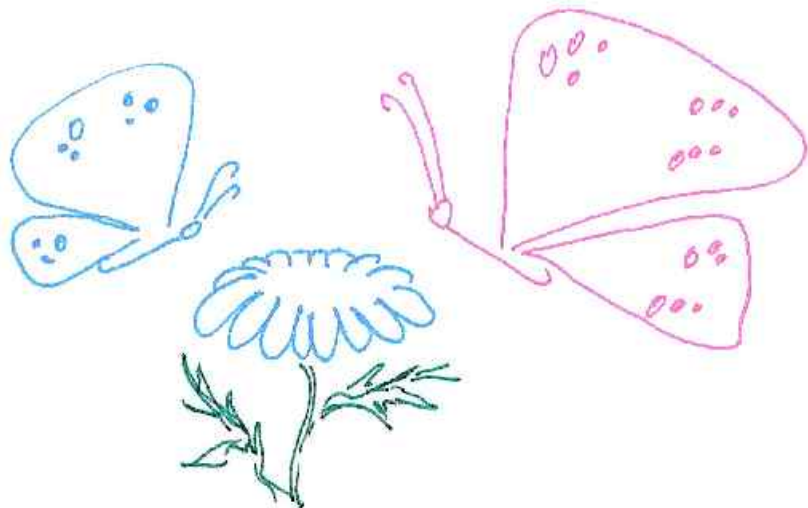
- Reikia neuėmirti ir kiekvieną rytą vos pabudus prisiminti tokias žodžius: „Aš myliu save, aš linkiu sau gražios ir įdomios dienos, aš linkiu sau būti laimingam, ~~o~~ hai aš laimingas, gera ir esantiems šalia“.

- Kaip gražiai pasakyta, būtinai taip pabaudynnu padaryti, gal nebūsiu toks liūdnas, hai atikeliu rytais, - pasaki drugelis.

- O aš gal nebūsiu toliau pilta, - nuimtasruoti istori sėdė, - Juk tikrai aš labai noriu būti laiminga. Ar kas pasaki, kad sėdės turi būti piltos?! Aš persigalvoju, būna gera ir laiminga.

Fejės mostelėjo savo burty lazdėlimis ir visi kaip choras uždairavo:

Jeigu nuotauka tavo papuolet
Tui patars mėlyna keuėmirituole
Koly vausts naudot stebuklinga
Kaip pradeti dieng prasminga
Palinkėk sau gražios dienos
Palinkėk sau gražios dienos
Palinkėk sau puikos dienos !!!

Pasaką kūrė ir iliustravo
ADRIANA RACHMATULINA

DRUGELIS IR ROŽYTĖ

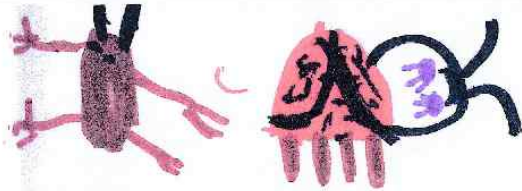
„Pelėdžiukų“ grupė

Kartą gyveno margas drugelis
vardu Margius. Jis turėjo
geriausią draugę gelytę, vardu
Rožytė.

Kożyte, buvo nepaprasto
grožio, jos žiedeliai buvo
ryškiai raudonos spalvos.

Drugelis labai mylėjo Rožytę,
neatsitraukdavo nuo jos
net ir minutei.

Saugojo ją nuo kitų
drugelių ir vabalytų.
Drugelis su Rožyte kiaušas
dienas žaidė kartu, dūkdavo,
dainuodavo ir dalinosi
vienas su kitu savo
įspūdžiais.

Rožyte išsiskirdavo nuo
kater gėlių, kurių aplink
buvo labai daug.

ji buvo net tik
nepaprasto grožio, bet ir
pasakiško kvapo, kuris
sklydo po visą pievą.

gi savo kvapu galejo
uzkereti ne tik vabalus
ir drugelius, bet ir
šalia praeinančius žmones.

Visos pievos gēlis jau
parijdejo.

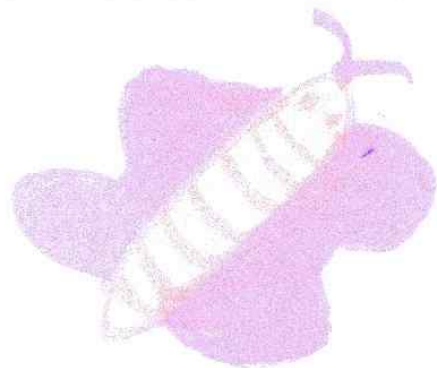

Rozyte stovejo ir spindejo
nuo saules spinduliy,
o vejas ispusdavo
jos kvapą po visą pievą.

Vienā rītā atsīkēls dūgelis
pamātē, kad jō Rožytē
verkiā, o jōs švytintys
šiedeliai pradējo kustē.

Dūgelis nēkaip negalējo
suprastē kas atsitiko.

- Kas tau rožytē? -
Paklausē dūgelis.

- Nāno mielas dūgeli,
aš mirštu. Tu tik nēlūdek
prasau.

Atejo laikas kai turime
su tavim atsisveikinti
iki kitos vasaros.

- Ne, aš nenoriu.
Tare drugelis.

- Drugeli tu nieko
negali pakeisti.

Tu tik pažadek, kad
lauksi manęs.

- Aš visada tavęs lauksiu.
- Tare drugelis.

Rozėte tik nusišypsojo
atsisveikindama, ir
vejas pradėjo barstyti
jos vystančius žiedlapius
po visą pievą.

Drugeliu tik liko
malonus draugės kvapas,
kurio jis nepamiš nė kada.

Pasaką kūrė ir iliustravo
ARAS ŽEIMYS su mama

KAKTUSAS

„Pelėdžiukų“ grupė

Pasaka "Kaip kaktusas tapo dykumos gėle"

Toli toli karštame dykumos smėlyje prasikalė daigelis. Apsidairė, bet kadangi buvo labai mažas netoli galėjo matyti. Augalėlis buvo smalsus ir nusprendė stiebtis aukštyn. Kiek užtelėjęs, pamatė pro šalį šliaužiančią gyvatę, kuri grakščiai judėjo ir pasirodė augalui labai graži.

- Laba diena, - pasisveikino augalas. Kas jus tokia?

- Esu gyvatė, - prisitarė gyvatė. O tu?

- Aš kaktusas - skubiai išpylė pirmas į galvą šovusias raides augalas. Jis nenorėjo pasirodyti neišmanėlis gražiajai gyvatei.

O ši, apžiūrėjusi kaktusą, tarė:

-Nesistiebk aukštyn. Matai kokia saulė karšta, sudegsi. Geriau laikykis pažemiui, kaip aš,- Ir nušliaužė po akmeniu. Augalas, negalėjo judėti kaip gyvatė, bet norėjo toli matyti ir nebijojo saulės, todėl pradėjo leisti aukštyn ilgus ūglius, panašius į gyvates. Kitą dieną kaktusas susipažino su keistu padaru, kuris turėjo žnyplės ir riestą uodegą.

-Kas tu toks?- paklausė kaktusas.

-Aš esu skorpionas,- išdidžiai atsake skorpionas.

-O kam tau tos žnyplės ir riesta uodega?- toliau klausė susidomėjęs kaktusas.

-Tai mano ginklai, - atsake skorpionas.-Čia dykuma, galima visokių priešų sutikti, todėl rimtas padaras turi mokėti už save pakovoti. Kaktusui ši mintis pasirodė protinga. Draugiškai atsisveikinęs su skorpionu, kitą rytą jis išsiaugino pirmąjį spyglį. O kadangi nusprendė, kad jis visas turi būti saugus, tai visas jais ir pasipuošė. Dailus augo kaktusas - žalias, didelis ir spygliuotas.

Dykumoje jis surado daug draugų, kurie užsukdavo pailsėti jo pavėsyje ir pasakodavo jam apie pasaulį.

Vieną dieną kaktusas sutiko dykumų lapę didelėmis ausimis.

Lapė papasakojo kaktusui apie tolimus kraštus, apie pievas ir gėles, kurios žydi visokiomis spalvomis.

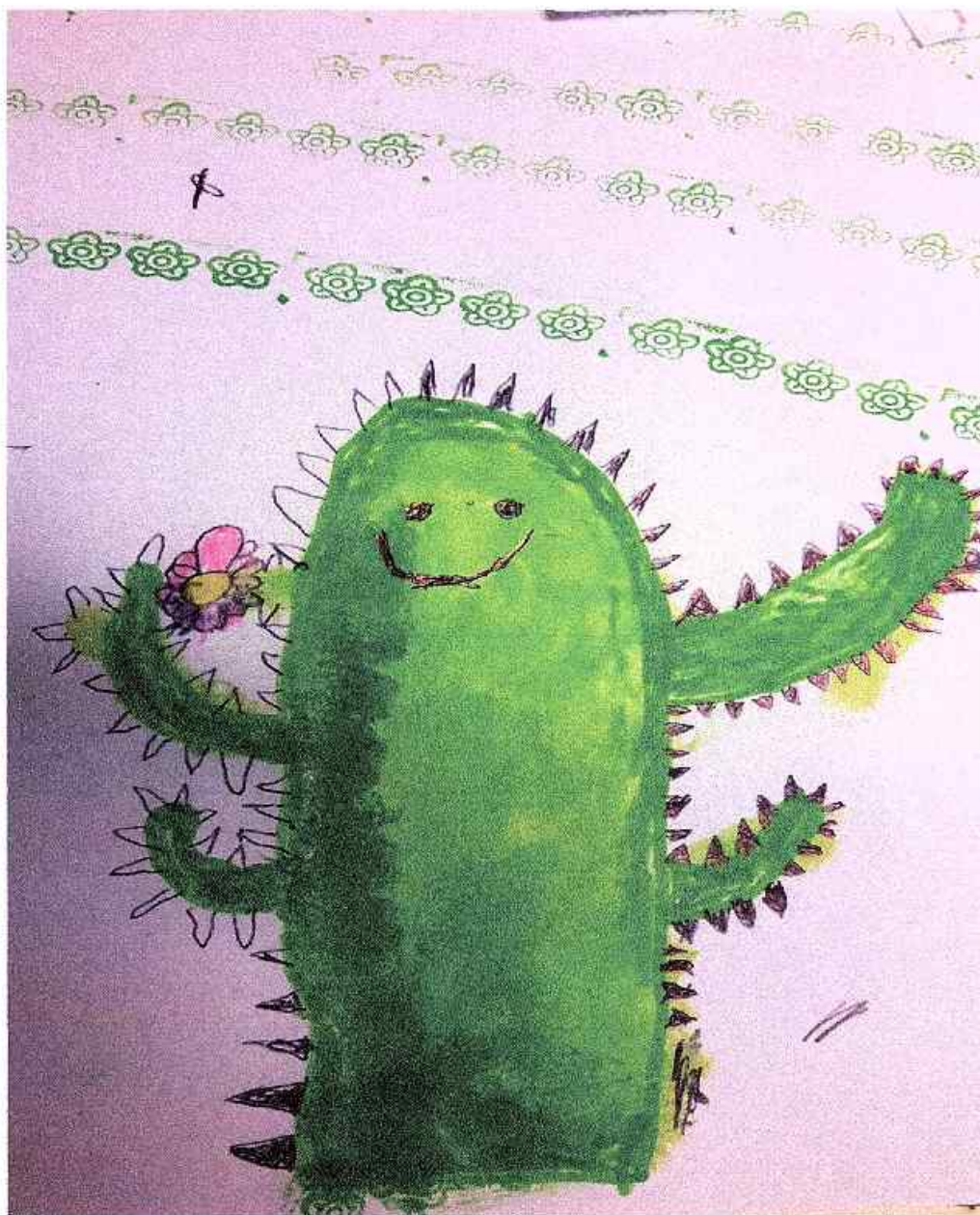
- O kaip gėlės pražysta?- klausė susižavėjęs kaktusas.

-Nežinau, atsake lapė. Manau, kad iš laimės.

Visa naktį kaktusas galvojo, koks jis laimingas- juk auga ten, kur mažai kas gali išverti, turi draugų, su kuriais gali kalbėtis, gali augti. Ir jis svajojo, žiūrėdamas į žvaigždes apie savo žiedą, kuriuo papuoš dykumą. Kita ryta ant kaktuso, greta spyglių lyg žvaigždės pražydo dideli ir gražūs kaktuso žiedai. Taip kaktusas tapo dykumu gėle.

Autoriai Aras Žeimys ir mama

Štai koks kaktusas augo dykumoje. Jį nupiešė Aras.

Pasaką kūrė ir iliustravo
EIMILĖ RENĖ SKLIUDERYTĖ

GĖLIŲ VARŽYTUVĖS

„Boruželių“ grupė

Susiginčyjo kartą pievų, pamiškių ir darželių gėlės, kurios kvapnesnės, grakštesnės, kurių apdarai puošnesni ir nektaras gardesnis. Išnešiojo vėjas gaudą apie vykstančias varžytuves, plačiai paskleidė. Kilo didžiulis šurmulyš. Pažiūrėti, pasiklausyti, savo nuomonę išsakyti susirinko pati margiausia publika. Ant gėlių lapų reginį stebėti ropštėsi boružėlės. Girdėjosi kaip dūzgia, laisvų vietų nutūpti ieško darbštuolės bitutės. Šliaužė vikšreliai, sraigės, plasnojo margaspalviai drugeliai, skubėjo skruzdėlės ir margiausių vabaliukų būriai. Aplinkui sukiojosi, tvarką prižiūrėjo vėjas. Net saulutė išriedėjo iš už debesėlio pažiūrėti, kas gi čia vyksta.

Gėlės viena per kitą bandė visai kaip atkreipti į save dėmesį.

- Nėr šioj žemėj gražesnės suknelės nei mano! - nesikuklino Rožė, – koks aksomo švelnumas, kiek klosčių klostelių, o kaip žėri ryte rasos lašeliai it deimančiukai ant kiekvieno lapelio!

Ant akmens palypėjusi Rožės pagyras nutraukė Ramunė. Mat nėr elegantiškesnės ir grakštesnės panelės nei ji. Koks balerinos sijonėlis! O kaip dera geltona palaidinė, it ažūras karpyti lapeliai ir bitelės nenustoja dūgti aplinkui, matomai jos nektaras nepriekaištingo skonio...

O kas ten pievoj nenustygsta, rankom mosakuoja, bando į save žut būt atkreipti dėmesį?

- Pienė aš esu vardul Apsižvalgykit, argi jums dar kyla abejonių!?

Pievoje tai vienur, tai kitur susibūrę saulutėje lepinosi ryškiai geltonos, minkštutėlės it švelniausių siūlų kamuoliukai Pienės sesės, pusseserės ir draugės. Bitučių įvertinimas nenuginčijamas! Spiečiais vis lekia ir lekia vaišintis jųjų nektaru. O kokie baltučiai, lengvučiai pūkiniai jų apsiaustėliai! Kiek džiaugsmo suteikia vaikučiams, mat į juos papūtus, kyla jie aukštyn ir (jisivaizduojat?) skrenda!

Staiga sušlamėjo miško medžiai. Pamiške lengvai nuvilnijo drungnas pavasario vėjelis, iškedendamas ryškiai mėlynus Žibutės plaukus. Visi akimirksniai iš nuostabos net išsižiojo... Net pasigirdo vienas kitas aiktelėjimas. Kas gi čia per įžūlumas?! Aplinkui dar tik sprogsta vienas kitas švelniai žalsvas pumpurėlis, pilkoje žemėje dar nei daigelio ryškesnio neišvysi. O čia toks akinamas ryškumas! Toks didelis noras būti pastebėti!

Žibutė mandagiai linktelėjo pasisveikindama ir ėmė visus tikinti, kad jie nesuprantą, kiek pastangų ir išradingumo reikia įdėti, kad per žiemą prie balto sniego pripratusi žverelių ir žmonių akis pastebėtų jos

siunčiamą žinią- išaušo pavasaris! Į nugalėtojos titulą ji rimčiausia pretendė, nes jos vardu pavadintas net visas vaikų darželis!

- Girdėjot? Visas vaikų darželis... – aplinkui ėmė šnabždėtis publika.

Į save atkreipti dėmesį dar bandė išsipustęs Jurginas, mojuodamas savo marga ištaigingą skrybėlę...

Staiga užgrojo žiogų orkestras, ir vėjyje, it pašėlusį, įspūdingą šokį ėmė šokti Aguona, mosuodama ryškiai raudono šilko sijono klostėmis...

Žiogai dar grojo, bet gūšiais vėjas atpūsdavo vis garsesnius ir garsesnius kitos dainos žodžius. Tolumoje lyg niuniavo, lyg dainavo. Vis pasigirsdavo artėjantis linksmas klegesys, kol visi labai aiškiai čia pat išgirdo skardų vaikišką juoką.

- Mamyte! Mamyte! Tu tik pažiūrėk, koks gražumas šitų gėlių!

Maža mergaitė skynė gėles ir dėjo jas į didžiulę margaspalvę puokštę.

- Kokios spalvos! Kiek įvairiausių žiedų! Kaip dera vienas su kitu... O koks puokštės kvapnumas! negalėdama atsigrožėti, atitarė jai mama. Jos brido abi per pievą, skynė gėles ir dėjo jas į didžiulę margaspalvę puokštę, kol ji nebetilpo į mergaitės glėbį.

Šiandien močiutės gimimo diena. Grįš namo, dar nuskins vieną kitą gražuolę iš darželio, ir padovanos jas visas močiutei grožėtis. Močiutė pamerks gėles į vazą, užkais kvapnios žolelių arbatėlės, ir visi sės prie stalo vaišintis šventiniu pyragu.

Mergytė žino, kad tokiomis progomis būtinai iš komodos ištraukiamas gardžiausias darbštuolių bitučių suneštas įvairiausių gėlių medus.

Ji šelmiškai nužvelgė visus džiaugsmingai nusiteikusius, linksmi klegančius šeimyniškius. Kokie visi gražūs, kaip išsipuošę... Ir kokie visi skirtingi! Kaip ta gražiausia, kvapniausia, margiausia puokštė ant stalo, kuria tesinori džiaugtis ir gėrėtis.

Pasaką kūrė ir iliustravo

SAULĖ BASTYTĖ

GELTONŽIEDĖ SAULĖGRAŽA

„Boruželių“ grupė

Labai seniai, kai pasaulis dar buvo jaunas, kur pažvelgsi, visur augo tik žolės ir medžiai. Visos žolės buvo vienodai žalios. Žalios, žalios iki pažaliavimo. Aplink nebuvo matyti nei vieno spalvoto žiedelio. Visos žolytės labai džiaugėsi, kad jų tiek daug ir visos jos vienodos. Bet vienai žolytei pabodo būti žaliai, kaip visoms. Jai patiko geltona spalva, nes ji priminė saulę. Kiekvieną dieną žolytė kreipė savo liauną stiebelį saulės link ir jai atrodė, kad saulė vis labiau ją glosto savo geltonais spinduliais. Kiekvieną rytą žolytė gręždavosi į patekančios saulės pusę.

- O, kad aš būčiau panaši į tave, mieloji saulele, - kiekvieną kart, pažiūrėjus į saulę, sakydavo žolelė.

Atrodo, kad saulė išgirdo žolelės prašymus.

- Žolele, kai palis lietus ir pasirodys vaivorykštė, aš iš jos paimsiu ir tau dovanosiu mažą gabalėlį geltonos spalvos, - pasakė saulė.

Nuo to laiko į saulę gręžėsi jau nebe paprasta žolelė, o geltonžiedė saulėgraža.

PIEŠINYS RAŠYTOJŲ BERNADETA ŠCERINAITĖ

Pasaką kūrė ir iliustravo

LIEPA URBAITĖ

SAULĖGRAŽA

„Boružėlių“ grupė

Skatę, viduryje vasaros, augo
Saulėgrąžą. Nors ir buvo
vasara, lietus su pilkais
debesiais rodėsi dūš-
niau nei saulė. Tai
labai liūdino grašigą
gėlę. Jai be galo patikdavo
šildytis saulės spinduliuose ir
vėsus dūšiginti savo grožiu.
Beje, Saulėgrąžą galima ne tik
grožėtis, bet ir ragauti jos skanių
sėklyčių.

Nėna dūšig lietus liūvėsi ir pau-
rodė saulės spindulius. Saulėgrą-
žai jau taip norėjau šilumos,
jau taip noriu buvo nieg beu-
gę vasarę, kad ji, vos išnykusi saulę,
pariuo mui savo šiedu ir ję ir nuo ta-
da niekada nebeturisuka. Iki pat mudens
ji šydi šūvidama saulės pusei, šildosi
ir dūšigiasi. Saulėgrąžą pati
yra panaši ir saulę, dideli, gel-
tona ir graši. Todil, galima sa-
kyti, kad turime jas dvi -
vieną aukštai danguje, kitą
ant žemės.

Pasaką kūrė ir iliustravo
DEIMANTĖ PAPILAUSKAITĖ

GĖLYTĖ DEIMANTĖ

„Boružėlių“ grupė

Gelytė DEIMANTE

Vieną gražią vasaros dieną pražydo daug lauko gėlių. Visos jos buvo tokios gražios. Ryskios, spalvotos. Gelytės džiaugėsi, kad yra tokios gražios ir mėgavosi vasaros šiluma. Tik viena gelytė buvo ruliūdušė. Ji išaugo mažytė. Visos gelytės nesuprato, kodėl taip atsitiko. Jos nežinojo, kad ta mažytė gelytė yra Stebuklė.

Vieną dieną, kai visos gelytės džiaugėsi saule, pamatė, kad mažoji gelytė pradėjo žėreti, spindėti visomis pasaulio spalvomis. Ant mažosios gelytės pradėjo augti deimantukai. Mažoji gelytė pasidarė pati gražiausia pasaulio gėlė. Ji taip žėrėjo, kad vis jos atsiduro nuostabių gražių vaivorykštė. Visos gelytės nutarusios, mažąją gelytę pavadino DEIMANTE.

Eiles kūrē ir ilustravo
MARIJA KREIČMANAITĒ

GĒLIŲ DARŽELIS

„Boružėlių“ grupė

Hu galton, ko

O galteje

Ju maagyt

Hu maagyt

Nous visai aš ne pikta...
BARST danau, nos palvsta!
Taip, atspėjai, aš rožytė,
Raudona sknia, gelytė.

Pamiškėj purnia gelytė,
Mėlynuojū, kaip dangus.
Mama raudas kaip daršelis,
Nemunku atspėti bus!

Oi! Lietus pradėjo lyti!
Bėgam skiptis pas auklytę!

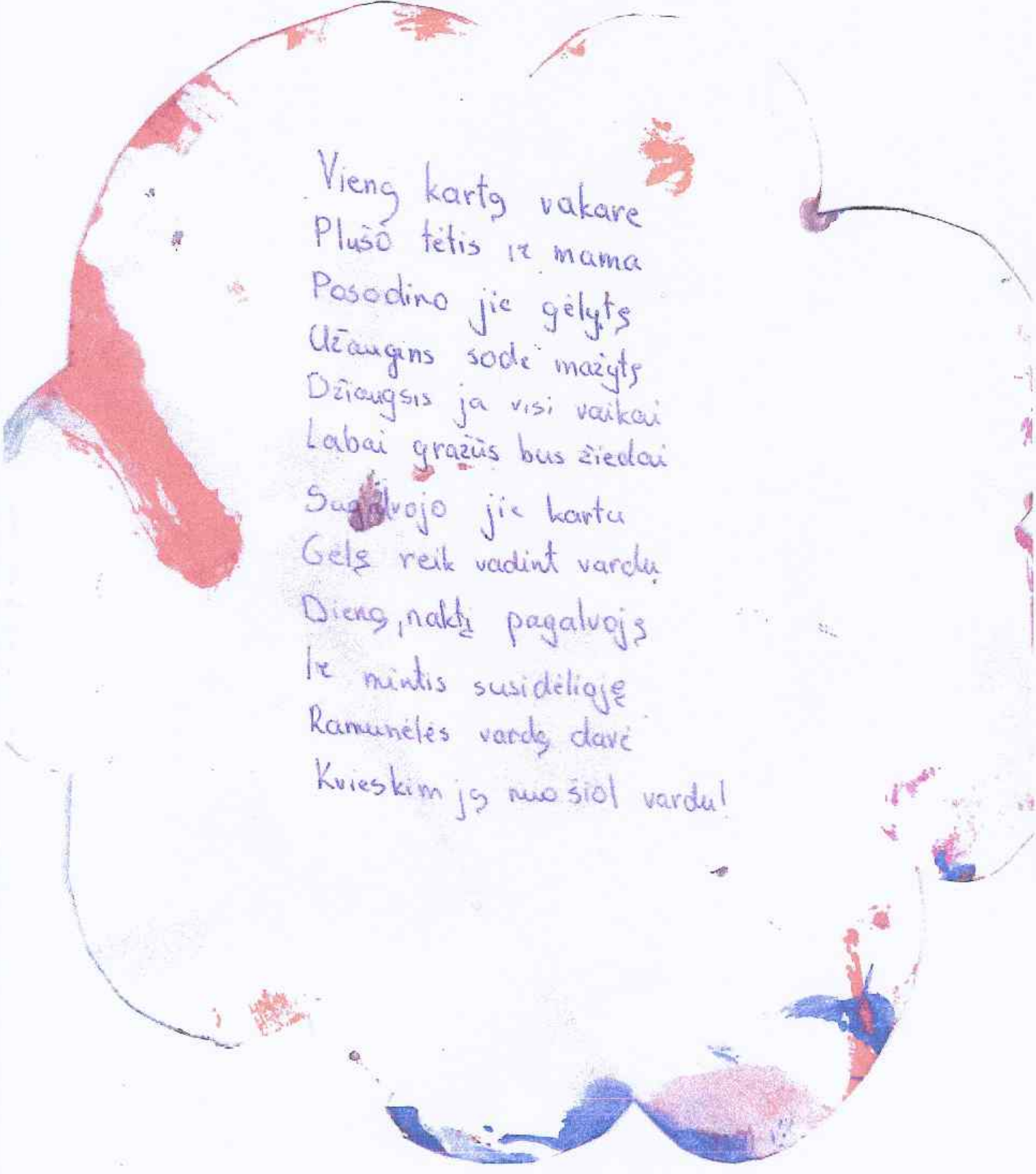
KREIČMANAITĖ MARIJA

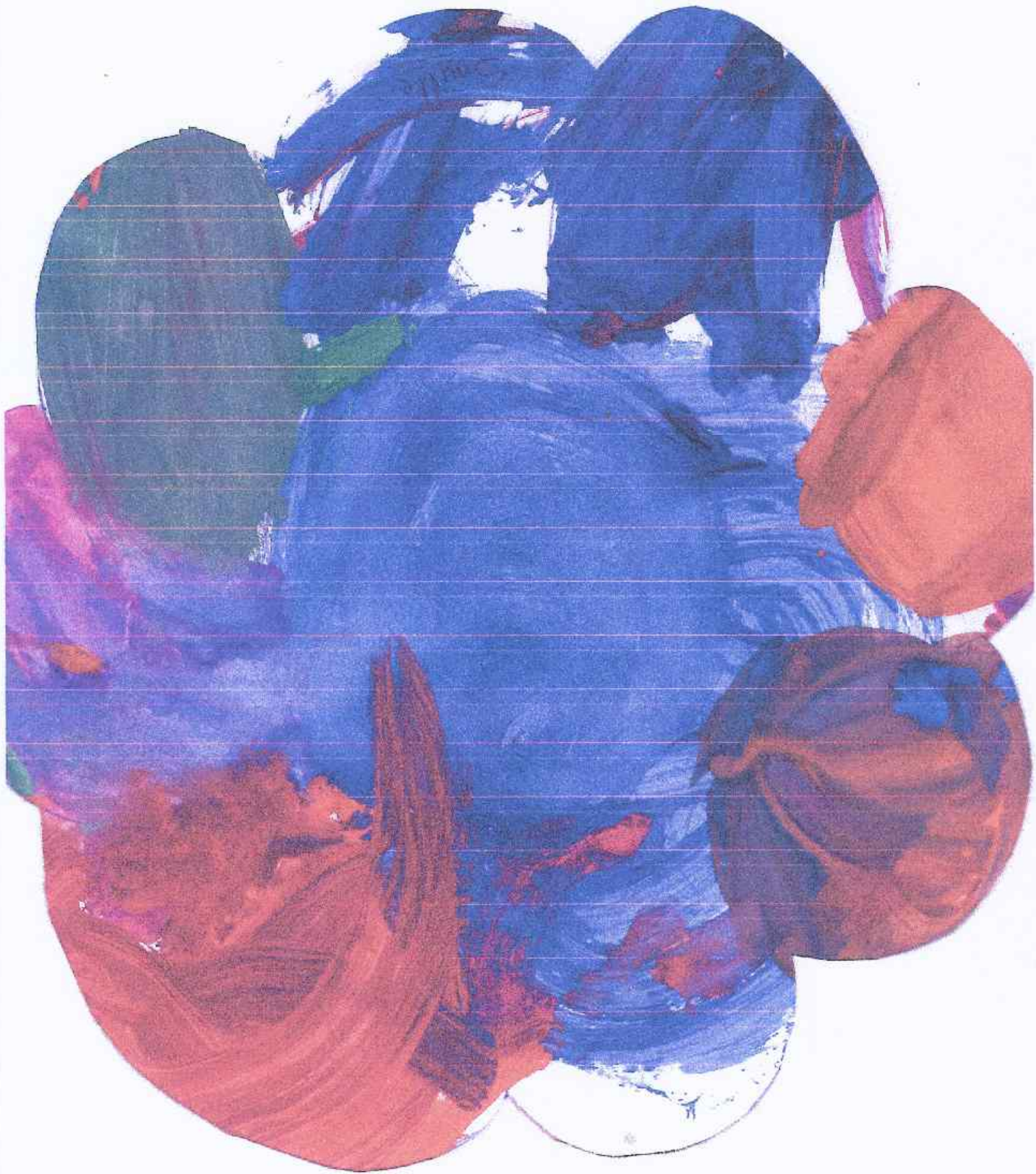
Eiles kūrē ir īlustravo
SMILTĒ BLONSKYTĒ

RAMUNĒLĒ

„Boruželiu“ grupē

Vieng kartg vakare
Plušo tetis ir mama
Posodino jie gēlyts
Uēaugens sode māzīts
Dziņausis ja visi vaikai
Labai gražūs bus ziedai
Sagatvojo jie kartu
Gēls reik vadint vardu
Dieng, nakti pagatvojs
Ir muntis susidēligē
Rāmuneles vardu darē
Kvieskim jg nu šiol vardu!

Pasaką kūrė ir iliustravo
ALBERTAS MUSTEIKIS

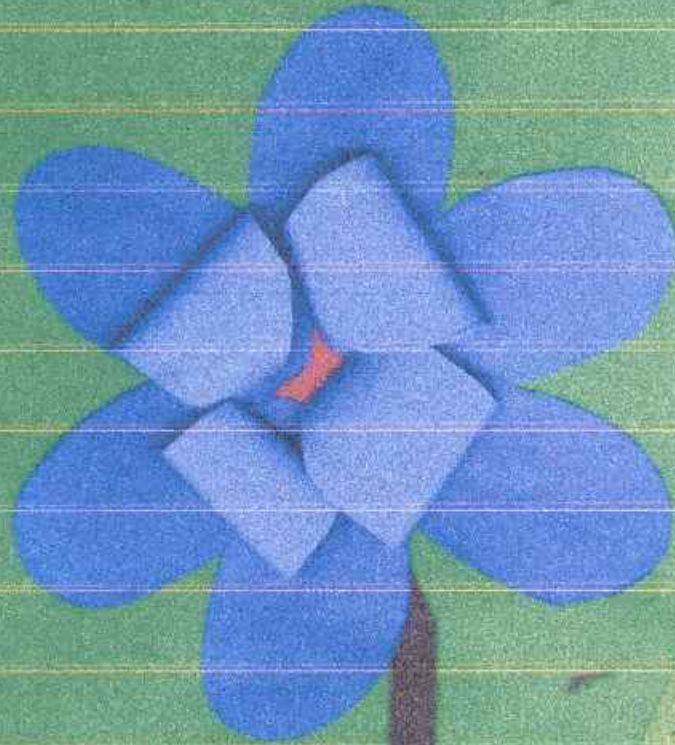
GRAŽIOJI GĖLELĖ

„Boružėlių“ grupė

GRĀZIĀ BĒLĒ

YVĒNO KĀSTĀ BĒLĒ, ANT DĪDĒLU, GRĀZĀS, ŽALDĀ KĀLNO.
NĪKĀS NEZINĀJU JOS TĪRĀJĀ VĀRDU, NET Ģ PATI.
SĀULĒ, VĒJĀSĀ BĒSĪGĀNĀCĪS AULĒS UADĪNS KĒLYTĒ, GRĀZIĀJĀ
BĒLĒ.
VIENĀ GRĀZIĀ, SĀULĒTĀ ĪC LABĀI KĀRĪTĀ DIENĀ, GRĀZIĀ BĒLĒ
SĀTKO TĪRĀ DĀULĒ, KURIS PASĪCOS NET ZĪNĒJĀ JOS TĪRĀJĀ VĀRDU.
TĀ KĀRĪTĀ DIENĀ ĪRĀ ŽĀJĀ ĢJĀ BĒRĪKĀS, ĢS LĪKĒSĀI DĀINĀVU
DĀINEĒ APĪE MĀSĪNĒLES ĪRĀ PĀMĀTĒ GRĀZIĀJĀ BĒLĒĒ LABĀI
SĀSĪRĒPĪNS, NEĒ TĒĪRĀJĀ KĀRĪTĀ DIENĒ, ĪRĀ DĀINĀVĀI JUK BĒLĒSĪ
PĀRĀLĪSTĪTĀ BĒRĪKĀS ĪSĪTRĀKĒĒ BĒRĪVĒTĒ ĪRĀ MĀLĪSĪTĒ GRĀZIĀJĀ
BĒLĒĒ VĀNDĒNĀI PĀRĀSĪMĒDĀNĀS Ģ ŽĪBĪTĒ. ĢJĀ BĒRĪVĀI KĀRĪTĀI
LĀMĪNĀS BĒRĪS TĪRĀ ŽĪBĪTĒ ANT ŽĪRĒNĀ GRĀZĀS KĀLNO,
O ŽĪBĪTĒ DĒJĀDĒVĒSĪ ĪRĀ DĒVĪJĀ, KĀD ŽĪRĒNĀJĀ SĀVĀ TĒRĀ VĒRĒTĒ
"ŽĪBĪTĒ" ĪRĀ KĀD BĒRĪS TĒRĀ DĒVĪJĀ, KURIS KĀRĪTĀ DIENĒ
ĪRĀLĒRĒJĀ ĢJĀ ĀRĀ KĀRĪTOS ĪRĀ ĪSĪRĒPĪNS. TĒĪP ĪCĀI, ĪCĀI
ĢSĒSĪ BĒRĪKĀS ĪRĀ ŽĪBĪTĒS DĒJĀDĒVĒSĪ. ĢS ĢJĀ DĀRĒNĀI
LĀNĒDĀVĀS ĪRĀ PRĪŽĪRĒDĀVĀS, LĀSĪVĀVĀS VĀNDĒNĀI, O Ģ
DĒJĀDĒVĒSĪ ĪRĀ ĀTSĪDĒKĒDĀMĀ BĒRĪJĀI JĀM ŽĪRĒDĀVĀS.

Pasaką kūrė ir iliustravo
ELŽBIETA JUSEVIČIŪTĖ

GELTONPLAUKĖ GĖLELĖ SAULĖGRAŽA

„Boružėlių“ grupė

PASAKA

GELTONPLAUKĖ GĖLELĖ - SAULĖGRAŽA

LABAI LABAI SEMAI UŽGIMĖ ŽEMĖJE
GRAŽUOLĖ GELTONPLAUKĖ GĖLELĖ, JI BUVO
PANAŠI Į MIELĄ MERGAITĘ.

BET NETRUKUS TAMSOŠ KARALYSTĖS RAHANA
GREIT SUSIDOMĖJO GELTONPLAUKĖ GĖLELĖ.
JI RĖSINDSI GĖLELĘ NUSKINTI IR PAISAVINTI.
GĖLELĖ RAUDOJO, DEJAVO KOL IŠGIRDO JĄ
SAULĖ MOTIVĖLĖ. JI APGYVĖ SAULĖGRAŽĄ
SAVO SKAISOČIA ŠVIESA.

NUO TO LAIKO SAULĖGRAŽA IŠKĖLUSI
AUKŠTYN GALVĄ Į SAULĘ ŠYPSOSI IR DŽIŪ-
GAUJA.

GELTONPLAUKĖ GĖLELĖ DŽIŪGINA VISUS
BORUŽĖLIUS, DRUGELIUS, BITUTES IR MUS.

ELŽBIETA

2019

PASAKA
GELTONPLAUKĒ GĒLĒ
SAULĒGRĀŽA

ELĪBIETA
2019

Pasaką kūrė ir iliustravo
IZABELA CHOSČJEVA su mama

VIENIŠA GĖLYTĖ

„Boružėlių“ grupė

VIENIŠA GĖLYTĖ

Gyveno sau gėlė vardu Gėlė. Kartą stiprus vėjo gūsis nunešė Gėlės sėklą į pievą, labai toli nuo gėlyno, kuriame Gėlė visą laiką augo. Atėjo pavasaris, nutirpo sniegas, pašvietė saulutė Gėlės sėkla sudygo pievoje šalia kitų augalų, vėliau iš sėklos išaugo nuostabi gėlė vardu Gėlytė. Gėlytė mėgo tylą, taip pat jai patiko vėjas, kuris kuteno jos žiedlapius. Gėlytei patiko saulė, kuri savo spinduliais šildė jos lapukus. Taip pat patiko ir lietus, kuris atnešdavo vandens jos šakniams. Bet Gėlytė buvo vienintelė tokia pievoje. Pievoje dar augo: pienių, ramunių, aguonų ir rugiagėlių. Kartą ant Gėlytės žiedo nutūpė bitė. Ji pasakė:

- Labas! Pasikalbėkim!

Gėlytė nustebė, nes net neįtarė, kad moka kalbėti.

- Labas! - pirmą kartą nedrąsiai tarė Gėlytė.

- Kodėl tu nebendrauji su kitomis pievos gėlėmis? - paklausė bitė.

- Aš net nežinojau, kad moku kalbėti.

- Žinoma moki, - pasakė bitė ir nuskrido tolyn.

Nuo tos dienos Gėlytė pradėjo klausyti apie ką kalba kitos gėlės pievoje. Deja, jų kalbos nebuvo malonios Gėlytei.

- Ji kvepia visai kitaip nei aš - sakė ramunė.

- Ji tokia aukšta, visai ne kaip aš, - kalbėjo pienė.

- Ji tokia marga, visai ne kaip mes, - kalbėjo aguonos su rugiagėlėm.

Išgirdusi tokius skaudžius jai žodžius Gėlytė labai nuliūdo. Ji net neįtarė, kad atrodo taip blogai.

- Geriau jau niekada nebūčiau sutikusi tos bitės ir sužinojusi, kad moku kalbėti, - tyliai sau mąstė Gėlytė.

Pro šalį skrido drugelis, jis pastebėjo, kad Gėlytė yra liūdniausia visoje pievoje, nutūpė ant jos žiedo ir paklausė, kodėl ji yra nusiminusi. Gėlytė viską papasakojo. Tuomet drugelis pasiūlė:

- O tu pasisveikink su aplinkinėmis gėlėmis, nusišypsok joms. Jos iškart pastebės tavo grožį!

Gėlytė paklausė drugelio patarimo, nusišypsavo, pasisveikino su kitomis gėlėmis, palinkėjo joms geros dienos. Nuo tos dienos Gėlytė niekada negirdėjo piktų kalbų apie save. Su ramunėmis, pienėmis, aguonomis ir rugiagėlėmis Gėlytė kalbėdavosi išties dienas, jos susidraugavo. Ir Gėlytė daugiau niekada nebuvo liūdna.

Pasaką kūrė ir iliustravo

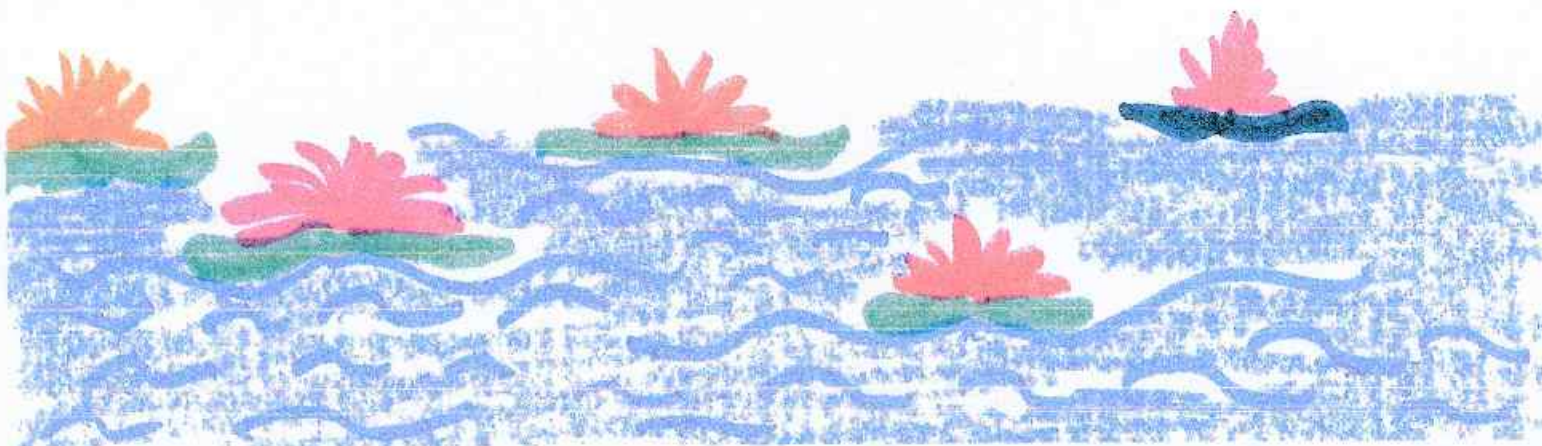
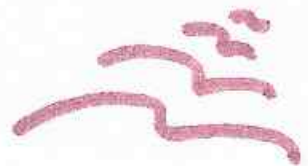
GRETA JONIŠKYTĖ

PASAKA APIE VANDENS LELIJAS

„Boružėlių“ grupė

Pasaka apie vandens lelijas

Vieną kartą Neptūnas nubaužė savo dūlingą undinėlę už jos išdairius ir vėnėi dūnėi nuplūkelino ją į šaltą ežerą. Undinėle įvertė tolus liūdus, tolus vėnėis, kad jei pradėjo kyretė ašaros. Ji taip gailiai verkė, tiek daug visaiščių išriedėjo, kad jos mociutei taip papailė jos, jog kiekvieną ašarą ji pavertė nuostabiomis grašios vandens lelijas. Jai pamaišė Undinėle taip nustebė - tolus grašios gėlių ji dar nebuvo regėjusi. Tas gėlių grašios ją taip prakinksmino, kad jincū net neregėjo gėti namo. Ši kiekvieną kartą, kai Undinėle praversta, prašysta nauja neregėto grašios vandens lelija. Kartais prašysta baltos, kartais gelvos, raudonės, aljvinės ir visos grašiaušis spalvos lelijos, kurios atpažį lemia Undinėles ašarų nuotakis.

PIEŠINIO AUTORIUS SIMAS DENBIČKAS

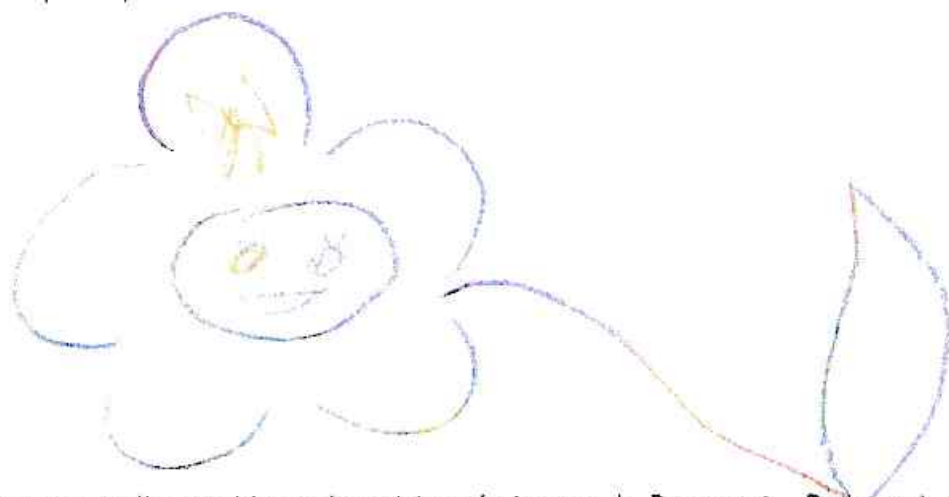
Pasaką kūrė ir iliustravo
UGNIUS IR DŽIUGAS ZARAMBOS

ŽIBUTĖ IR RAGANOSIS

„Zuikių“ grupė

Žibutė ir Raganosė

Rudenėlis takučiu ateina, lyja lietutis, obuoliukai auga . O tuo tarpu darželyje „Žibutė“ augo gėlytė. Niekas nežino, ar tik ne dėl šios gėlytės ir darželio toks vardas, nes gėlytę visi vadino Žibute. Žibutės sėklą prieš 10 metų čia atpūtė vėjas. Gėlelė labai mėgsta keltis anksti rytais, nes kas rytą ją prižadina linksmas vaikų klegesys ir juokas. Dienomis su Žibute ateina pasisveikinti darželio vaikai, kai sausa - ją palaisto. Žibutė labai mėgsta klausytis vaikų dainelių, o naktimis ir pati mėgsta padainuoti „Gyveno gėlytė , augo gražiai...tra lia lia tra lia lia“. Dienos metu ji klausosi vaikų istorijų. Vieną tokių išgirdus, ji sugalvojo norą - nukeliauti į Italiją, tik nežinojo kaip tai padaryti.

Istorijų kasdien paslapčiomis klausydavosi ir pabaisa vardu Raganosė. Raganosė pavydėdavo Žibutei vaikų dainų, istorijų ir džiaugsmo, todėl nusprendė Žibutę pagrobtį iš darželio. Raganosė prisliūkino prie Žibutės, kai ši dainavo. Pabaisai taip patiko Žibutės daina, kad ši prisėdo šalia, ir besiklausydama užsnūdo. Kai atėjo rytas, Raganosė prabudo ir nesuprato kas dedasi. Pramerkusi akį pamatė, kaip vaikai juokiasi, džiaugiasi, o drąsesni glostė jos letena. Raganosei nieko kito neliko tik apsigyventi darželyje kartu su Žibute ir kurti planą, kaip jos galėtų nukeliauti į Italiją.

Pasaką kūrė ir iliustravo
MOTIEJUS JANČIŪRA

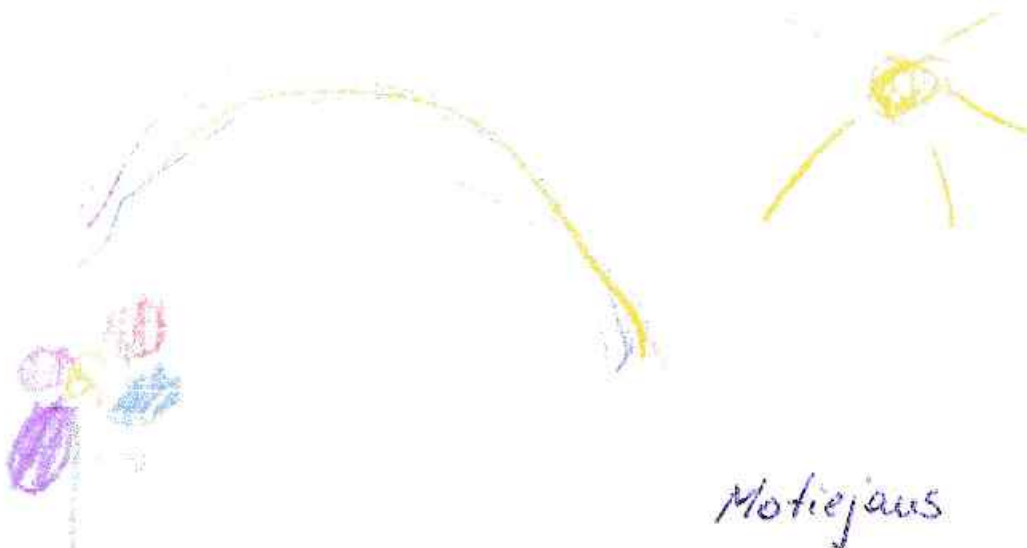
GĖLYTĖ IR VAIVORYKŠTĖ

„Zuikių“ grupė

Gėlytė ir vaivorykštė

Kartą pievoje išdygo mažo gėlytė. Jos žiedelis buvo sniego baltumas, o aplink žydėjo margaspalvės gėlės. Mažoji pavydžiškai žvelgė į kaimynes, svajodama, kad ir jos žiedelis taptų spalvotas.

Vieng saulėtą dieną proplūpo šiltas vasaros lietus ir nuliko stebuklas! Prieš apgaubti dar nematyta vaivorykšte, kuri palietė gėlytės žiedelį ir šis rusidavė įvairiomis spalvomis. Baltoji gėlytė tapo margiausia pievos gėle!

Motiejaus

Pasaka kūrē ir ilustravo
GLOVACKIS MANTAS

AGUONA

„Zuikių“ grupė

AGUONA

VIENĄ GRAŽIĄ VASAROS DIENĄ, KAI RYŠKIAI ŠVIETĖ SAULĖ IR BUVO MALONIAI ŠILTA, PIEVOJE STAIGA PRASIDĖJO SUJUDIMAS. ČIA GYVENO BEGALĖ GYVENTOJŲ: VIKSVOS, PIENĖS, DOBILĖLIAI, RAMUNĖS, ČIOBRELIAI IR DAR DAUG KITŲ. VISI ŠNABŽDĖJOSI, NERIMAVO, KĖLĖ DAUG KLAUSIMŲ IR NIEKAIP NEGALĖJO RASTI ATSAKYMŲ. TIK STAIGA, LYG NUBUDĖS IŠ GILIAUS SAPNO PRAKALBO LUBINAS: KAS ČIA NUTIKO? KO VISI TAIP KELIATE TRIUKŠMĄ? GRETA ŽYDĖJUSI PIENĖ ATSAKĖ: ECH, TU VISADA VISKĄ SUŽINAI PASKUTINIS...ŠTAI PAŽVELK Į ŠONĄ IR SUPRASI KO VISI ŠNABŽDASI IR NERIMAUJA, TURIME NAUJĄ SVEČIĄ AR GYVENTOJĄ, NEŽINIA...SUSIRŪPINUSIU BALSU KALBĖJO PIENĖ.

LUBINAS PASUKO SAVO ILGĄ, SUNKIĄ GALVĄ IR JO AKYSE BLYKSTELĖJO RYŠKIAI RAUDONA ŠVIESA. JIS NEGALĖJO PATIKĖTI SAVO AKIMIS. TOLĖLIAU BUVO MATYTI NUOSTABAUS GROŽIO, GRAKŠTI, LIAUNA IR KUKLI GĖLELĖ. ATSITOKĖJĘS LUBINAS NEGALĖJO PRALEISTI PROGOS UŽKALBINTI IR SUSIPAŽINTI SU NAUJAJA GYVENTOJA.

- SVEIKA GYVA NEPAŽIŠTAMOJI! ŠŪKTELEJO LUBINAS. KUO TU VARDU? KAS BŪSI? MES TAVĘS NEPAŽIŠTAME...

GĖLELĖ LĖTAI, NEDRĄSIAI PAKĖLĖ SAVO RAUDONĄ GALVELĘ IR ATSAKĖ:

- AŠ ESU AGUONA. AŠ TAI PAT ESU NUSTEBUSI ČIA ATSIDŪRUSI, NES NEMATAU NEI VIENO SAVO ŠEIMOS NARIO. ESU ČIA VIENA IR NIEKO NEPAŽIŠTU. NERAMIU BALSU KALBĖJO AGUONA.

LUBINAS ŽINOJO, KAD YRA KITOSE PIEVOSE ŠIOS GĖLĖS, BET NIEKADA NEBUVO JŲ MATEŠ. ŠIOJE PIEVOJE JOS NIEKADA NEAUGO. VISĄ JŲ POKALBĮ GIRDĖJO IR KITI PIEVOS GYVENTOJAI. VISIEMS TAPO RAMIAU, KAD JI NĖRA PIKTA IR NEDRAUGIŠKA. TUOMET IŠMINTINGASIS ČIOBRELIŠ SUPRATO KAS NUTIKO IR VISIEMS PAPASAKOJO. BŪTA STIPRESNIO VĖJO, KAI ŠIS IŠ TOLIMESNĖS PIEVOS PAKĖLĖ AGUONOS SĖKLĄ IR BENEŠDAMAS PAMETĖ JĄ ČIA. AGUONA PO TRUPUTI AUGO, TIK JOS TUO METU NIEKAS NEPASTEBĖJO, KOL JI NEIŠSKLEIDĖ SAVO KERINČIO GROŽIO ŽIEDELIO. ČIOBRELIŠ TOLIAU PASAKOJO, KAS BUS, KAIP AGUONA NETRUKUS TURĖS SAVO ŠEIMĄ IR NEBEBUS VIENA.

VISI APLINK KLAUSĖSI IŠSTEMPĘ AUSIS IR TUO PAČIU DŽIAUGĖSI, KAD JŲ PIEVA TAPO DAR GRAŽESNĖ IR PILNESNĖ GYVENTOJŲ. POKALBIAI NETILO IKI PAT VAKARO, O AGUONA JAU JAUTĖSI SAVA IR TURINTI DAUG GERŲ DRAUGŲ.

Pasaką kūrė ir iliustravo
GILĖ ANTANAITYTĖ

PIENĖS PŪKO KELIONĖ

„Zuikių“ grupė

PIENĖS PUKO KELIONE

Tai buvo nuostabiausia diena! Jaučiausi toks lengvas... lengvesnis net už orą. Vėjas mane supo, saulės spinduliai glostė švelnius plaukelius. Iš aukštai mačiau visą pievą, joje žaidžiančius vaikus. Pro mane praskriejo kregždžių pulkas ir draugiškas vanagėlis.

Net nepastebėjau kaip debesys užtemdė dangų. Netrukus pasirodė vandens lašelis. Tada dar vienas. Supratau, kad pasprukti nuo jo man jau nebepavyks... Staiga pajutau kaip visas šlapias krentu žemyn. Visa laime, jog pavyko lengvai nusileisti ant šalto kirmnelio, kuris skubėjo pasislėpti nuo lietaus. Pamatęs mane paklausė:

- Kas tu?
- Aš nežinau... Buvau ten aukštai, staiga pradėjo lyti, o tada ėmiau kristi... - atakiau.
- Na, šį paukščių tu man nepanašus... Greičiau slėpinkis kol nepadvino!

Besikabant kirmneliui, aš nuslydau nuo jo. Pasislėpiau po nukritusių lapelių. Galvoje skambėjo klausimas: „kas tu?“. O aš vis dar nežinojau atsakymo.

Staiga išgirdau:

- Na gi, mažyli, nelūžok! Esi nuostabi maža seklytė, iš kurios išaugs ryškiausia pievos gėlė. Bet dabat privalai pailsėti. Nubusi pavasarį ir pamatyti!

Atsisukau, o už manęs stovėjo nuostabiausia fejė. Ji barstė aplink mane blizgančias dulkeles. Aš užmerkiau akis ir usmigau.

Nežinau kiek laiko tako snaudžiau. Mane pasaulino lakštingalos čiulbėjimas bei rytiniai saulės spinduliai. Pramerkiu akis, o aplink mane skraido drugeliai, čiūžgė bitutės. Viena nutūpė ant manęs ir tarė:

- Labas rytas, gražioji piene! Ačiū, kad dovanoji žiedadulkes. Žydėk kuo ilgiau!

Kaip nudžiugau, kad papaliau sužinojau savo tikrąjį vardą! Nors ir nebeskraidžiau padangoje, tačiau galėjau dirbantis naujajam savo draugui visoje pievoje.

Pasaką kūrė ir iliustravo
VĖJAS PAULAUSKAS

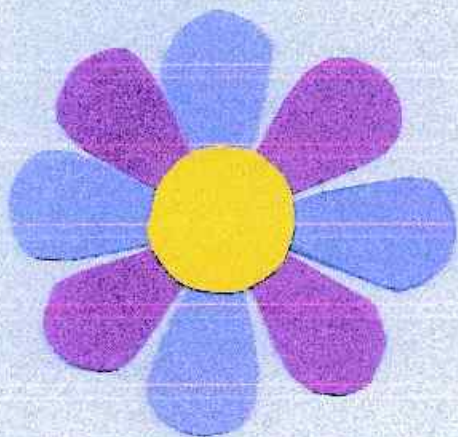
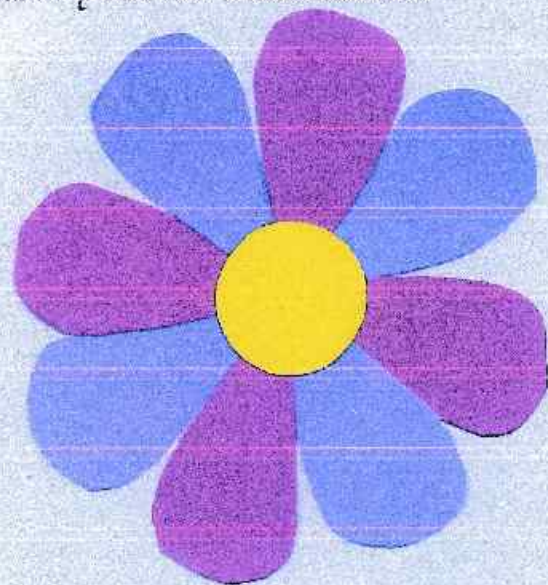
ŽIBUOKLĖ

„Zuikių“ grupė

Buvo ilga, šalta, tamsi žiema. Sniego buvo prisnigę daug daug daug, nuo šalčio puškėjo tvoros. Bet žiemai einant į pabaigą ir ateinant pavasariui saulutė vis dažniau ir dažniau lindo iš už debesėlio ir vis labiau ir labiau šildė žemę ir tirpdė sniegą.

Pamiškėje saulutė nutirpdė nedidelę lopinėlių žemės ir ten pasirodė žaliuojančios samanos. Iš samanų išlindo vienas pavasarinis daigelis. Apsidairė daigelis ir sako: - Kaip šaunu, žiema baigėsi. Ateina pavasaris saulutė šildo vis labiau ir labiau, reikia man stiebtis aukščiau ir aukščiau. Taip jis kiekvieną dieną stiebėsi vis aukščiau ir aukščiau. Kol vieną dieną pražydo gražia melsva spalva. Tai buvo Žibuoklė, kuri pasveikino atėjusį pavasarį savo nuostabia melsva spalva.

Pasaką kūrė ir iliustravo
JOMANTAS STANIULIS ir tėveliai

STEBUKLINGA GĖLIŲ PUOKŠTĖ

„Zuikių“ grupė

Stebuklinga gėlių puokštė

Kažkada gyveno muzikantas: sėdėjo jis vieną vasaros rytą prie lango ir dainavo. Sėdi, dainuoja, ir mato, kad gatve eina mergina ir šūkauja: „Parduodu puikias gėlių puokštes“, „Parduodu puikias gėlių puokštes“! Išgirdo šūkaujančią mergaitę vaikinai ir riktelėjo: - Ei, mergele, ateik čia į viršų, aš noriu nusipirkti šių gėlių.

Užkopė mergaitė su gėlėmis pas muzikantą, ir ėmė siūlyti jam savo gėles, aiškindama, kad jos nepaprastos, o stebuklingos. Jaunuolis apžiūrėjo jas visas, pauostė ir pagaliau tarė:

-Gėlės tikrai labai gražios. Ką gi paimsiu šią puokštę. Ir džiaugėsi pats savimi, kad tokių nuostabių gėlių nusipirko.

- Na ir šaunuolis esu! – ištarė pats sau. Reikia, kad visas pasaulis pamatytų šias gėles. Ir iškeliavo iš namų. Ėjo jis, ėjo ir pagaliau priėjo didelį, aukštą kalną. Užkopė į viršūnę ir mato – sėdi ant kalno milžinas liūdnas ir piktas, dairosi aplink.

Vaikinas drąsiai žengė prie jo ir klausia:

- Sveikas bičiuli, ko čia dabar sėdi ir liūdi: štai, pažiūrėk ką aš turiu, jos puikios, pauostyk jų ir tau iškart pakils nuotaika, tapsi geresnis, linksmesnis, nuoširdesnis ir laimingesnis. Pauostė milžinas gėles ir tapo linksmas ir geras. Aš vienas sau keliauju, noriu laimę išbandyti, ar nenorėtum keliauti su manimi?

Ir tarė tuomet milžinas:

-Jeigu tu manęs nebijai ir esi toks narsuolis, tai galime keliauti drauge.

Nuo to laiko muzikantas ir milžinas keliauja po platų ir margą pasaulį kartu. Keliauja ir dainas dainuoja. Jų dainos itin patiko tiems, kas jas girdėjo, ir nuo to laiko jas ėmė dainuoti visi – maži ir dideli. O kas nemokėjo dainuoti dainų, tas pasakas pasakojo. Ši pasaka ėjo iš lūpų į lūpas ir pasiekė mus. Štai ir visa istorija apie muzikantą, milžiną ir stebuklingą gėlių puokštę.

Jomantas Staniulis

ir jo tėveliai

„Zuikių“ grupė

Pasaką kūrė ir iliustravo
RADVILĖ RATKEVIČIŪTĖ

ROŽĖ

„Kačiukų“ grupė

Radošis

Roži

Seniai seniai mūsų karalystėje gyveno karalius su karaliume, Vaikys gyji, deja, uetarejo. Tačiau karalio labai mielojo giles, Todėl karalis pasaude sodinti, turis uveisty didelis giles sods, Sodinukas ne manis uetus sodius patias orastainas pasaude giles, Tačiau nei manis giles uveistygo meua gilei is turis puikpuro kasdien sklaidesi mi staugras žiedlapis, kol jis buvo gilius suskarcuoti daugiau nei simtis, Sodinukas kasdien uustindavo karaliumi po mi kitos giles žieds is uideavo, uimuis karaliumi kitos giles eue parezdeli rozi jis grozio is miug uatitj papraisi pittonis jejo pulkynai rozi apyglis, kad jis pitaftj bpaui is karaliumi po suivdece uveceisyty. Pittonis jeja teip is padere, kofis žiedes sklaidesi sturta žiedlapis, o kofis buvo uuxita apyglis. Nkies deiesq karaliumi papraide sodinuko uuesti jai giles, uimuis, ues ji pati paubos apineuti sods

ni unskaiti pačią gražiausią
gėlę.

Karolėnė mijo į vėdą, matė
dangų grodžių gėlių, tačiau mėtus
uprilygo tai neišai rėmėtelė -
- rėmė, nors ir m apylyčiai.
Nuo to liko n' gėlė rėmėtelė
karolėnė gėlė.

2000m

Paolėle

Pasaką kūrė ir iliustravo
SKAISTĖ MAŽEIKAITĖ

PIENĖ

„Kačiukų“ grupė

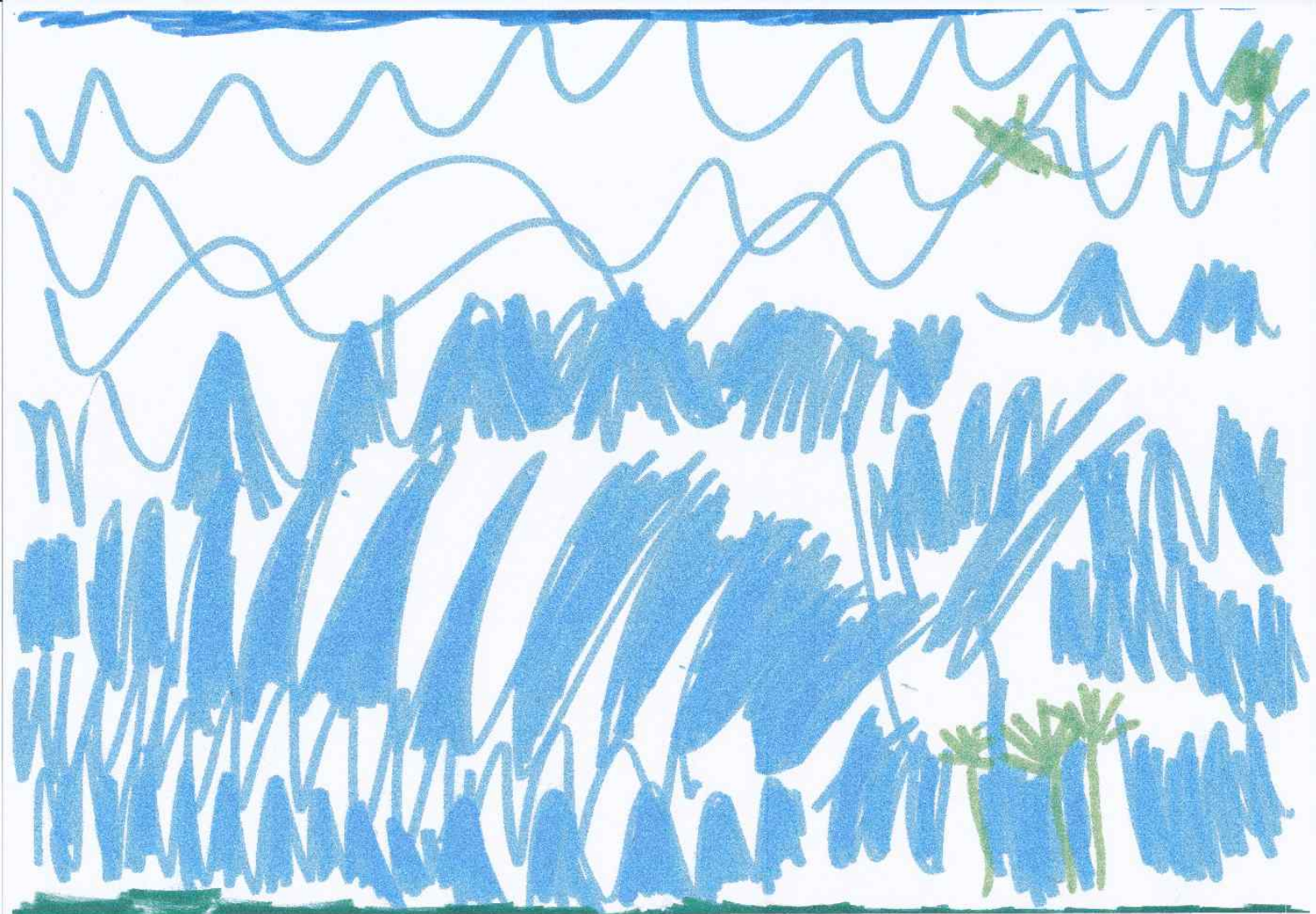
Pienē

Nienā kartā gyvena tolia graži graži
geltona geltona pienė. Buvo įntaisinti ji minti-
toje žolėje. Kai pūsdavo vejas ir nūbuodavo
imūgo aplink, pienė taip pat nūbuodavo
savo geltoną galvę. Jai atrodėdavo, kad
ji sola kaip balerina. Kai norėdavo paplepėti,
nūkteidavo savo kaimynėms gėlėms - violeti-
niamis kakteliams. Jie visada žinodavo nūokų
linksmų istorijų: apie skrendančią atostogauti
žąsį, apie rovenų cirko akrobatę, apie gerą,
norinčią atrigerti iš leltės, apie žogą, kuris
neapstipendė, ar groti smuiku, ar gītara, ir
nūokų kūtelių istorijų apie šį bei tą.

Taciau, kai atėdavo vakaras, nurūmdavo
vejas, vėmigdavo kakteliai, pienė žūrėdavo
š ramiai plaukiančius debetis ir tyliai sau
sirdyje svajodavo, kaip ji norėtų skraidyti:
skristi kaip iarkos, kregždės, o gal net gulbės
ar ereliai, ir dairytis šį žemę iš aukštai aukštai.
"Gera čia žemėje, bet norėčiau bent trumpam
pakilti. Pakilti kaip oro balionas, o gal net
lėktuvas," - galvojo nūjingai pienė. - "Gal net
nūkristiau ten toli, kur skrenda paukščiai šį
siltuosius mėnesius." Taip beklajodama mintimis
po tolius, pienė vieng vakarą salotesai vėmigo
tūztai tikėdama, kad turi išsijūdyti nūjone,
kurį brauzini.

Tā naktī piene sapņo, kad ji parīsto
debenū, kuris būv namo dydēio ir lielusmai
štraidīnējo vīri pīvos.

Pabūdumi nūte piene nūstēbo - geltonas jō
šiedas būvo parīstes j pūhelūg kariēng. Ēmē
lūlti vējas, it piene lūlp onada ēmē lūnguoti ir
soliti. Tū tamē vējō muzikōs ir piēnēs sōhio
nūtuwūpē ēmē lūlti pō vīng piēnēs pūhelūai
tārō māsūcīai parādūtai ar ovo balionai.
Kielvīenas ū jō nēre pō māg piēnēs sēklelē,
kuri lielusmai lūlo j mēlyng daugū vīri pīvos.
Tada piene suprātō, kad savo lūndūlytēje, kai
it j būvo dar tū māg sēklelē - j jau
sūraide daugūmi ir vīhā matē ū autstūmū,
j apstūrido pasaulē ir nūkelūvo kelionū, iēthodama
sau jautūnū namū. Gal todēl ir vēl ilgejoti
kelionū kartē mē vēje, kartē mē savo svajone...

Pasaką kūrė ir iliustravo

TOMAS LAJAUSKAS

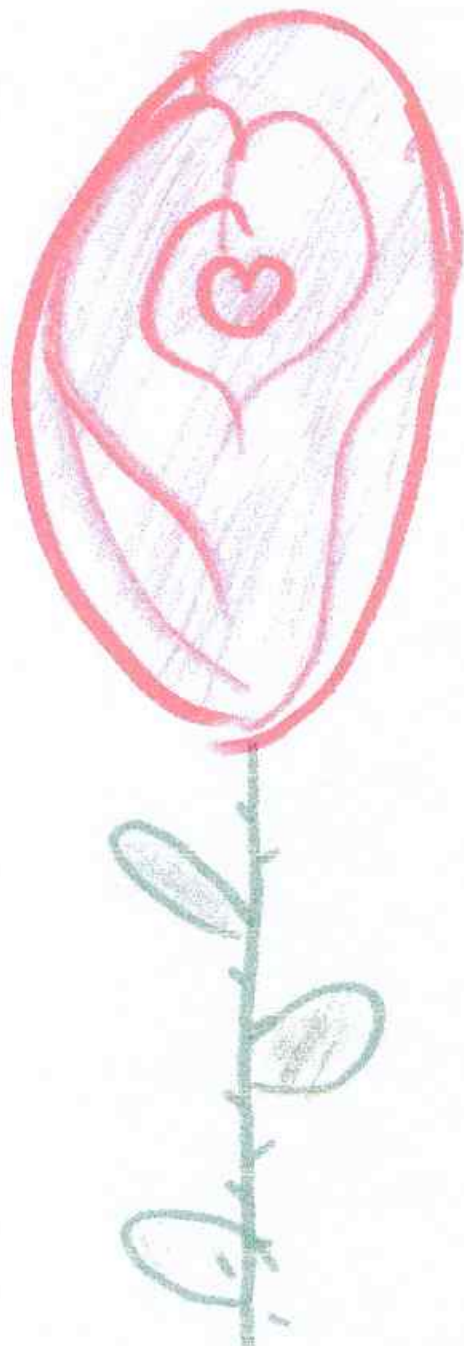
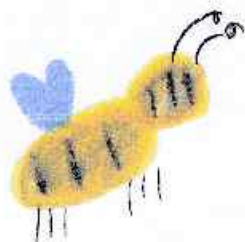
NUOSTABAUS GROŽIO GĖLĖ

„Kačiukų“ grupė

Vieną gražią dieną vaikystės sode praėjo nuostabus grožio gėlių. Jos sklaidėsi aromatas viliojo bites ir kolibrius.

Pažvelgti gėlių grožio ir kvapo, paukšteliai prisitaikė arčiau, tikėdamiesi, kad žosė pasilinks ir prisiglaus. Tačiau vietoje to, gėlių spygliukai tik įdurdavo...

Bejodami po vaikystės sodą, rožė pamatė vaiką. Jiems labai patiko jos aromatas ir nuskinę padovanavo savo mamai.

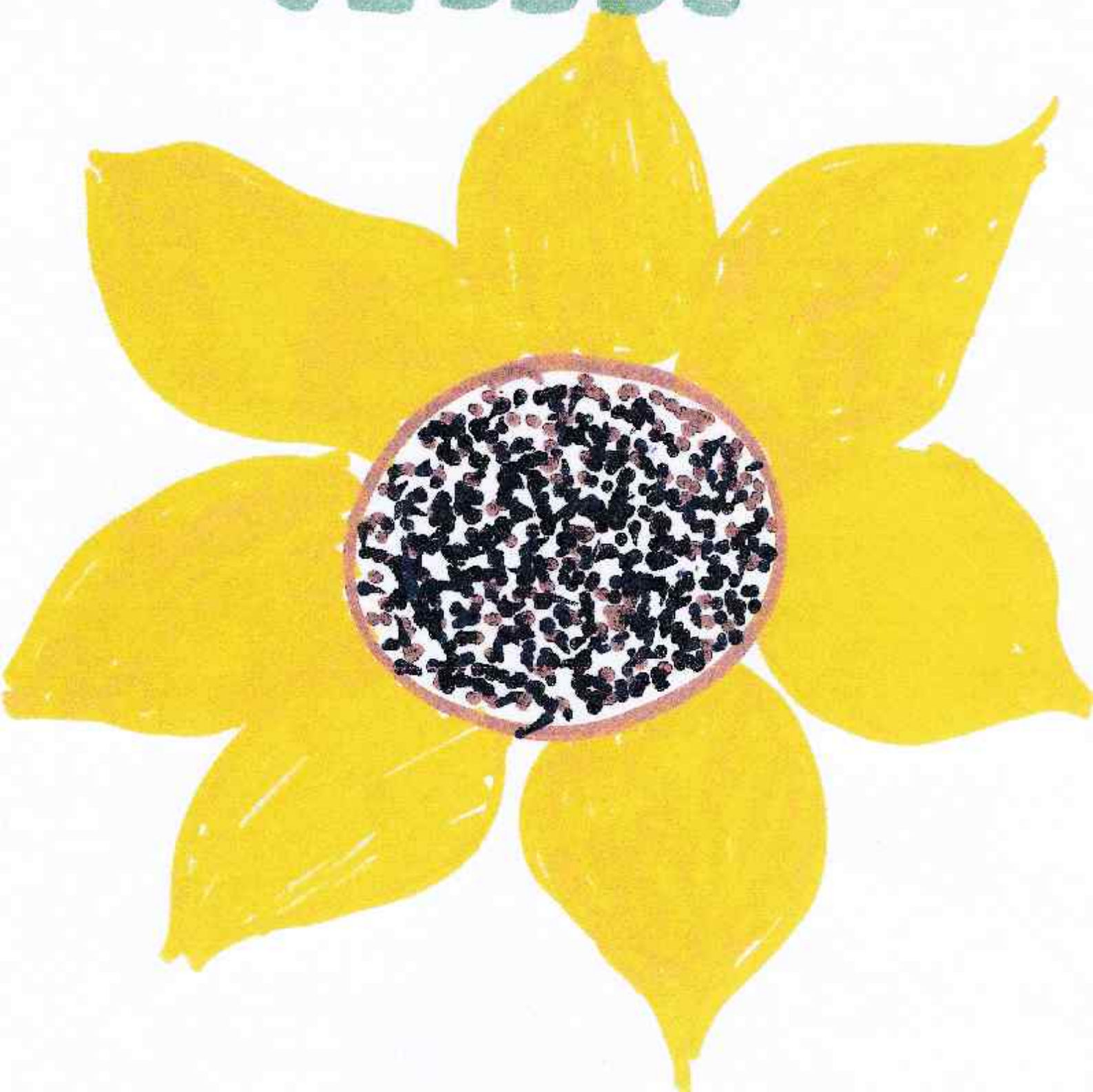

Pasaką kūrė ir iliustravo
KASPARAS BARANAUSKAS

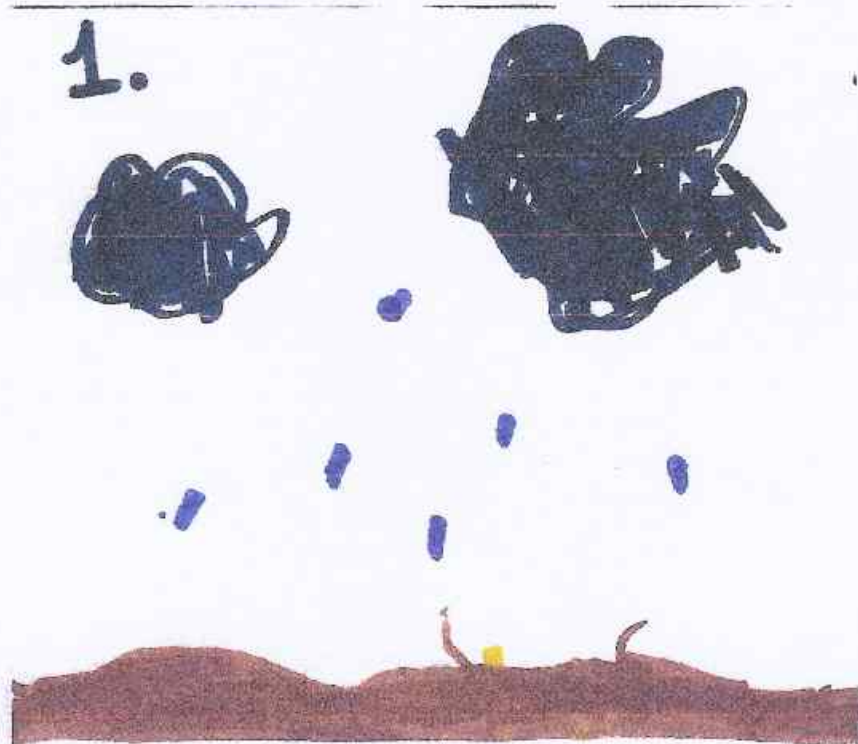
GRAŽIOJI GĖLELĖ

„Kačiukų“ grupė

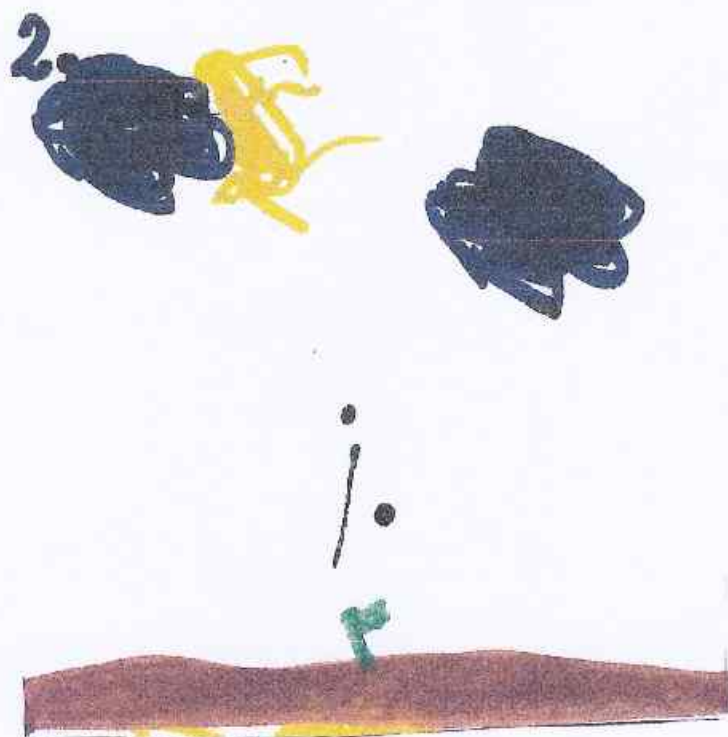
GÈLELÈ

BUVO NIŪRI DIENA.

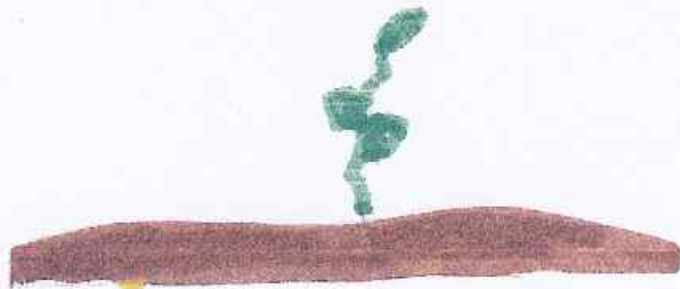
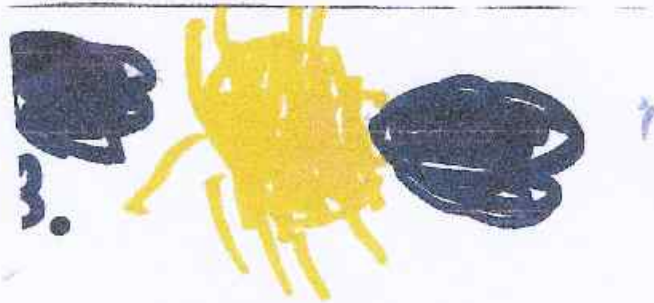

PASIRO DĒ SAULĒ
IR PRADYGO
MUCALĒLIS.

AUGALÉ LIS VIS

AUGO IR AUGO.

GĒLĒS PUMPURAS

PRASIS KLEI DĒ IR

PASIMATĒ, KAD

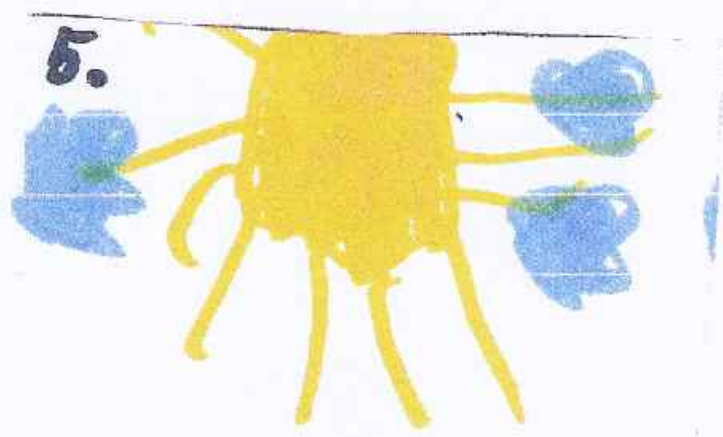
TAI - SAULĒGRĀŽA.

SAULĒ GRAŽĀ

BUVO STEBUKLINĀ

IR VĒAUGINO ŽOLE.

O PABKUI VĒAUGIŅO
IR ĢĒLES.

PABAIGA

Pasaką kūrė ir iliustravo
FAUSTINA PAJAUJYTĖ

MAŽOJI RAMUNĖLĖ

„Kačiukų“ grupė

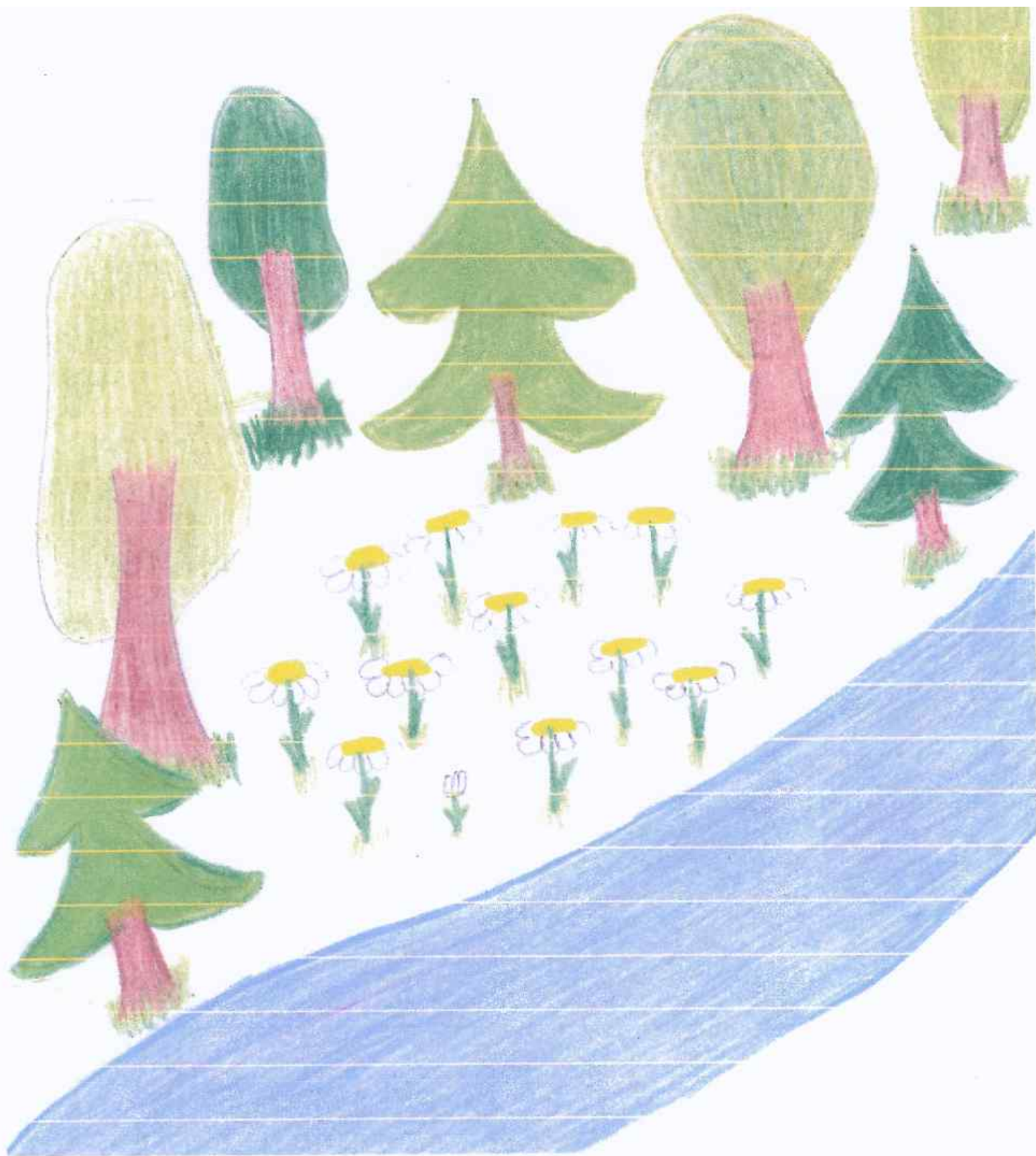
Mažoji mamonė

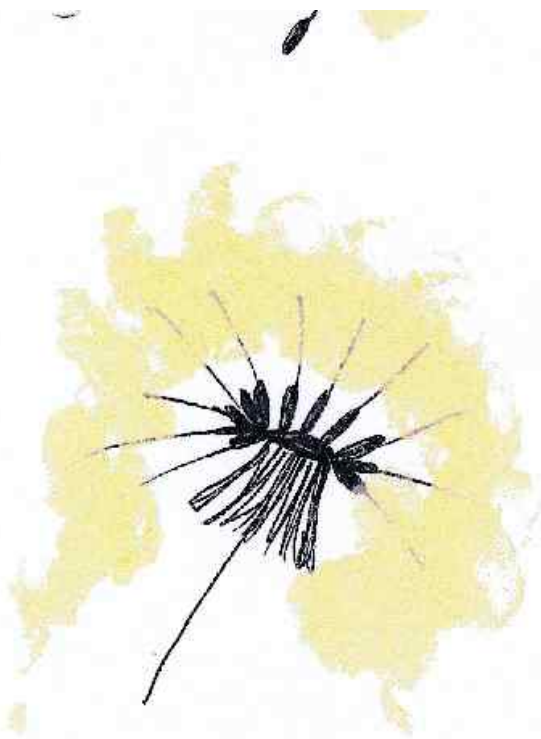
Saulė vitinėjai aukštai danguje. Šilota
dieną. Poilsis dūzgia, dūgeliai skruaido,
paukšteliai čiulba.

Miško apsuptyje šalia upokšnio yra pėmo
yoje augo mamonės tarp kunių įstarpusios
kelios smilgos. Mamonės aukštos, išskleidusios
didelius žiedus dūzgiai saulės spinduliais.
Viena pūšis kitą pūkuojasi savo žiedeliu. Tik
viene mamonė žiedelis nuodo. Ji labai
liūdne, kad viene tokia kaip kitos mamonės.
Lieją ašaras, kadangi yra mažylė ir
žiedelis mažylis. Šalia mamonės auganti
smilga mažylę guodžia, jį greitai metu
ji bus pati guodžiama šioje pėmoje tereikia
siek tiek palaukti.

Kiekvieną dieną saulutė šilota, o lietus
laistė mažąją mamonę. Praėjus dviems
savaitėms pėmoje buvusios didelės mamonės
liūdėjo, kadangi jų žiedelis nuėjo
dijo ir nubyrėjo. Mažoji mamonė jau buvo
nebe mažylė. Ji labai aukšta ir tūnė
jo didelis, didelis žiedas. Dabar mamonė
laiminga, nes yra pati guodžiama
mamonė pėmoje.

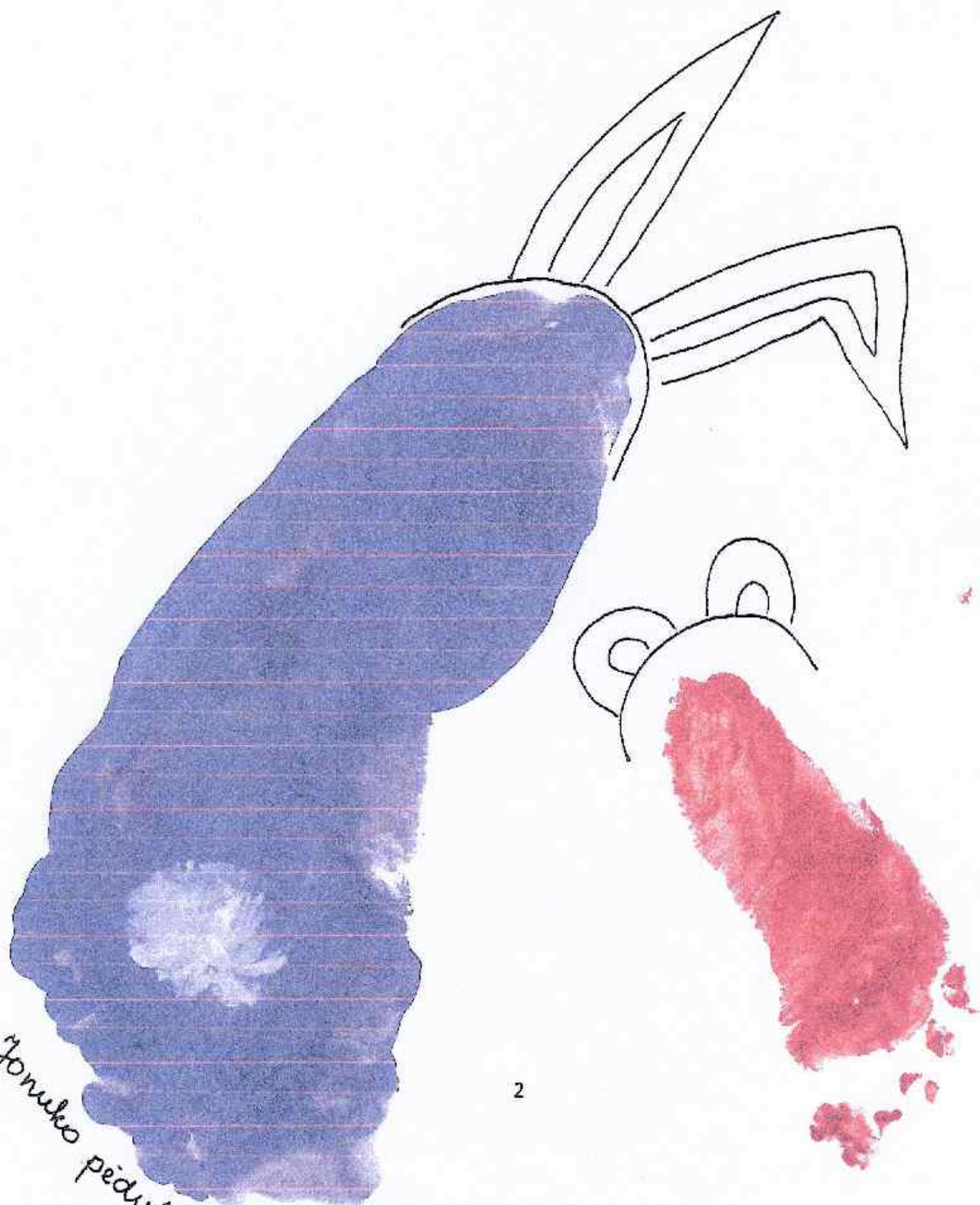

Lopšelis-darželis Žibutė
Kačiukų grupė
2019 m. Rugsėjis

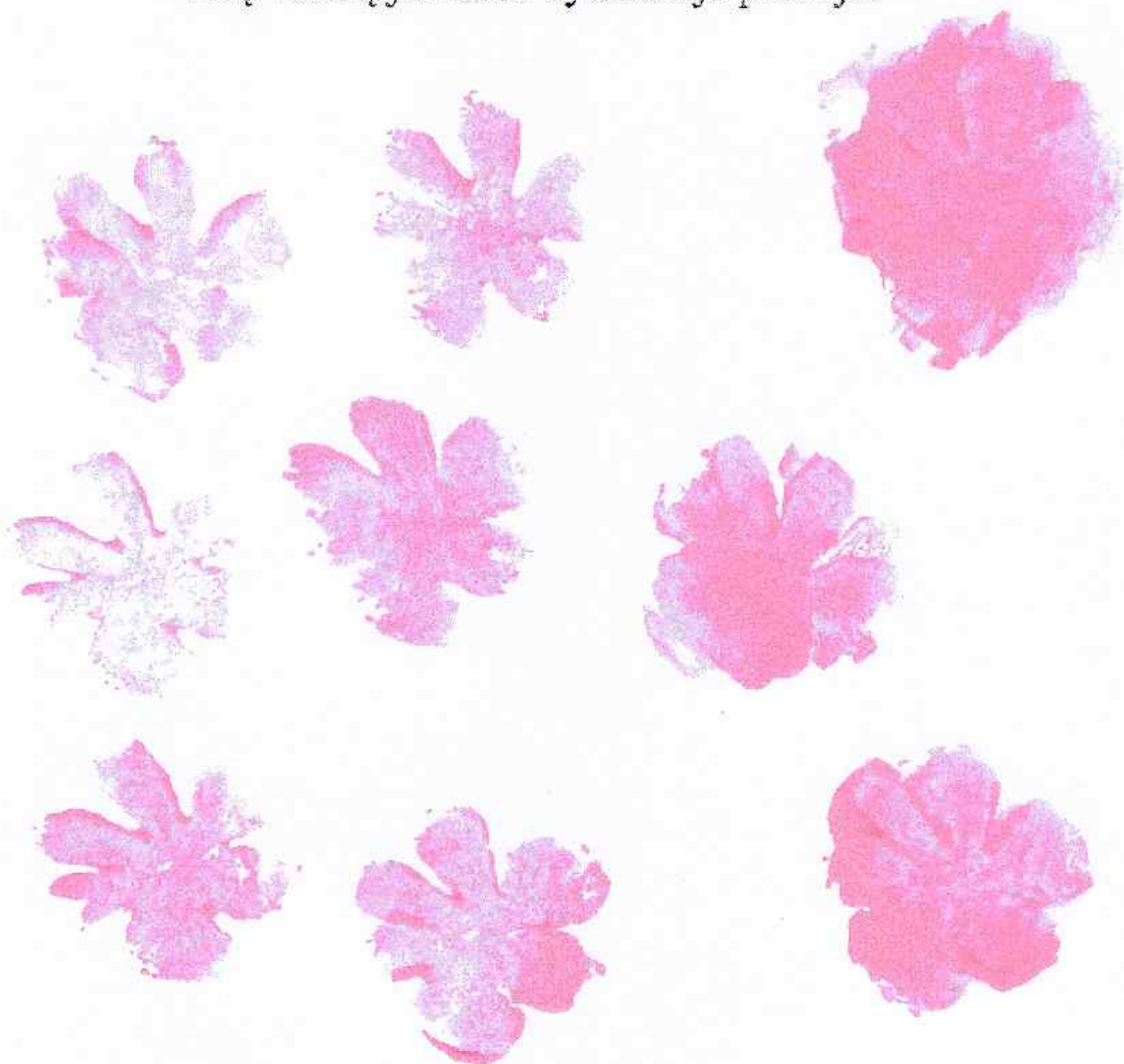

Gyveno kartą du draugai Kiškutis Jonukas ir
Meškutis Vytukas.

Jonuko pėdutė

Visą vasarą jie žaidė žydinčioje pievoje.

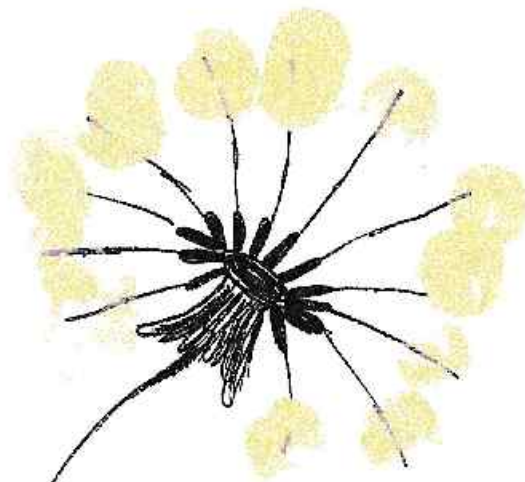
Abu daraugai labai mylėjo gamtą ir gėles. Mėgo lakstyti basomis pėdutėmis po žolę ir uostyti gražiausių gėlių žiedus.

Medumi kvėpiančius gėlių žiedus labai mėgo ir
darbštuolės bitės. Jos taip pat kasdien skubėdavo į
žydinčią pievą rinkti gėlių medaus.

Tačiau vieną dieną nutiko toks keistas dalykas. Atbėgę į savo mylimą pievą Kiškutis ir Meškutis labai nustebė. Visoje pievoje nebebuvo nė vienos žydinčios gėlės. Vėjyje siūbavo tik vienas pienės pūkelis. Draugai pribėgo prie pienės pūkelio ir sušuko:

- Pienės pūkeli, kur dingo visos gėlės?

Pienės pūkelis tarė:

- Mano draugai, tai ženkas, kad jau baigiasi vasara. Visos gėlės, taip pat ir aš, jau nužydėjo ir brandina sėklytes, kad vėl atėjus pavasariui iš jų galėtų išdygti nauji gėlių daigeliai, kurie vasarą vėl pražys ir taps gražiausiomis gėlėmis.

Tai išgirdę draugai ir apsidžiaugė ir kartu nuliūdo. Negi dabar reikės taip ilgai laukti kol vėl pražys gėlės. Ką jiedu veiks visą žiemą, kur lakstys, kur dūks, kur žais gaudynių. O kas jeigu kažkam labai prireiks gėlių, kur jų gaus, jeigu jų nebebus pievoje?

Pienės pūkelis nusišypsojo jiems ir tarė:

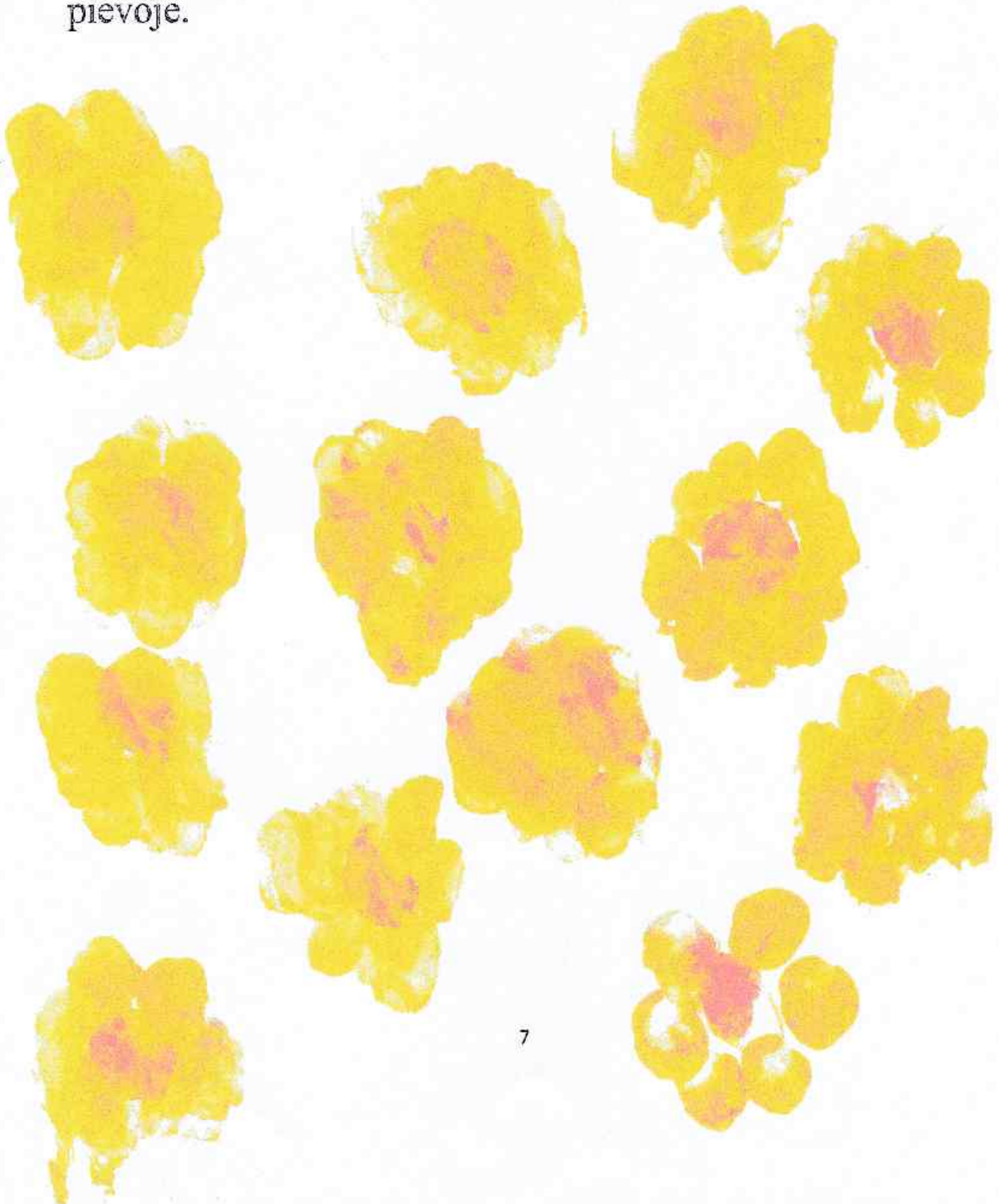

Neliūdėkite draugai. Ar žinote, kad nupūtus pienės pūkelius į dangų ir sugalvojus norą, jis išsipildys. Taigi sugalvokite norą ir pūūūūskite. Pūskite mano pūkelius kuo stipriau ir kuo toliau.

Meškutis ir Kiškutis taip ir padarė. Sugalvojo norą ir papūtė į pienės pūkelį. Pienės pūkeliai pasklido į visas puses. Jų buvo pilna pieva, pilnas oras ir pilnas dangus. Rodės visur aplink tik pienės pūkeliai.

Vējas išnešiojo pienēs pūkelius, o kartu ir pienēs sēklytes, po visā pievā ir kitā pavasarī kiekvienas pienēs pūkelis išleis daigelī ir pražys geltona pienē. Taigi pavasarī iš Meškučio ir Kiškučio papūstų pūkelių pražys daugybē geltonų pienuų ir draugai vēl galēs visā vasarā žaisti gēliū pievoje.

Tačiau tai dar ne pasakos pabaiga. Atspėkite kokį norą sugalvojo draugai nupūtę pienės pūkelį.

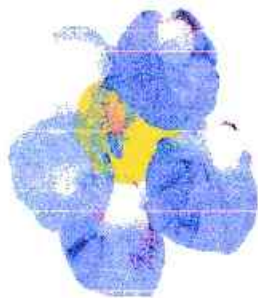
Jiedu taip mylėjo vasarą ir gėles, kad laukti iki pavasario, jiems atrodė per ilgai. Jie sugalvojo norą, kad gėlių būtų visada, kai tik jų kažkam labai prireiks.

Išgirdęs tokį norą pienės pūkelis labai nustebo, bet kadangi buvo pažadėjęs, turėjo įvykdyti savo pažadą ir išpildyti Meškučio ir Kiškučio norą.

Pienės pūkelis tarė:

- Draugai, išpildysiu jūsų norą ir jūsų piršteliai nuo šiol taps stebuklingi. Kai labai prireiks gėlių, užteks jums paliesti piršteliu ir pasakyti tokį burtažodį: „Kur aš paliesiu piršteliu, ten pražys pieva gėlių“.

Tai pasakęs pienės pūkelis atsisveikino su draugais ir dar kartą mandagiai padėkojo jiems, kad stipriai papūtę padėjo paskleisti sėklytes po visą pievą.

Meškutis ir Kiškutis įsiminė burtažodį ir pasuko link namų. Eidami per mišką sutiko verkiančią mergaitę.

- Ko verki mergaite ir kuo tu vardu? Gal pasiklydai miške, gal tau reikia pagalbos.

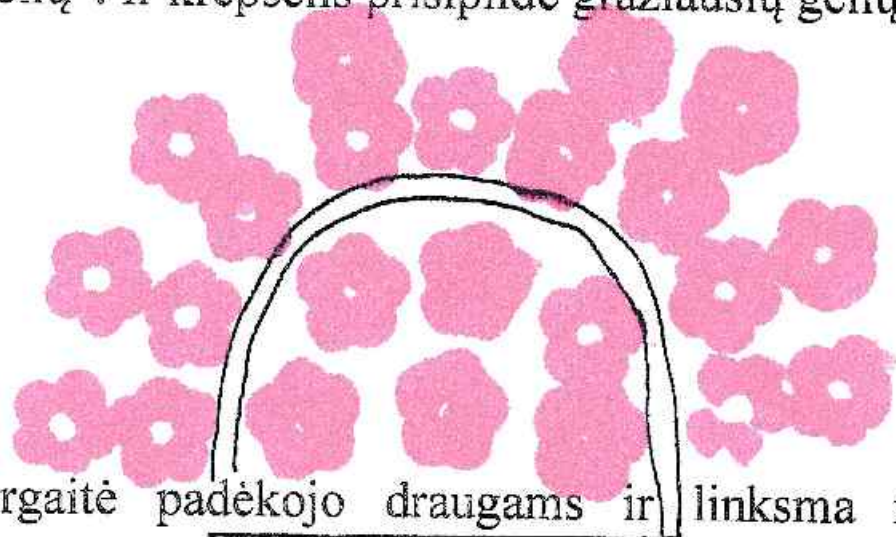
Mergaitė nusišluostė ašarėles ir sako:

- Aš Amelija, skubu aplankyti savo senele. Atbėgau į pievą priskinti jai gėlių, bet neradau nei vienos gėlelės, todėl labai nuliūdau.

O draugai ramina mergaitę ir sako:

- Neverk, mažyte, duok savo krepšelį, mes pripildysime jį gėlėmis ir galėsi nunešti jų senelei.

Kiškutis ir Meškutis paėmė krepšelį, palietė jį piršteliu ir pasakė burtažodį: „Kur aš paliesiu piršteliu, ten pražys pieva gėlių“. Ir krepšelis prisipildė gražiausių gėlių.

Mergaitė padėjo draugams ir linksma nubėgo aplankyti senele. O Meškutis ir Kiškutis nuėjo toliau.

Jau būdami visai arti namų, jie sutiko būrelį vaikų, kurie pievelėje kažko ieškojo.

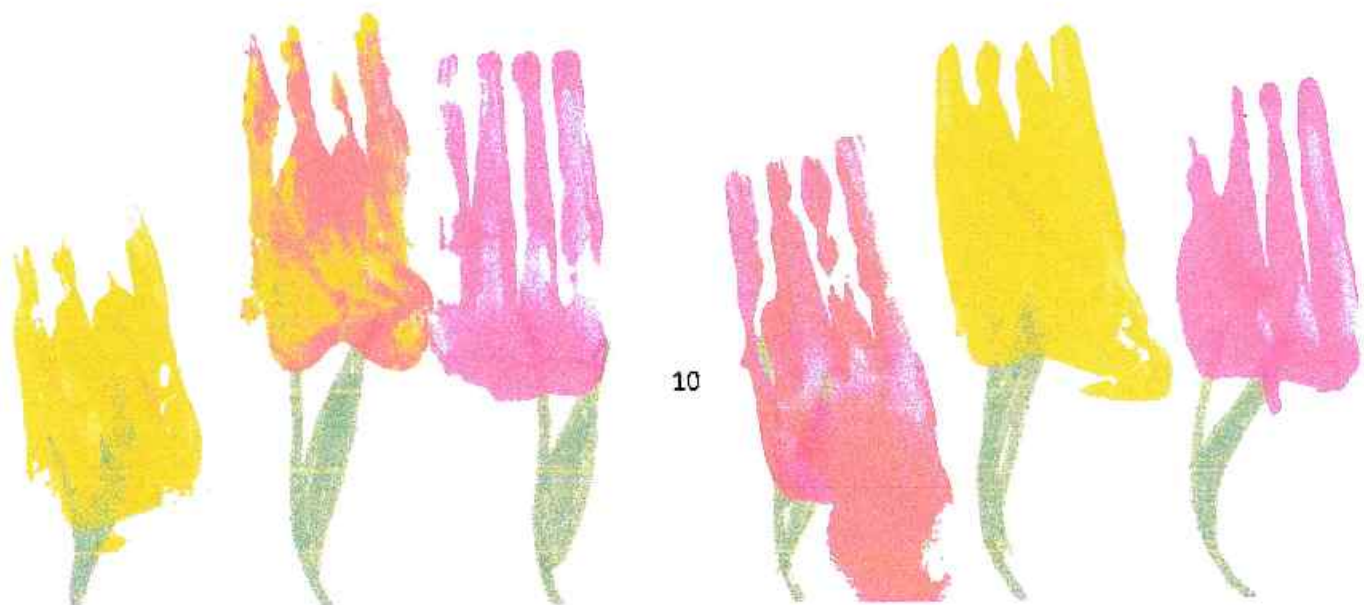
Draugai pribėgo prie vaikų ir klausia:

- Vaikučiai, pabiručiai, ko gi ieškote pievelėje, gal kažką pametėte, gal jums padėti?

O vaikučiai ir sako:

- Mes po vasaros skubame į darželį, šiandien Rugsėjo pirmosios šventė, norėjome priskinti savo mylimoms auklėtojomis gėlių, bet pievoje neradome nė vienos.

Meškutis ir Kiškutis susikibo su vaikučiais už rankyčių, padarė ratelį ir vėl pasakė burtažodį: „Kur aš paliesiu piršteliu, ten pražys pieva gėlių“. Ir vaikų rankytės prisipildė įvairiaspalvių gėlių. Vaikučiai labai apsidžiaugė, padėkojo draugams Meškučiui ir Kiškučiui ir pakvietė juos kartu eiti į darželio šventę.

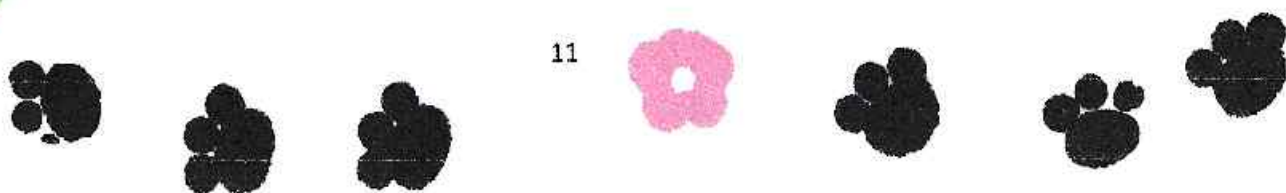

Kiškutis ir Meškutis nė neįsivaizdavo, kad darželyje bus taip smagu. Į Rugsėjo pirmosios šventę susirinko daug vaikų ir tėvelių, ir senelių, kai kuriuos vaikučius į darželį palydėjo jų mažesni broliukai ir sesutės.

Darželio šventėje visi žaidė žaidimus, šoko susikibę už rankyčių ir dainavo gražias daineles. Meškutis ir Kiškutis taip linksmai leido laiką, kad net nepastebėjo, jog visur kur jie paliesdavo savo letenėlėmis net be burtažodžio atsirasdavo gėlės ir dabar darželio šventė atrodė kaip didžiausia gėlių pieva. Visur kur pažiūrėsi buvo gėlės – daugybė kardelių, rožių, tulpių, narcizų, rugiagėlių, žibučių ir visokių kitokių gėlių.

O kokių gėlių dar žinai tu? Išvardink ir nupiešk.

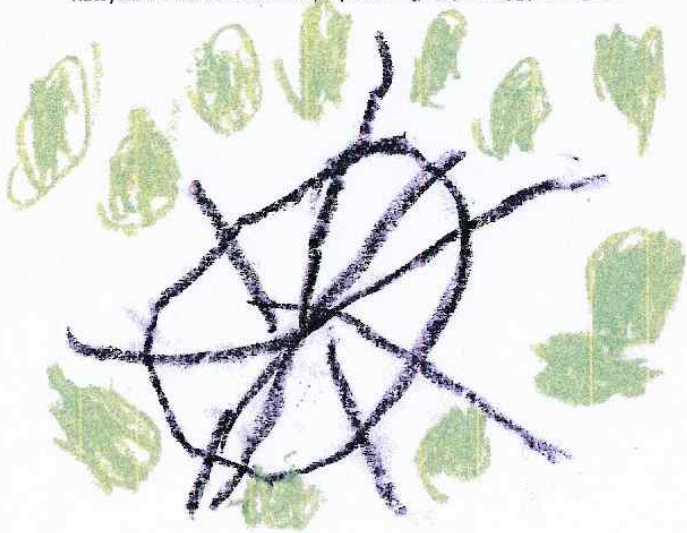
Pasaką kūrė ir iliustravo

DOMINIK KMECIK

PASAKA APIE GĖLĘ

„Kačiukų“ grupė

Tai buvo neatmenamais laikais. Dabar šį pasakojimą pamena tik lauko gėlės: jis laikosi gaivios rasos prisiminimuose, kuri nukrenta rytais ant lapų ir žolės; jis dar nusėdęs ant žiedlapių nematomomis dulkėmis. Retsykiais ir voratinkliai suvirpa prisiminę, kaip kartą gyveno gėlė.

Ji buvo neapsakomo grožio. Ji buvo nepakartojama, bet visiškai viena. Kai ji užgimdavo, o tai atsitikdavo tik kartą metuose, aplink buvo tamsu. Ją supdavo tankus miškas ir banduojanti paparčių jūra. Niekas ja nesigrožėdavo, nieks jos negyrė, neuostė ir nemylėjo. Jai buvo liūdna...

Vieną kartą gėlė sugalvojo įgauti ne tik neapsakomo grožio, bet ir magiškų galių. Ji traukė į save visą galingo miško energiją ir pavertė ją stebuklinga galia – laimės ir sėkmės galia. Gėlė per paukščių čiulbėjimą, per lapų šnarėjimą paskleidė žinią pasauliui, kad ji yra ir atneš laimę ją radusiam. Greitai ši žinia pasklido po pasaulį ir jau berods visi žinojo, kad miškų gludumoje galima rasti tarp paparčių pasislėpusią gėlę – paparčio žiedą.

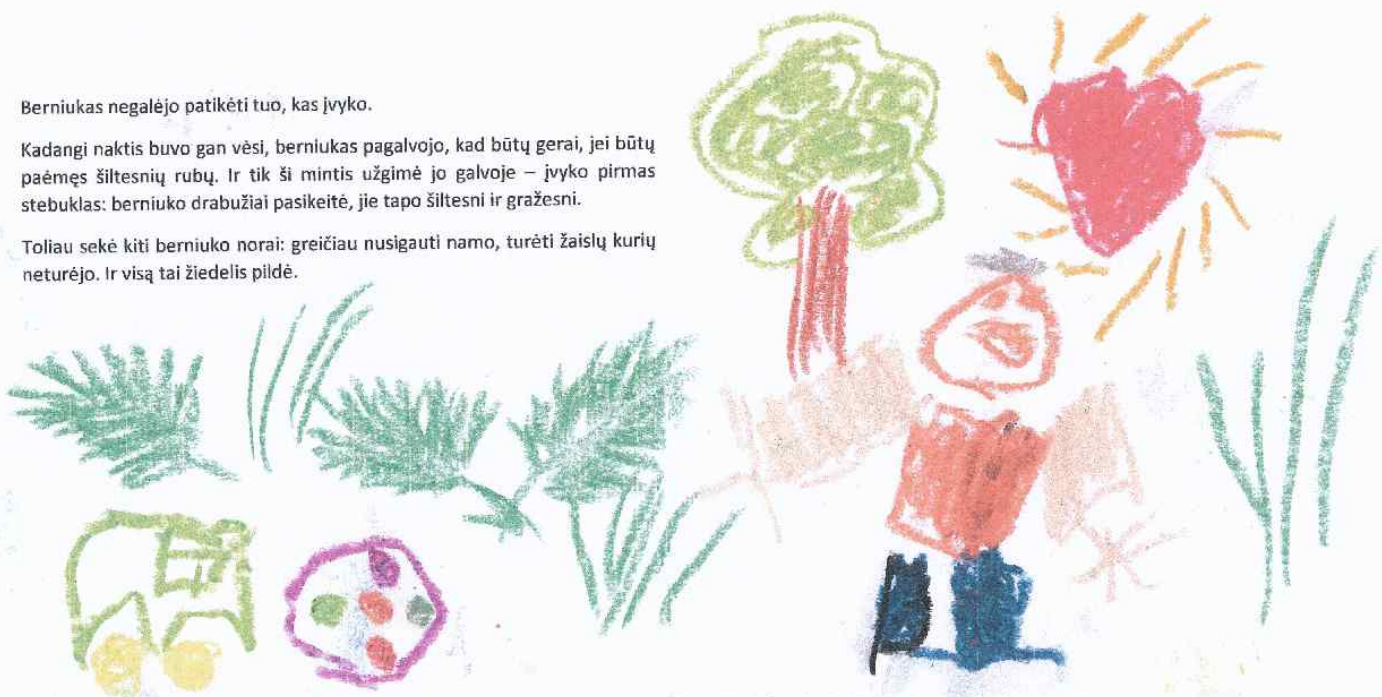
Kiekvieną gimtadienį – Joninių naktį – paparčio žiedas laukė draugijos. Ėjo metai, šimtmečiai, o žiedo niekas negalėjo rasti. Kol kartą per žiedo gimtadienį stojo pilnatis. Mėnulis taip gražiai nušvietė girią, kad vienam berniukui iš gretimio kaimo, užsinerėjo patikrinti kur skuodžia zuikis. O zuikis, nušviestais miško takeliais, atstriksėjo tiesiai prie paparčių, kur slėpės, skleidžiantis grožį ir nešantis sėkmę žiedas. Berniukas, pakerėtas magiško žiedo, jį nuskynė. Tuomet pajuto, kaip žiedas pradėjo skverbtis į jo širdelę, tylia tyliai šnabždėdamas: „Aš būsiu su Tavimi amžinai, Tu būsi sėkmingas ir laimingas, tačiau su niekuo daugiau šiuo gėriu negalėsi pasidalinti – kitaip aš išnyksiu ir viskas, ką Tau duosiu, dings“.

Berņiukas negalėjo patikėti tuo, kas įvyko.

Kadangi naktis buvo gan vėsi, berņiukas pagalvojo, kad būtų gerai, jei būtų paėmęs šiltesnių rūbų. Ir tik ši mintis užgimė jo galvoje – įvyko pirmas stebuklas: berņiuko drabužiai pasikeitė, jie tapo šiltesni ir gražesni.

Toliau sekė kiti berņiuko norai: greičiau nusigauti namo, turėti žaislų kurių neturėjo. Ir visą tai žiedelis pildė.

Grįžęs namo, berniukas pamatė vargingą šeimos namelį ir nerimaujančius tėvelius bei brolius su seserimis, kurie susirūpinę ieškojo berniuko. Berniukas pagalvojo – „Noriu gražių namų, kad visiems užtektų vietos“. Ir, prieš visos šeimos akis, maža trobelė pavirto dideliais gražiais namais. Tik niekas iš šeimos nežinojo apie žiedo perspėjimą, kad berniukas savo laimę negali pasidalinti su kitais ir visi puolė į naujus namus. Deja, pirmam, pačiam mažiausiam berniuko broliui įžengus į namą, visas burtas sprogo, kaip muilo burbulas. Ir namai vėl pavirto trobele, o žiedas paliko berniuko širdelę amžiams.

Dar ir dabar žmonės ieško tos gėlėlės, tikėdamiesi laimės ir sėkmės, bet taip ir neranda...

Pasaką kūrė ir iliustravo
UGNĖ AUŽBIKAVIČIŪTĖ

ISTORIJA APIE MERGYTĘ IR GĖLYTES

„Kačiukų“ grupė

I
ISTORIJA APIE
MERGYTĘ IR
GĖLYTES

Nieng kartā gyveno
mergute vardu Guste.
Mergute visada būdavo
linksmā ir ļābai mēgo
ēti ģ laukā ir žāisti su
draugāis. ~~Jašāu~~ vienā
dienā Gustute susirgo ir
negālejo ēti ģ laukā.
Dēlto mergāite ļābai
liūdejo ir verke.

Taola mergytės man
pasiūlė pasodinti
sėklytes ir pasiūrēt
kas užaugo.

Mergytė labai apsic
gė. Jai labai pati
sodinti, laistyti ir
žiūrėti kaip auga
gėlytes.

Čuo to laiko mergytė
niekada nebūdavo
liūdna, nes jos namuose
visada žydėdavo gėlės.

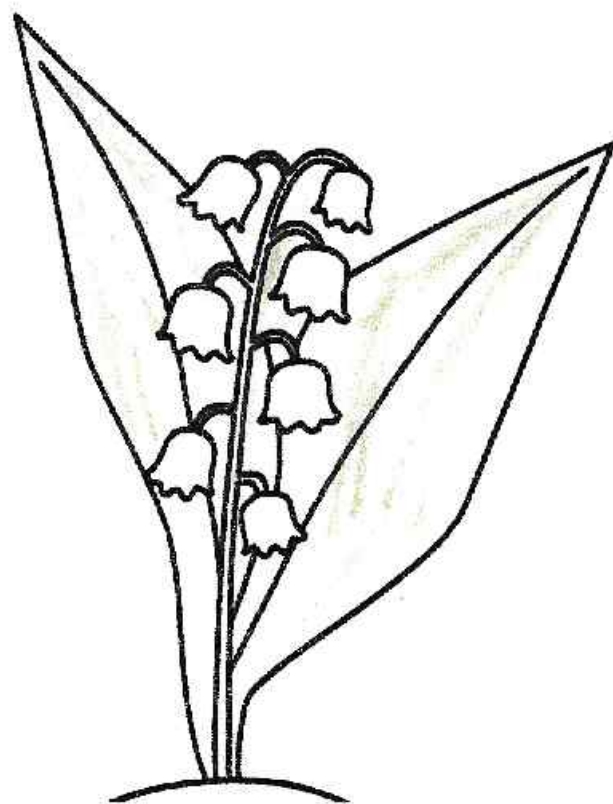
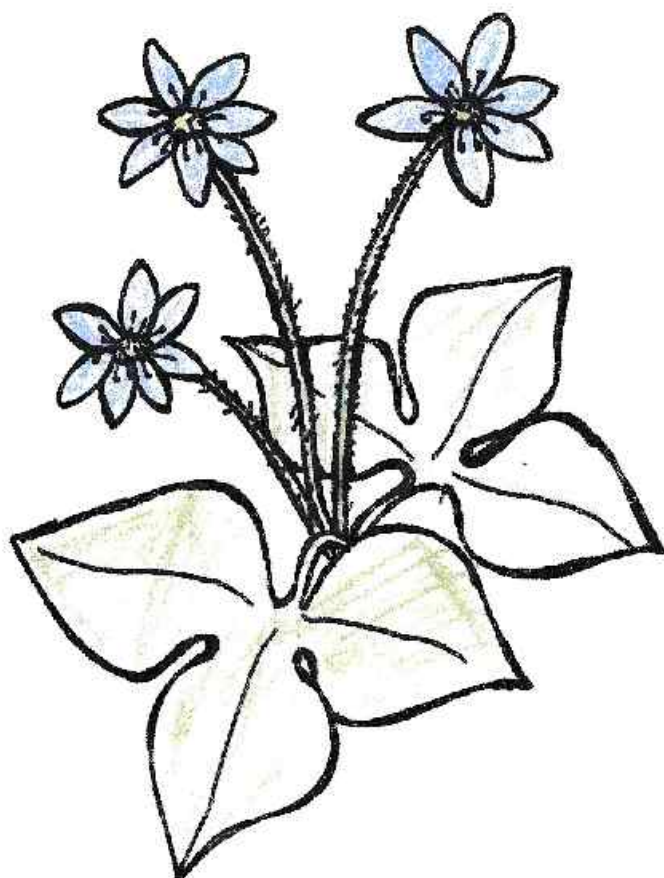

Pasaką kūrė ir iliustravo
IGNAS KENTVAINIS

GERIAUSIOS DRAUGĖS

„Kačiukų“ grupė

GERIAUSIOS DRAUGÈS

Igno pasaka

KARTĄ VIDURY GRAŽAUS ŽALIO MIŠKO, TARP ŽALIŲ SAMANŲ, PUŠŲ IR EGLIŲ KAIMINYSTĖJE, AUGO GRAŽI MĒLYNA SUKLENE APSIRĒDŽIUSI ŽIBUTĒ.

ANKSTI PAVASARĮ, SAULUTEI ĖMUS ŠILČIAU IR ILGIAU ŠVIESTI, ŽIBUTĒ ATSIBUDO PO GILAUS ŽIEMOS MIEGO IR ĖMĒ SKLEISTI SAVO GRAŽIUS MĒLYNUS ŽEIDLAPIUS, SVEIKINDAMASI SU MIŠKO ŽVĒRELIAIS, PAUKŠTELIAIS, AUGALĒLIAIS IR VABALĒLIAIS, KURIŲ NEMATĒ VISĄ ŽIEMĄ.

PASISVEIKINUSI SU VISAIS MIŠKO GYVENTOJAIIS IR AUGALĒLIAIS, LAIMINGA, KAD PAGALIAU ATĖJO PAVASARIS, ŽIBUTĒ LEIDO DIENAS GĒRĒDAMASI SAULĒS SPINDULĒLIAIS.

MIŠKO PRAEIVIAI GERĖJOSI ŽIBUTE, DŽIAUGĖSI JOS MĒLYNAIS ŽIEDLAPIAIS IR NUOSTABAUS GROŽIO SUKLENE.

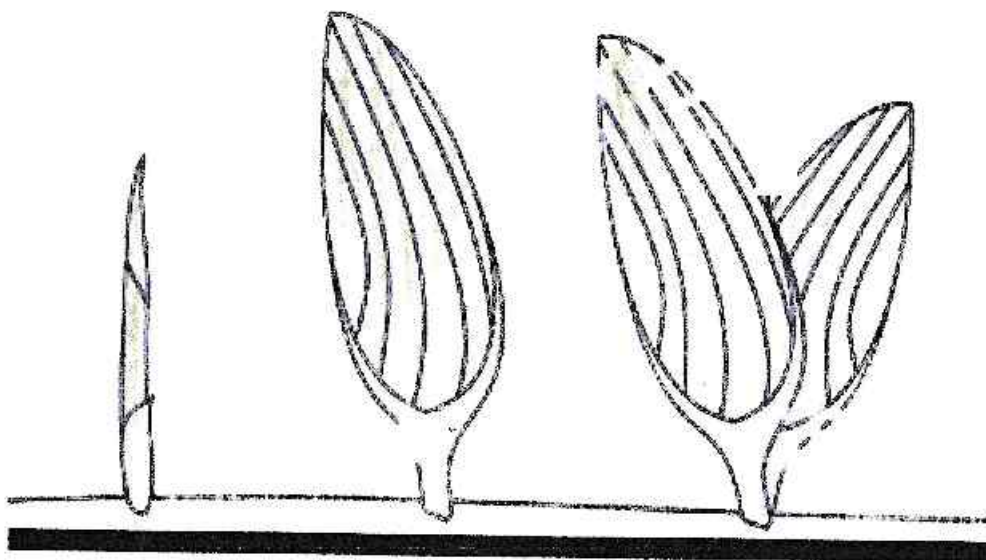
BET VIENĄ DIENĄ, VIS ŠILČIAU IR ŠILČIAU ŠVIEČIANT SAULUTEI, ŽIBUTEI ĒMĒ DARYTIS LIŪDNA... NEBUVO SU KUO PASIKALBĒTI, NEBUVO SU KUO PASIDŽIAUGTI... ŽVĒRELIAI, PAUKŠTELIAI, AUGALĒLIAI BĒGIOJO, SKRAIDĒ PO VISĄ MIŠKĄ, O ŽIBUTĒ NEMOKĒDAMA BĒGIOTI AR SKRAIDYTI, STOVĒJO VIENA TARP ŽALIŲ SAMANŲ, PUŠŲ IR EGLIŲ KAIMINYSTĒJE...

ŽIBUTĖ MATĖ, KAD MIŠKO ŽVĖRELIAI, PAUKŠTELIAI, VABALĖLIAI, BĖGIOJA PO DU, PO TRIS AR DIDESNIAIS BŪRELIAIS, IR JAI PASIDARĖ TAIP LIŪDNA...

TAČIAU SAULUTEI ĖMUS DAR LABIAU IR ŠILČIAU ŠVIESTI, ŽIBUTĖ PAMATĖ ŠALIA JOS BESISKLEIDŽIANČIUS PAILGUS ŠVIESIAI ŽALIUS LAPELIUS. ŽIBUTEI PASIDARĖ LABAI SMALSU – LAPELIAI BUVO GRAŽŪS, LAIBI.

KAS VAKARĄ ŽIBUTĖ UŽMIGDAVO SU MINTIMI, KAIP RYTE VĖL PAMATYS TUOS LAPELIUS – JIE KASDIEN VIS LABIAU IR LABIAU DIDĖJO, AUGO, IR ŽIBUTEI BUVO VIS LABIAU IR LABIAU SMALSU. ŽIBUTĖ LABAI NEKANTRAVO PAMATYTI, KAS IŠ TŲ LAPELIŲ IŠAUGS.

VIENĄ RYTA, PABUDUSI LABAI ANKSTI RYTE NUO SAULUTĖS SPINDULIŲ, ŽIBUTĖ PAMATĖ, KAD IŠ LAPĖLIŲ VIDURIO LINKS ŠILTOS SAULELĖS SPINDULIŲ STIEBIASI NUOSTABU LAIBAS STIEBAS, IŠ KURIO MATYTI SMULKŪS PUMPURĖLIAI.

- ATRODO LYG STIEBAS BŪTŲ APLIPĖS ŽIEDELIAIS, - PAGALVOJO ŽIBUTĖ, IR ĖMĖ DAR SU DIDESNIU NEKANTRUMU STEBĖTI, KAIP AUGA NEPAŽJSTAMAS AUGALAS.

ŽIBUTĖ LABAI LABAI LAUKĖ, LABAI SVAJOJO, KOL VIENĄ DIENĄ, PRAMERKUSI AKELES ŽIBUTĖ NEGALĖJO PATIKĖTI – ŠALIA JOS PRAŽYDO NUOSTABAUS GROŽIO, SNIEGO BALTUMO DRAUGĖ!

- KAS TU? KUO TU VARDU?, - DŽIAUGSMINGAI PAKLAUSĖ ŽIBUTĖ.
- AŠ PAKALNUTĖ! – ATSAKĖ BALTOJI GĖLELĖ.

IR TAIP DVI DRAUGĖS PRAŠNEKĖJO VIS DIENĄ, BESIDŽIAUGDAMOS IR LAIMINGOS, KAD SAULELĖ PADĖJO JOMS SUSITIKTI, UŽAUGINO VIENĄ ŠALIA KITOS. IR JOMS BUVO LABAI LABAI LIŪDNA, KAI JAU ATĖJO NAKTIS IR REIKĖJO EITI MIEGOTI...

KITĄ RYTĄ ŽIBUTĖ PAMATĖ, KAD JOS ŽIEDLAPIAI NEBE TOKIE RYŠKŪS, KAD JAU PRADEDA KRISTI... ŽIBUTĖ SUPRATO, KAD GREITAI ATEIS LAIKAS, KAI JI NEBETURĖS ŽIEDLAPIŲ, KAI BUS LAIKAS ATISISVEIKINTI SU SAULUTE, MIŠKO ŽVĖRELIAIS IR PAUKŠTELIAIS, AUGALĖLIAIS IR GERIAUSIA DRAUGE....PAKALNUTE...

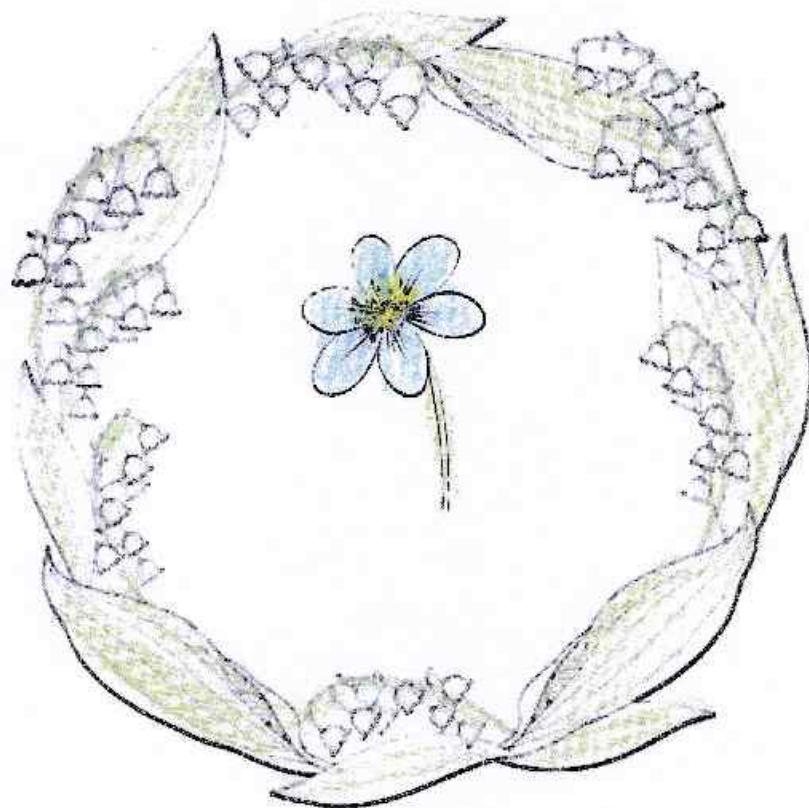

ABI DRAUGĖS LABAI NULIŪDO, SUPRATUSIOS, KAD ATĖJO LAIKAS
ATSIŠVEIKINTI IR KAD PAKALNUTĖ LIKS VIENA ŽYDĖTI TARP ŽALIŲ
SAMANŲ, PUŠŲ IR EGLIŲ DRAUGIJOJE....

BET TAIP PAT DRAUGĖS VIENA KITAI PAŽADĖJO, KAD SU NEKANTRUMU
LAUKS KITŲ METŲ, NAUJO PAVASARIO, KAI VĒL PASIMATYS – NORS IR
TRUMPAM, BET TAI BUS PATS GERIAUSIAS GERIAUSIŲ DRAUGIŲ LAIKAS.

JUK NESVARBU, AR DAŽNAI MATOME SAVO GERIAUSIUS DRAUGUS....

SVARBIAUSIA YRA PATI NUOŠIRDŽIAUSIA DRAUGYSTĖ PASAULYJE...

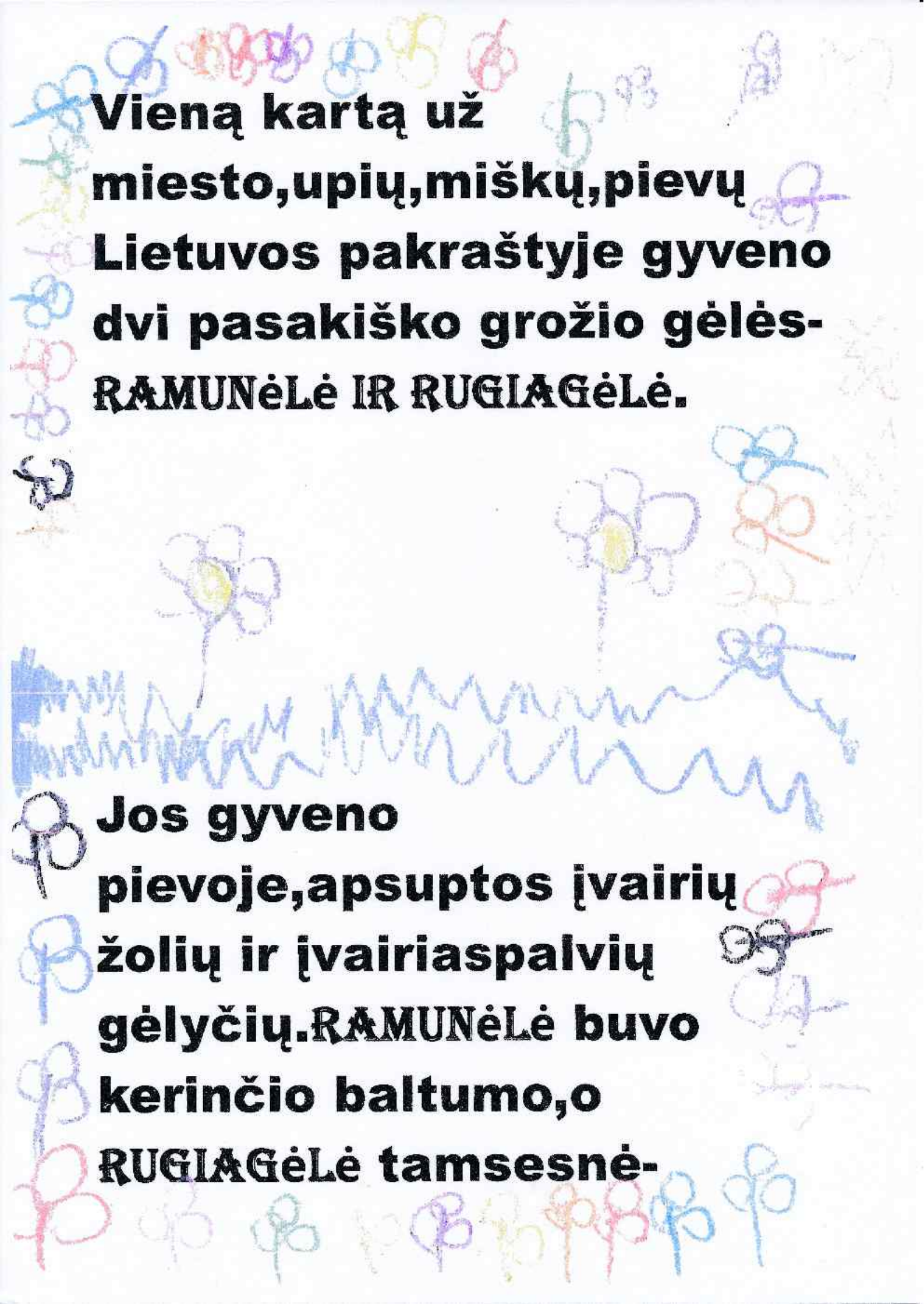
Pasaką kūrė ir iliustravo
GRETA SURGAUTAITĖ su mama

GEROSIOS GĖLĖS

„Kačiukų“ grupė

GEROSIOS
GÈLÈS

**Vieną kartą už
miesto, upių, miškų, pievų
Lietuvos pakraštyje gyveno
dvi pasakiško grožio gėlės-
RAMUNĖLĖ IR RUGIAGĖLĖ.**

**Jos gyveno
pievoje, apsuptos įvairių
žolių ir įvairiaspalvių
gėlyčių. RAMUNĖLĖ buvo
kerinčio baltumo, o
RUGIAGĖLĖ tamsesnė-**

mėlyno žavesio,lyg

dangus.O kodėl

***RUGIA GėLė*,gal kas žino?-nes**

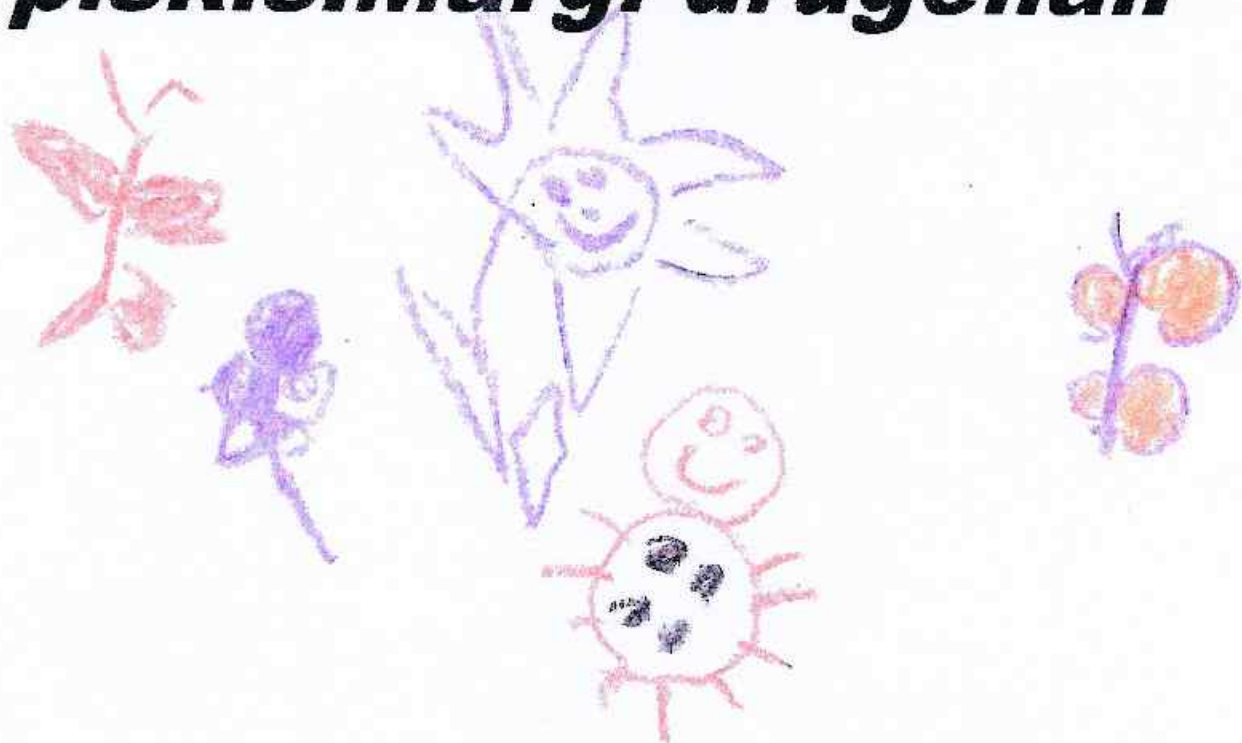
gyvena rugiuose.Gėlės

buvo savo pievos

karalienės,nes puošė savo

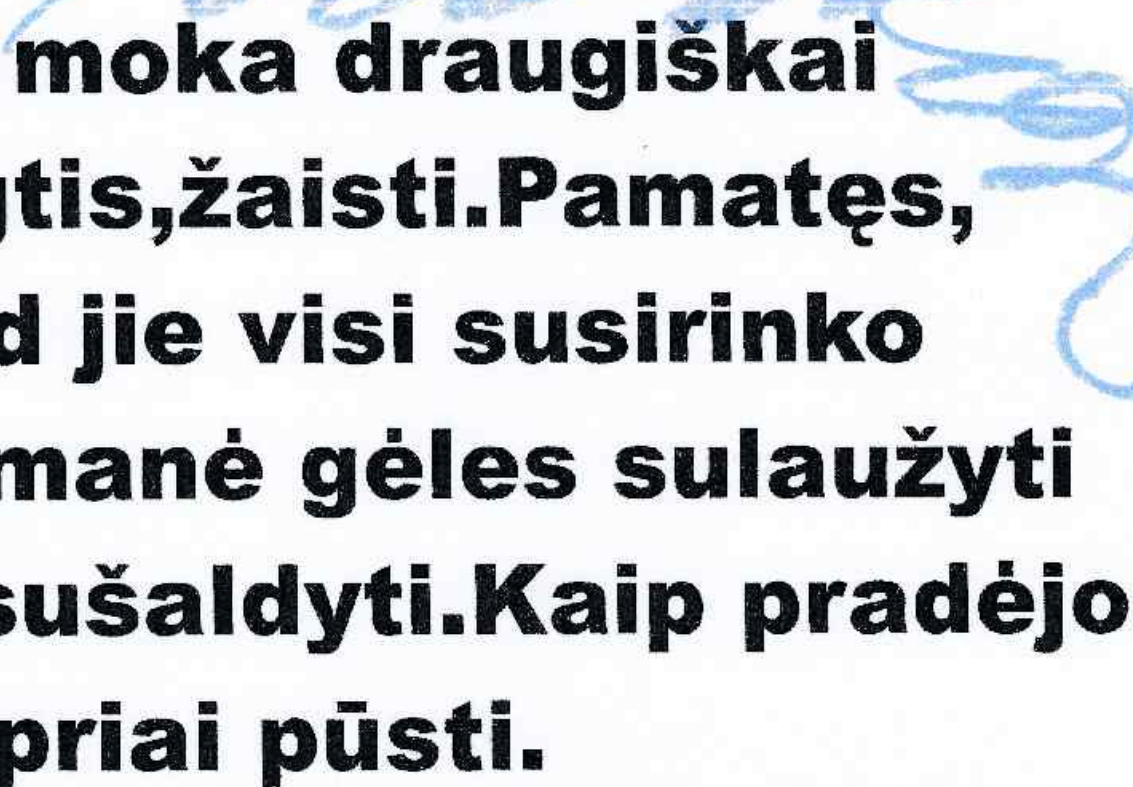
pievą neblėstančiu grožiu.

**Gēlytēs turējo daug
daug draugu. Pas jas
užsukdavo sraigē-
Olaiva. Boružēlē
Liputē. Straksius
žiogas. Lepūnēlis kiškis
piškis. Margi drugeliai.**

**Kai jie visi susirinkdavo
į vieną didelę krūvą
pieva dundėdavo nuo jų
linksmumo ir
žaidimų. Ramunei ir
Rugiagėlei patiko kai
jas aplanko linksmieji
draugai.
Ir kartą jas aplankė
klastūnas Vėjas. Vėjui
niekada nepatiko ,kad**

**jie moka draugiškai
elgtis, žaisti. Pamatęs,
kad jie visi susirinko
sumanė gėles sulaužyti
ir sušaldyti. Kaip pradėjo
stipriai pūsti.**

-Tfuuuuu, tfuuuuu, tfuuu.

Ramunė ir Rugiagėlė

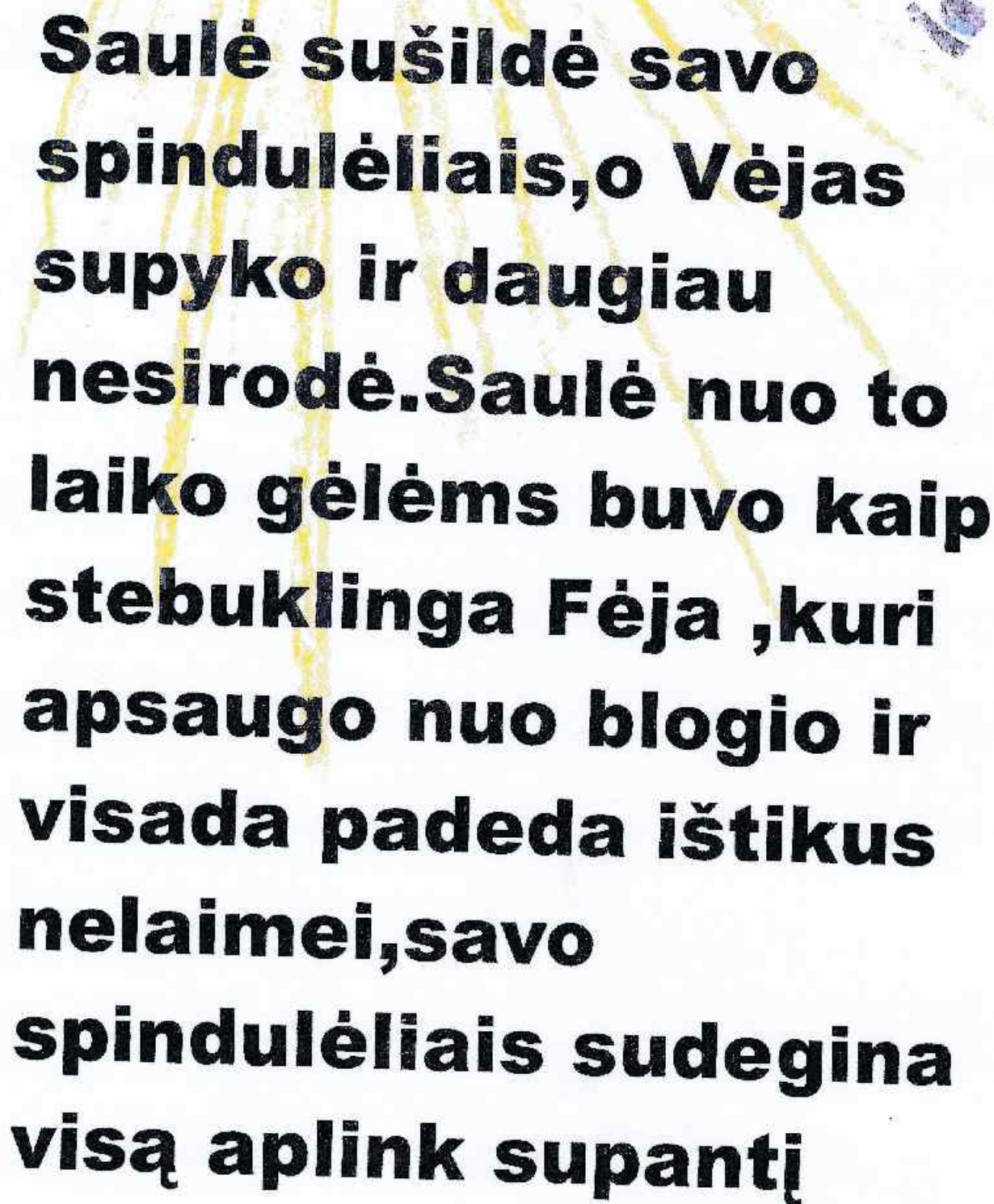
nuleido savo

galveles, sušalo

vargšėlės. Ir staiga iš

debesies išlindo saulė.

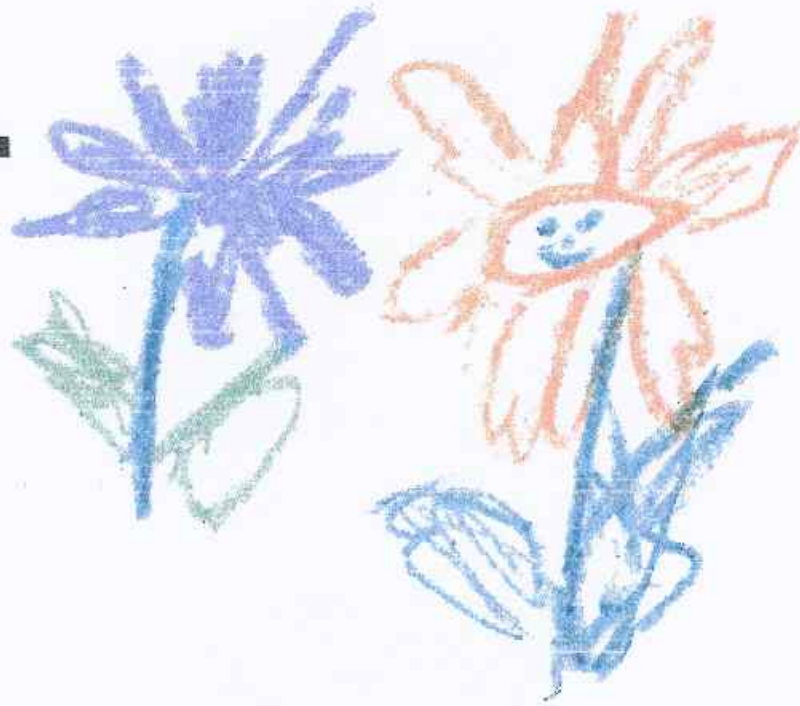
A child's drawing on a white background. At the top left, there is a sun drawn with yellow crayon, featuring a circular face with pink and purple markings and numerous long, thin yellow rays extending downwards and outwards. To the right of the sun, there is a blue scribble that resembles a figure or a cloud. The text is written in a bold, black, sans-serif font, arranged in a vertical column on the left side of the page.

**Saulė sušildė savo
spindulėliais, o Vėjas
supyko ir daugiau
nesirodė. Saulė nuo to
laiko gėlėms buvo kaip
stebuklinga Fėja, kuri
apsaugo nuo blogio ir
visada padeda ištikus
nelaimei, savo
spindulėliais sudegina
visą aplink supantį**

**blogį. Taigi,
vaikučiai, matot, kad
visada atsiras geras
draugas, kuris išties
nelaimėje ranką ir
pasakys „aš tau
padėsiu. Džiaukitės
gėlyčių gražumu ir
saugokite
jas, žinokite, kad šilti
jausmai visada nugalė
šaltus jausmus. O
nuostabiosios gėlytės
toliau augo ir gražiai**

žydėjo.

Istorija kūrė:
R. Svirgautienė ir
Greta Svirgautaitė, Kaūky
gr. 4

2019-10-03

G R E T A

RUGIAGÈLÈ IR RAMUNÈ

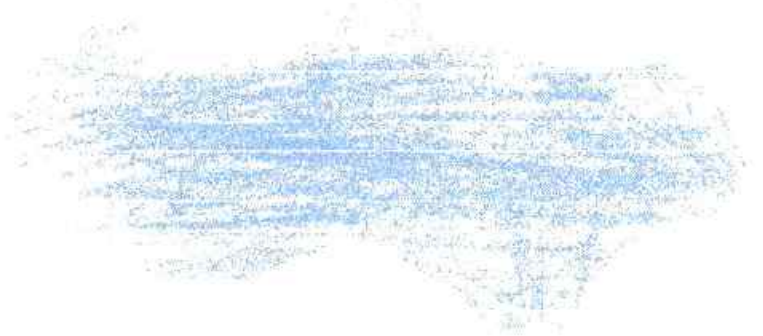
Pasaką kūrė ir iliustravo
EMILIS BILEVIČIUS

ŽIBUTĖS

„Kačiukų“ grupė

Zilutis

Beigusi ziema. Atējis pavasaris. Sniegas
nūtrūpo. Visur ciurkēna upeliņi, saulīte
klyta vis aukstyn. Jā sildo zeme. Sūsilus
zemei pradeda augti slautuose pačios
pirmosios pavasario gēlytēs - Zilutēs.
Jos gra labai grazijs, lapeliņi zali, o
ziedeliņi labai grazijs. Sviēniņi nēly-
nos spalvos kaip dangus.

Pasaką kūrė ir iliustravo
AMELIJA TAMOŠIŪNAITĖ

PASAKOJIMAS APIE ROŽĘ VARDU SNIEGUOLĖ

„Kačiukų“ grupė

Armelis passtojmas
apie rozj nardus
Snieguole

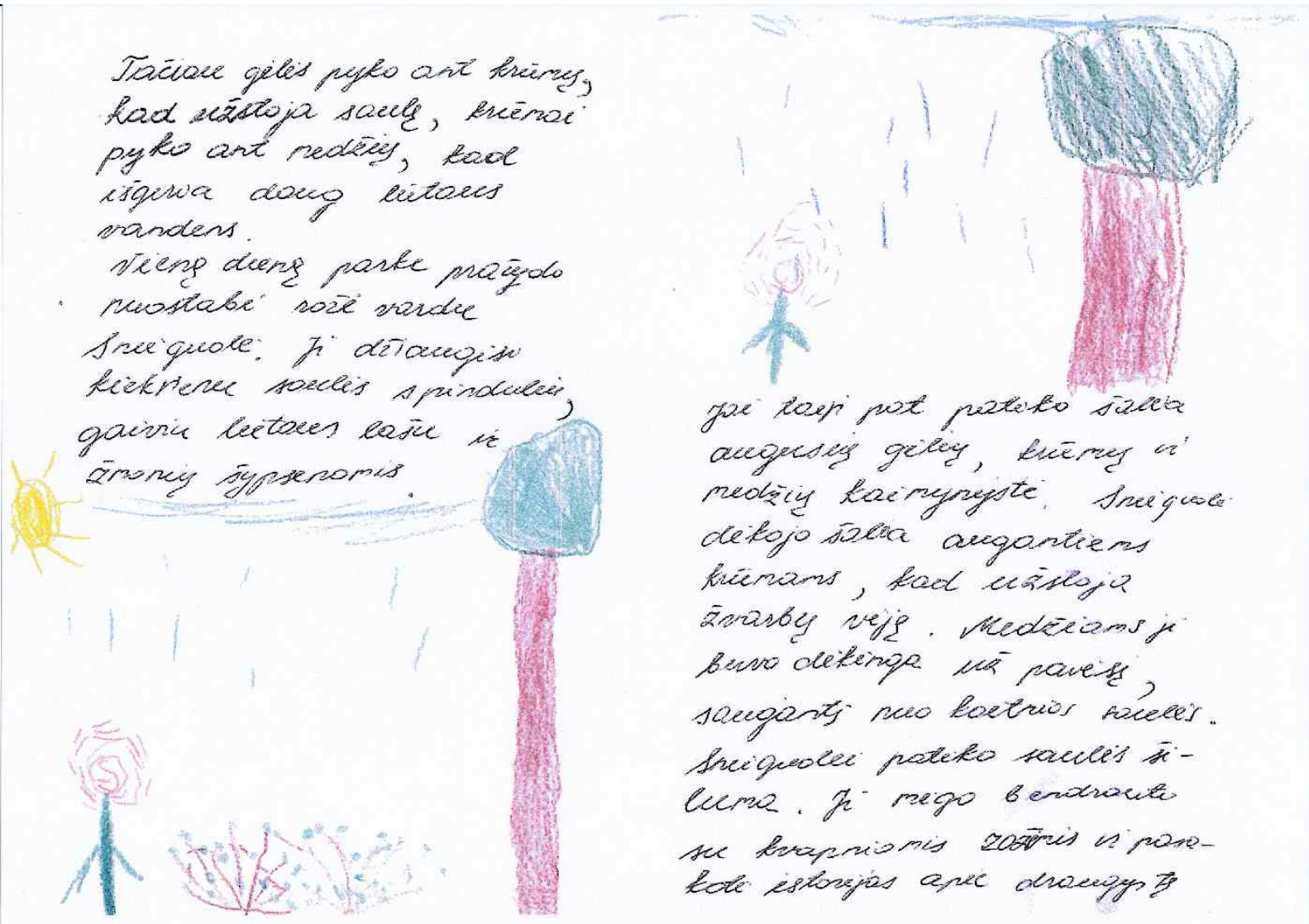
Seno dvāro parke augo
daug gēlij, krēmju ir
medzāij. Atrodē, kad
jens nebūvo prižasties
pyktis ir galējo dāi augļus
nuostabū gēpimū grū-
žiojo dvāro kaimynstēje.
Žmonis rūpinoti augļais
ir žāvejon jū grožū.

Tācīdai gēlēs pyko ant krūmēs,
kad nāstojā saulē, krūmāi
pyko ant redēiņ, kad
išgūva doņg lītāus
vāndens.

Vieng dieng parke māņdā
nuostabi rožē vārdē
Sniģuolē. Ji dētāuzjā
kēkkrēnē saulēis spindulēis,
gairnē lētāus kārē nē
āronēis šyprānōmis.

gāi kārē nēt pētēko sālā
augušiņ gēlēs, krūmēs nē
medžiņ kārnyņstē. Sniģuolē
dētāuzjā sālā augantiems
krūmāns, kad nāstojā
āvārby vējē. Medžiāns ji
buvō dētāuzjā nā pavēst,
sāuganti; nuo kōtrōis sālēis.
Sniģuolēi pētēko saulēis nē-
lūmē. Ji meģō bēndrāntē
nē krāpniomis vārtis nē pōr-
kōlē istonējis apē drāņņpētē

su kūniņai, medūai ir
ģimenei. Tāip mī augļot
supto, kad vienas lilam
retruko, net mpa nekālingi.
Mio to laiko dvaro parke
netilo rožij šķiedy knoto-
jmas, krūmij šeky dāzīgus
šlāmeninas ir medūg lapus
ošīmas.

Amelijos pasakojimas
apie rožī vardu
Snieguolē

Pasaką kūrė ir iliustravo
SEBASTIAN BABINSKI

SAULĖGRAŽA

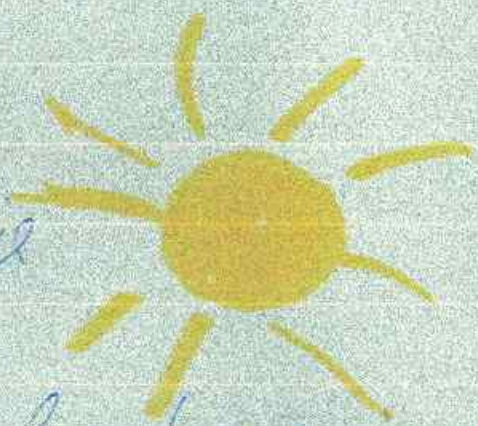
„Bitučių“ grupė

Saulė-

graža

Viena gaisma diena.

ejo laukos ent

pausle

š

buvo

neįprasta o

patela

ir namais

savo

Abudu apžiūrėję

ir nutarė pasodinti.

Pasiemie

šberež Fen

žēmes iz leuko kol sudys.

ilgoi Feko laekti

Kol' viena diena pauzē!

Dar ilgai Jeko beatti iz Jada

buvo oeltona iz dīdēļ

gile pavadiņo

Sauli nes jos
spindulius

peimēna

Džiugino sauo prezis kol

viena zytis pamaite kod nuo

krenta

Jy atsiko tai nebeliko

pamaite

lity nesera

pas jos sugzis

pei

pasoolius

Nuo tol sauo gete veclino Seckegrozis.

Pasaką kūrė ir iliustravo

IGNĖ KLIČIŪTĖ

ROŽĖ KARALIENĖ

„Bitučių“ grupė

ROŽĒ KARALIENE

VIENĀ KARTĀ GYVENO MERGINA,
KURĪ LABAI MYLĒJO AUGALUS. ATĒSUS
PAVASARIŅIJI SUGALVOJO SAVO KIEMĒ
PASODINTI IVAIRIAUSIŅŅ GĒLIŅŅ, KAD
KIEKVIENĀ DIENĀ GALETŅŅ JOMIS
GROŽĒTIS. GĒLIŅŅ DARŽĒLIO VIDURYSĒ
PASODINO ROŽĒŅŅ, O APĻINK JĀ IVAIRIAUSIŅŅ
GĒLIŅŅ: NAŠĻAICIŅŅŅ, RŪTŅŅŅ, SAULUČĪŅŅŅ,
AGUONŅŅŅ, RAMUNIŅŅŅ IR KĪTŅŅŅ.

DIENOS ŠILTĒJO, PASĒTOS GĒLĒS
IŠ ŽEMĒS IŠKIŠO MAŽUS, ŽALIUS DAIGELIUS,
O PASODINTOS PRADĒJO AUGINTI
MAŽŅČIUS LAPELIUS.

LILTU...
SAULĒS SPINDULĒLIAI KUTENO
AUGALĒLIUS. ĀTĒJUS VASARAI DARŽĒLIO
GĒLĒS PRADEJO KRAUTI PUMPURUS IR
RUOŠĒSI ŽYDĒTI, O ŽYDĒDAMOS DŽIUGINTI
VISUS JVAIRIASPALVIAIS ŽIEDAIS.

VIENĀ DIENĀ APLANKYTI GĒLIĀ
DARŽĒLIO ĀTĒJUSI MĒRGINA PASIDŽIAUGĒ
PRAŽYDUSIOMIS AGUONOMIS, KITĀ KARTĀ
SMULKUČIAIS RŪTŪ ŽIEDELIĀIS. RAUDONUS
ŽIEDUS IŠSKLEIDĒ IR ROŽĒ. ĀTĒJUSI
MĒRGINA PAGYRĒ JŪ GROŽĪ IR SKLEIDŽIAMĀ
KVAPĀ.

2

ROŽĒ MATYDAMA, KAD YRA
AUKŠČIAUSIA IR GRAŽIAUSIA DARŽELIO
GĒLĒ, PRADĒJO DIDŽIUOTIS:

- AR MATOTE, KOKIA AŠ GRAŽI? - GYRĒSI JI.

- TIK PASIŽIŪRĒK! SAVE, - JUOKĒSI IŠ
ŠALIA AUGANČIOS RŪTOS. - KAS ČIA PER

SMULKŪČIAI ŽIEDELIAI, BEVEIK JŪ NEIŽIŪRIU!

TACĪAU MĒRGINA DŽIAUGĒSI NE TIK ROŽĒ,

BET IR KITOMIS GĒLĒMIS. NĒ VIENAI

NEPAGAILEDAVO GRAŽAUS ŽODŽĪO.

NEPATIKO ROŽĒI, KAD MĒRGINA VIENODAI

RŪPINASI VISAIS AUGALAIS.

- TAI AŠ ESU ŠIO DARŽELIO KARALIENE,

AŠ ČIA ŠAUNIAUSIA! - PYKO JI.

NORĒDAMA, KAD VISAS DĒMĒSĪS BŪTU
SKIRIAMAS TIK JAI, ROŽĒ PRADĒJO KITIEMS
KENKTI. ŠVIEČIANT SAULEI JI SAVO
LAPAIŠ UZSTODAVO JĀ IR KITOS GĒLĒS
LIKDAVO PAVĒSYJĒ, O LYJANT LIETUI
STENGDAVOSI, KAD JOMS TEKTU KUO MAŽĪAU
LAŠU.

DIENA PO DIENOS SKRIAUDŽIAMOS
GĒLĒS PRADĒJO NYKTI. NUBLANKO JŪ
ŽIEDU SPALVOS, PRADĒJO DŽIŪTI LAPELĪAI.
MĒRGINA SUNĒRIMO, KAD DARŽĒLIO VIETA
PATINKA TIK ROŽĒI, O KITI AUGALAI SKURSTA
IR NUS PRENĒĒ GĒLIŪ DARŽĒLI PERKEZTI
KITĀ VIETĀ. VISAS GĒLES PERSODINO, O
SENĀJĀME DARŽĒLYJĒ PALIKO TIK ROŽĒ.

NAUJOJĒ VIETOJĒ GĒLĒS VĒL
SUŽYDĒJO GRAŽĪAUSIOMĪS SPALVOMĪS,
DŽIAUGĒSI SAULE, GYRĒ VIENA KITOS
GROŽS IR LINKSMĀI JUOKĒSI.

TUO TARPU, ROŽĒ AUGO VIENA, NETURĒJO
SUKUO BENDRAUTI IR KAM PASIGIRTI
KOKIA JI GRAŽI. DABAR JAU SUPRATO, KAD
NE GROŽIS SVARBU, O DRAUGYSTĒ.
SVARBIAUSIA - TURĒTI DRAUGU, SU
KURIAIS BŪTŲ GALIMA DŽIAUGTIS VASAROS
DIENOMIS.

PUIKYBĒ IR NORAS BŪTI PAČIA GRAŽIAUSIA
PAVERTĒ KARALIENĒ ROŽĒ VIENŠIAUSIA
DARŽELIO ĢĒLĒ.

5 IGNIĒK.

Pasaką kūrė ir iliustravo
KORNELIJA MATIJOŠAITYTĖ

MACIJA

„Bitučių“ grupė

Kartā gyveno gēlī Macija. Ji uzaugo
ir lingavo, kai vējas pūtē ir dar
šoko. Dar ji gražiai dainavo. Ji buvo
visoklāusīy grāzīy spalvy. Kai atējo
rudnēlis ji buvo musimīnus, nes
žinojo, kad greit nuvījs. Bet pavasarī
vēl pražys!

KORNELIJA

Pasaką kūrė ir iliustravo
DOMAS KAZANSKIS

PASAKA APIE GĖLYTĘ

„Bitučių“ grupė

DOMAS
PÄEMÄ

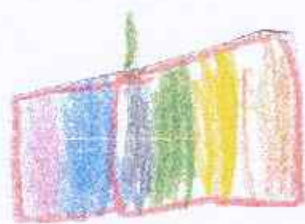
SIEKLYTE.

PASODIN

LAIISTE,

KALBINVO,

SAVLYTEJE.

VIENA
RYTA
PRAZYD!

RAUDONA,
KVAPNI
GELYTE
PAZIUREK.
MAMYTE!

✓
L I A M A N O

GE L Y T E

Pasaką kūrė ir iliustravo
GERMANTAS SPRAINYS

HALKAS – GĖLIŲ GELBĖTOJAS

„Bitučių“ grupė

HALKAS GELIU

GELBETOLAS

Vieną kartą didelėje pievoje gyveno stebuklingų gėlių šeima. Tėtis Ramunėlis, mama Ramunėlienė ir trys vaikai Ramunėliai. Jie gyveno be rūpesčių – deginosi saulėje, gėrė lietaus vandenį. Bet kartą į pievą atklydo blogasis žolės pjovėjas. Ir kartu atsivežė žolių ir gėlių siaubą – žoliapjovę. Ir pradėjau pjauti žolę. Visos pievos gyventojus apėmė siaubas – kiškiai, ežiai, žiogai išsibėgiojo, tik Ramunėlių šeima liko – nes jos negali pabėgti, todėl pradėjo šaukti ir kviesti pagalbą:

- Gelbėkit mus! Padėkit! Išgelbėkit nuo šios baisios mašinos!

Tuo metu pievoje gulėjo Halkas. Jis išgirdo pagalbos šauksmus. Atsikėlė ir piktai tarė nedorėliui:

- Sustok. Nepjauk pievos. Ten ramunėlių šeima!

Bet blogasis žolės pjovėjas toliau tęsė savo nedorą darbą. Halkas garsiai suriaumojo (Germantas gali parodyti kaip Halkas riaumoja), pašoko aukštai į dangų ir tada krisdamas žemyn su savo didelis kumščiais ir pėdomis sutraiškė žoliapjovę ir taip išgelbėjo gėlių šeimą nuo pražūties. Nuo to laiko Ramunėlės gyveno ilgai ir laimingai.

PABAIGA

Pasaką kūrė ir iliustravo
RUSNĖ MIKALAINYTĖ su šeima

LEGENDA KITAIP

„Bitučių“ grupė

SENIAI, SENIAI, TRYLIKTAME AMŽIUJE, KALNO PAPĖDĖS PIETINIAME ŠLAITE, AUGO PULKAS GRAŽIAUSIŲ ŽIBUOKLIŲ. TARPE JŲ AUGO PRINCESĖ ŽIBUOKLĖ. VISOMS ŽIBUOKLĖMS JI BUVO PAVYZDYS, NES VISADA PIRMA KELDAVOSI, PRAUSDAVOSI GAIVIAIS RASOS LAŠELIAIS IR DARYDAVO MANKŠTĄ STIEBDAMASI SAVO LIAUNU KOTELIU Į RYTINIUS SAULĖS SPINDULĖLIUS. PRINCESĖ ŽIBUOKLĖ BUVO TRUPUTĮ IŠDYKUSI, BET DIDELIU NORU VISKĄ MOKĖTI IR SAVO ATKAKLUMU, ĮKVĖPĖ KITAS ŽIBUOKLES IR VISOS NORĖJO BŪTI PANAŠIOS Į PRINCESĘ. DĖL ŠIOS PRIEŽASTIES, KALNO PAPĖDĖS ŠLAITAS, BUVO PATS GRAŽIAUSIAS ŠIOSE APYLINKĖSE.

BEŠVIEČIANT SAULUTEI VINGIUOTU TAKELIU, JOJO DIDIS LIETUVOS KUNIGAIKŠTIS GEDIMINAS IR PAMATĖ PIEVELĘ MĒLYNŲJŲ ŽIBUOKLIŲ. ČIA JIS NUTARĖ SUSTOTI IR PAILSĖTI. ATISISĖDĖS PIEVELĖJE PASTEBĖJO ĮSPŪDINGĄ VAIZDĄ: AUKŠČIAUSIĄ KALNĄ, NUOSTABIĄ ŽALUMĄ, RYŠKIAS MĒLYNUMO DĖMES, KURIOS PRIMINĖ UPES IR EŽERUS. TUO MOMENTU JIS PASAKĖ:

- ŠIAME NUOSTABIAME KAMPELYJE AŠ GYVENSIU SU ŠEIMA IR ŠIĄ VIETĄ PADARYSIU DIDŽIA.

TAIP BUVO PASTATYTA DIDINGA PILIS, IŠSAUGANT PIETINĮ ŽIBUOKLIŲ KALNO ŠLAITĄ, KURIS TEIKĖ DŽIAUGSMĄ VISOMS KARTOMS. APLINKUI PILĮ IŠAUGO GRAŽIAUSIAS MIESTAS **VILNIUS**.

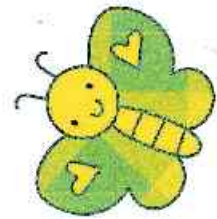
TAIP MAŽOJI PRINCESĖ ŽIBUOKLĖ SUKŪRĖ DIDINGĄ MIESTĄ.

RUSNĖ MIKALAINYTĖ SU ŠEIMA ☺

Pasaką kūrė ir iliustravo
NOJUS PRIČKAITIS

PIENĖ

„Bitučių“ grupė

Pienė

Vieną vasarą suspindus skaisčiai saulutei pievelėje netoli upeliuko pražydo graži geltona pienė. Ji skleidė malonų kvapą ir viliojo ryškiai geltonu žiedu. Nors buvo labai graži, bet jautėsi vieniša, nes pievoje ji buvo vienintelė pienė.

Vieną rytą į pievelę atskrido pulkas bitučių. Jos ieškojo žiedų nektarui rinkti.

– Koks tavo vardas, nuostabioji gėlele? – paklausė viena bitutė pienės.

– Mano vardas Pienė, – atsakė gėlytė.

– Ar galiu iš tavo dailaus žiedelio surinkti nektarą? – paklausė bitutė.

– Žinoma, gali, – sutiko pienė. – O kur tu neši nektarą?

– Aš nešu nektarą į avilį, gaminsime medų, – atsakė bitė. – Ačiū tau. Lik sveika!

Kitą rytą pienės žiedelį aplankė drugelis. Jis paprašė:

– Ar galėčiau atsigerti iš rasos lašelio nuo tavo žiedo?

– Žinoma, numalšink troškulį, – neprieštaravo pienė. – Ar tu turi draugų?

– Taip, turiu. Mes mėgstame šokti pievelėje. Mano draugai jau atskrenda. Nori, kad pašoktume tau? – paklausė drugelis.

– Taip, būtų labai smagu! – apsidžiaugė pienė.

Ir drugeliai šoko ratu gerajai pienei, o ši dar labiau išskleidė savo žiedlapius.

– Mes ir rytoj atskrisime tau pašokti, – pažadėjo drugeliai.

Tačiau kaip jie nustebo kitą rytą pievelėje išvydę ne geltoną pienės žiedą, o baltą minkštą pūkų kamuoliuką!

– Kas tau nutiko? – smalsavo drugeliai.

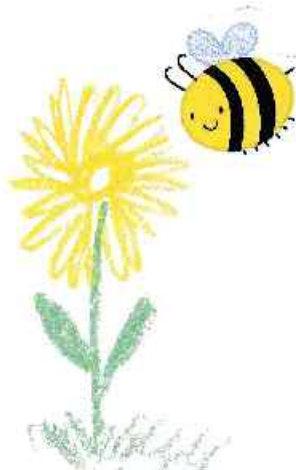
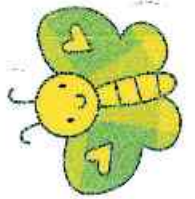
– Aš subrandinau sėklas ir ruošiuosi kelionei. Laukiu tik palankaus vėjo, – paaiškino pienė.

Staiga pūstelėjo gairvus vėjelis. Ir... O stebukle! Pienės pūkeliai pasklido po visą pievą.

– Likit sveiki, draugai! Pasimatysime kitą vasarą! – atsisveikino pienė.

– Geros kelionės! Iki pasimatymo! – plazdeno sparnais drugeliai.

Kitą vasarą pievelėje netoli upeliuko pražydo ne viena, o gausybė geltonų pienių. Jos skleidė malonų kvapą ir viliojo ryškiai geltonais žiedais.

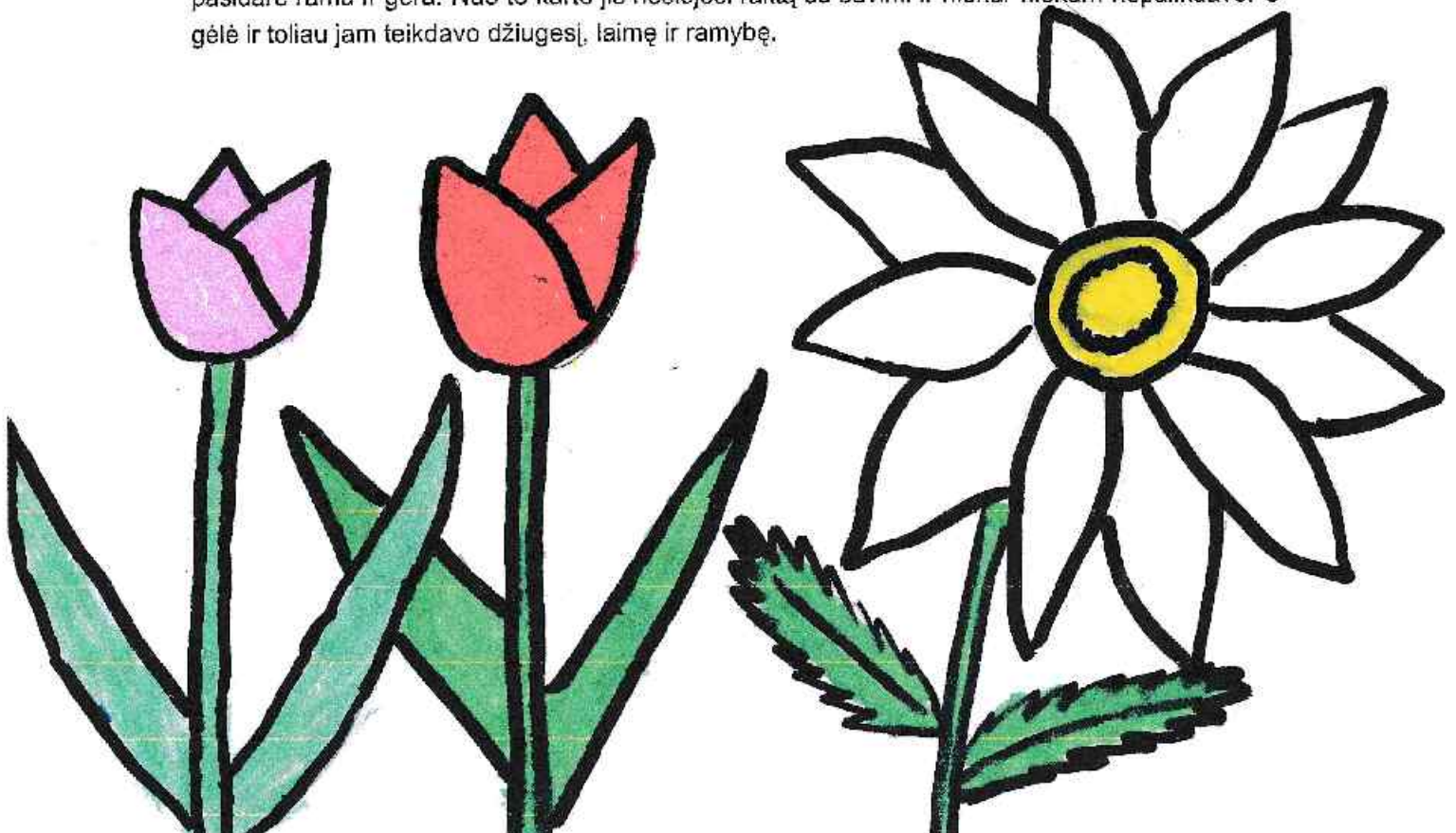
Pasaką kūrė ir iliustravo
ADAS ANTANAVIČIUS

BALTOJI GĖLELĖ

„Bitučių“ grupė

BALTOJI GĖLELĖ

Kartą, savo gražiose ir ištainguose rūmuose, gyveno karalius ir turėjo sūnų, kuris labai mylėjo gėles. Netoli to karaliaus rūmų buvo didelis sodas, apšodintas įvairiausių spalvų gėlėmis, kuriomis rūpinosi karalaitis. Nebuvo nieko, ko jis nežinotų apie gėles. Užvažiuavę svečiai negalėdavo atsidžiaugti tuo sodu. Žmonės iš miesto ir aplinkinių sodžių šventadieniais tyčia atvažiuodavo ir prašydavo šeimininkų, kad leistų apžiūrėti tą nepaprastą sodą... Tačiau karalaitis jiems aprodavo sodą su viena sąlyga, kad jie nekišią nosies į vieną dailiai surestą trobelę. Mat karalaitis turėjo paslaptį, kad ir kaip jis rūpinosi savo gėlėmis, tačiau viena gėlė sulaukdavo ypatingo jo dėmesio. Tai buvo Baltoji Gėlelė. Kuri buvo neišpasakyto grožio, skleidė ypatingai malonų aromatą ir suteikdavo karaliui ramybės ir laimės jausmą. Tačiau apie tai negalėjo niekas žinoti, nes ši gėlė buvo skirta būtent karalaičiui. Ir jis saugojo ją nuo blogos akies ir piktadarių. Kiekvieną rytą jis ateidavo pas ją, raktu atrakindavo trobelę, pasakydavo „Labas rytas, Baltoji Gėlele“, palaistydavo, pasimėgždavo jos grožiu ir maloniu kvapu, pasisemdavo energijos bei palinkėdavo geros dienos. Raktu užrakindavo trobelę, o raktą palikdavo senoje skrynioje, esančioje prie trobelės. Kartą, atsirado nedorėlis žmogus, kuris pasekė karalaitį ir viską matė kaip jis patekdavo į trobelę. Sumanė jis pažiūrėti, kas gi gyvena toje stebuklingoje trobelėje. Vos tik nedorėlis įėjo pro duris ir palietė Baltąją Gėlelę – toji ėmė vysti, žiedlapiai pradėjo birėti, lapai ruduoti, o stiebas linkti... Karalaitis pajautė visa tai ir tekinas visu greičiu nuskubėjo pas savo gėlę. Nedorėlis jau buvo išėjęs, o duris palikęs praviras. Karalaitis įbėgo į trobelę, apsikabino gėlę ir pradėjo verkti. Jo ašaros riedėjo ir užtiško ant likusio gėlės žiedlapio. Jis pakėlė galvą ir negalėjo patikėti – gėlė atsitiesė, jos lapai vėl pradėjo žaliuoti, o gėlės žiedas vėl pasidabino naujais gražiais žiedlapiais. Visa trobelė prisipildė nuostabiu aromatu. Karalaitis negalėjo atsidžiaugti. Jo veide vėl atsirado šypsena, o širdyje pasidarė ramu ir gera. Nuo to karto jis nešiojosi raktą su savimi ir niekur niekam nepalikdavo. O gėlė ir toliau jam teikdavo džiugesį, laimę ir ramybę.

Pasaką kūrė ir iliustravo
LAURYNAS AMŠIEJUS

ŠALIS BE GĖLIŲ

„Bitučių“ grupė

vieną kartą viena galingiausių sauc burtininkų dėl žmonių niekšybių ir piktadarysčių nusprendė pabėgti ir apsigyventi kalno viršūnėje. Jai išvykus, įvyko didelė nelaimė: visos gėlės, visi miškai, pievos, kalnai, upės ir ežerai pranyko. Visi gyvūnai, paukščiai, vabzdžiai ir drugeliai neturėjo kuo maitintis ir mirė iš bado. Šalis, kitados buvusi tokia graži ir gėlėta, netrukus pavirto į dykumą. O gyventojai galėjo tik įsivaizduoti ir kurti pasakas apie menamą šalies gėlių žydėjimą ir grožį. Bet vaikai, niekada nematę tokių stebuklų, netikėjo senoliais. Jie sakydavo, kad senoliai kalba kvailystes ir bėgo tolyn nusiminę. Tačiau tarp šių vaikų buvo vienas berniukas, kuris negalėjo patikėti, kad gėlės ir gyvūnai išnyko amžiams. Berniukas nusprendė palaukti, kol užaugs ir sugrąžinti šaliai gėlių žydėjimą.

Metai bėgo. Ir vieną dieną berniukas užaugo dideliu vyru. O jo meilė

gėlėms augo kartu su juo. Kartą jis tarė mamai eisiantis ieškoti didžiosios burtininkės, kad šioji sugrąžintų šaliai gėles. Pasiėmė savo kuprinę ir pasuko į šiaurę. Ėjo, ėjo, kol priėjo tokio aukšto kalno papėdę, kad nesimatė viršūnės pabaigos. Apėjęs kalną begalybę kartų, jaunuolis niekaip negalėjo surasti keliuko, kuris vestų į kalną. Juk burtininkė turėjo kažkokiu keliuku užlipti į kalną! Ir dar intensyviau pradėjo ieškoti to paslaptingojo keliuko. Netikėtai išvydo vos matomus laiptus ir nusprendė kopti jais į viršų. Lipti teko septynias dienas ir naktis, kol pasiekė pačią kalno viršūnę. Vaikinas buvo labai pavargęs, ištroškęs ir nebegalėjo daugiau žengti nė žingsnio. Tačiau staiga šalio jo atsirado šaltinis su tyriausiu vandeniu pasaulyje. Jaunuolis puolė prie šaltinio ir godžiai gėrė vandenį. Vos paragavus stebuklingo vandens, nuovargis kaip mat išnyko.

Netikėtai už nugaros pasigirdo balsas. Tai buvo galingoji burtininkė, klausianti, ko jaunuolis atvyko. Jaunuolis paaiškino, kad ieško burtininkės, kad šioji sugrąžintų jo šaliai gėles, medžius, gyvūnus, ežerus ir upes, nes be jų gyvenimas ir pasaulis yra liūdni. Tiktai grožis žmones paverčia gerais, o gamtos sugražinimas žmones padarytų geresniais ir laimingesniais.

Ūmai dvi rankos pakėlė jaunuolį aukštai ir nunešė į milžinišką gėlių lauką. Tas gėlių laukas skleidė neapsakomą gėlių aromatą, nuo kurio jaunuoliui maloniai svaigo galva. Niekada jis nebūtų pagalvojęs, kad gėlės gali būti tokios gražios ir kvapnios. Oras prisipildė švelnaus gėlių aromato, o saulės spinduliai žaidė ant įvairiaspalvės žemės. Staiga išgirdo balsą, sakantį, kad jaunuolis yra labai drąsus, išdrįšęs sugrąžinti savo šaliai gėles. Balsas pasakė jaunuoliui pasiimti visas gėles, kokias tik nori. Vaikinas prisiskynė pilną glėbį pačių nuostabiausių ir gražiausių gėlių. Nematomos rankos jį pakėlė į viršų ir nuskraidino į jo šalį. Balsas jam tarė, kad dėka vaikino drąsos ir ryžto, jo šalis daugiau niekada nebebus be gėlių.

Vaikino šalis tapo dideliu sodu. Gėlės pražydo visur: pievose, miškuose, ant kalnų, prie upių, jūrų ir ežerų. Į šalį sugrįžo paukščiai, gyvūnai, vabzdžiai, drugeliai ir bitės. Visi žmonės labai džiaugėsi, tapo gerais žmonėmis. O vaikinas tapo to šalies karaliumi ir didvyriu. Visi žmonės jam buvo labai dėkingi. Šalyje įsivyravo taika, džiaugsmas, meilė ir laimė.

LAURYNAS

Pasaką kūrė ir iliustravo

EDVIN BOGUŠEVIČ

PAPARČIO ŽIEDAS

„Bitučių“ grupė

PAPARČIO ŽIEDAS

Šaušo Joninių naktis. Visi miško gyvūnai šinojo, kokia tai ypatinga diena ir kokis stebuklo galima sulaukti naktį. Visi miško draugai jau ilgą laiką buvo planavę naktinį šuolį - eiti ieškoti paparčio žiedo, jog jį radus, galėtų sugalvoti norą, kuris (kaip visi žino) būtinaai tą pačią akimirką išsipildo.

Čiuo pat naktį visi švėneliai nuošėsi.

Laipė traukė guminius batus, jog per vasą nesušlaptų savo mudo kailiuko ir letenėlių.

Meška pamušė didžiausią fakelą, jog apšviestų visiems kelis. Šuikis pasiėmė šuaką, vilkas šibintuvėl

Atėjo naktis... Sutartose vietoje, miško pašonėj prie didžiulio almens susitiko: briedis, sturnaitė meška, laipė, šuikis, voverė, vilkas, erškutis, genys ir pelėda. Ir visi pajudėjo iš vietos. Judėjo jie

miško gilumos pusėn. Meška ejo pirmoji, apšviestama fakelu kelis kitiems.

Visi kiti ejo iš paskos, idėmiai dairydami aplinkui.

Švilpavo smarkus vėjas,

šūbaro medžių mišūnės, ir staiga kaip traktė
kaikas. Hloig pašok sukis !!!

- Oj, kas čia?

- Suki, čia tik šaka... Atst kurios tu atsi-
stojai... - pasaki stinaite.

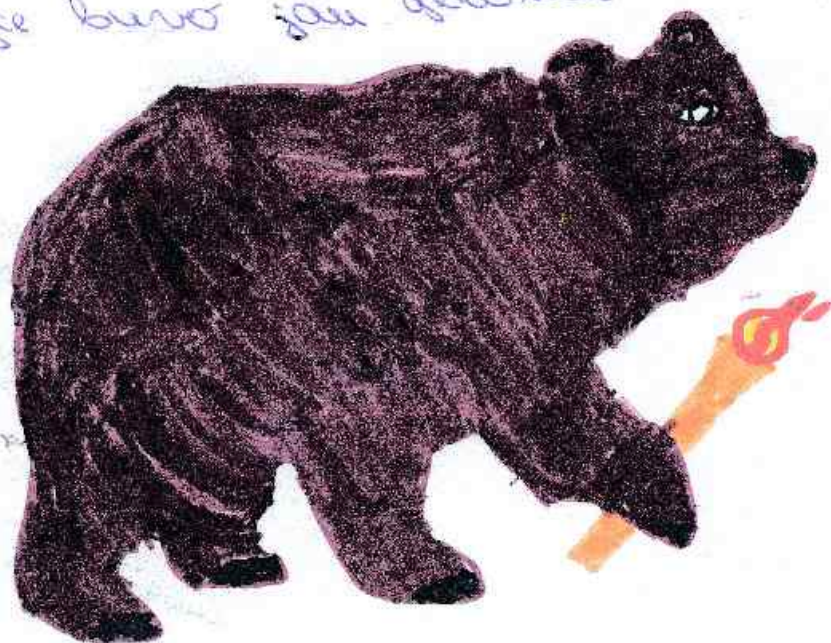
Šveliai ejo toliau. Visur dainėsi, pakeldavo
at nekritusias medžių šakas nuo žemės - manė
gal po žomis nos pasislėpusį papartį. Atidžiai
užėjo ir aukštoje šoleje. Staiga susuko vėikus:

- Kadau !!!

- Ežiuk, čia tik vilkas šibinturėliu paimė...
- Ech... - Kurimėsi visi, nes jau buvo beuodring

bet šveliai nuleido rankas. Uvėispyty ejo savo
tikslu patiekti.

Staiga gudriai lape pamatė kaikę šibancio
šoleje... Papartūje... Atst paparcio šakelis kabancio
maitę šviečiančią šieselę. Jai buvo kaikas nustabaus
Gudriai ilgauodegė senorėdama visiems prisipažind
suvadusi lobį, atsiliko nuo savo draugų, ir kai
je buvo jau gerokai

autolę, neskytė visą
it myškinisig
švaigėdę spindintį
paparcio viedę.
Šaimėi atsirusko
sukis, patikrinti, ar
visi draugai šalia, ar
nėna pasiklydusių, ir
pamatė šlapukę
su grobiu rankose.

Yvitis svikto:

- Ei, gudruole! Viena nori pasisavinti pa-
porcio viedg?

Ši atkinto:

- Yviti, baily! Tu vienat be mūsų iš vis
į mišką neužėjum!

- Gal aš ir baily. Bet kas iš to, kad stiknait
mano priešingybė? Ji šviali, linksmi; linksmi
šoliuoja, bėga nerūpestingai ir net nieko neiš-
stiknaitė taip pat netylėjo:

- Jau geriau būti vikriai ir švaliai, nei
lėtai, nenauqiai kaip lepečkija meška.
Meška atsisuko į visus ir kalbėjo:

- Jei manot, kad iš manęs lėtos jokios naudo
tai patūnėkit į vorus. Ji tik po medžių striks,
čtš bent iš arti paporcio viedo ieškau... O ji iš
aukštai, nuo medžių viršūnių tuo labiau ją
repanatyti ir nerasty...

Voverė bandė tuomet surentinti ir kitus:

- Che... Sugijai taip pat kaip ir genys su
pelėda... Ji žuk ingi iš aukštai
našai ką bemoti...

O pastarieji pradėjo juoktis ir
zaipytis iš vilko:

- O šis, o šis! Jis iš viso
nė nežino kaip papartis atrodo
- Ji prapliupo juoktis.

Ma tik vienas briedis, kaip ir pūdera miško
karaliumi, išliko mintyje ir atkreipė visų
dėmesį į laips:

- Šitūrikit, draugai! Paparčio šiedo ryški
šviesa gęsta!
 - Tikrai! - susuko sukis.
 - Ji visiskai užgeso! - patikslino ji norė.
- O briedis tęsė:

- Draugai, ar supratot, kas įvyko? Sureadu
ir ausklymus paparčio šiedą, reikia akimirksni
sugalvoti norą. Tai reikia daryti labai greitai
kol paparčio šiedas šviečia ryškia šviesa.
O mes visą tą laiką, kol spindėjo paparčio
šiedas, prasipykome. Ar suprantate, ką mes
padarėme? Mes prasiopsojome tokią galimybę.
Per savo gėbimą, kvailumą ir kitus blogus
savo įpročius...

- Briedi, tu teisisus... - pravinko stiknaitė,
supratusi, kokia tai buvo galimybė, kuria jie
nepasinaudojo.

Briedis, mišky karalius, ir toliau pasiūlymėjo savo
išmonę ir stiprybę:

- Dabar jau nieko nebeįman. Jau yra per
vėlu... Turime laiku susigriebti, nekalindami
vienas kito; nebandydami sumenkinti kito
darbą ir pastangas nasti paparčio šiedą,
o būti labiau vieningiems...

- Bent jau aš tikrai tokią tapsiu! - toliau
kūtkiodama citarė stiknaitė.

- Āi! - tikino suikis.
- Āi! - prisidejo meška.
- Āi!
- Āi!

Galīsimai prabīlo laņē:

- Ķalčīsimia esu āi, jōg nesomējam smadusi papārēio ziedō dalintis jūo su draugais...
 O dabar ir pati likau niķo nepēsus. Visi toķie likome - niķo nepēš. Todi ir āi mo šiol būsim vieninga!

- Visi turime ir to pasimokyti! - kaip nesad nintai kalbējo briedis.

Visi draugai apsikabīno; susitaiķe; atleido vieni ķitiems ir tapo vieningi. O gypeno jē dar draugīķiau, dar šilčiau, ir dar smagiau !!!

Pasaką kūrė ir iliustravo
IZABELĖ STECKAITĖ

GĖLĖS – GAMTOS LAIKRODIS

„Bitučių“ grupė

Kaip ir kielving valang atspaus z vasy,
mama ir tetis, linkdami soldziu sapnu, pa-
bulavo man z skruostas. z sapnu karalyste
niejam laikydamu juos uz vanku.

Susitibe namomis ejome toliada puriu
sniegu, buvo šalta ir žvarbu, o aplinkui balt.
Bet ilpai ejus, mano šoumuolis tetis, mufir-
pusioje pamisheje, parodes kypale, kyp roaipz-
ducių žerincų violetinių, pelyčių, tarė:
- Izabelyte, šios pelis yra pavasario prana-
šos. Tai yra šibutes.

Laimingi ejome toliam - oras pakejo, puvos
ris nyshejo, spaluy pamtoje daupėjo. Priejus
muostobaus prozio kaimely, nosy eme kutenti
malonus kapos. Prie senos, subritusios, trubos au-
go juvairiaspalviai vijūnai. Mama tarė:

- Šis kapos yra vasaros kapos, jis prime-
na perisusias vaikystes vasaras pas močute.
Gelių kapei kute vėni kitus, eidami svitkome
ir saules spindulius siekiančių sauliprošų. Bet
stojae papūtė žvarbus vėjes, o kantu
prabėjo didelis būrys klepančių vaikų su
karsteliuis. Tetis ir mama sutartina tarė.

- Rudenelis jau čia.
Mama su ticiu pomoke, kad gelis mums ir
sada padele atpažinti mely laikus, nes jos
yra gyvatis gamtos laikrodis.
Netrukus iš gilaus sapno pabudau savo il-
oje losoje jauz longo buvo prozus rudens
rytes...

Pasaką kūrė ir iliustravo
GABRIELĖ JANČIŪRAITĖ

MIŠKO GĖLELĖ

„Bitučių“ grupė

Miško gėlė

Miškelėje, prie aukštos liepos, pražydė nuostabi gėlė. Miško gyvūnai būrė aplink ją - grožėjosi nuostabiais margaspalviais lapeliais! Saulės apšviesti lapeliai spindėjo lyg auksu pabarstyti.

Artėjo ruduo, gyvūnai ruošėsi pirmajam šaltukui ir rūpinavosi dėl gėlių. Ar nesusals? Ar dar parodys savo grožį mums pavasarį? Sudrįgė Pelėda pasiūlė:

- Užklokime gėles minkštute kaladrele!

Paukšteliai atnešė medžių šapelių, žiūkai sausų kėpų, kiskučiai eglės šakelių.

Prabėgo šalta ir ilga žiema. Medžiai budės po žiemos miego, saulytė švietė vis ryškiau, kaitriau... Kol viengirė pražydė ji - margaspalvi gėlė, žėrinti auksu dulkelėmis!

Gyvūnai labai džiaugėsi, jiems pavyko!

Pasaką kūrė ir iliustravo
GODA GLOVACKYTĖ

PIEVOS RAMUNĖ

„Bitučių“ grupė

PIEVOS RAMUNĖ

BUVO GRAŽI, SAULĖTA DIENA. SAULĖ RITINĖJOSI ŽEME, PIEVOJE DAR ŽERĖJO LIKĘ RASOS LAŠELIAI. KARTS NUO KARTO PŪSTELDAVO ŠVELNUS, ŠILTAS VĖJELIS, KURIS PRIVERSDAVO LINGUOTI SMILGAS, VIKSVAS IR PAŠONĖJE GRAŽIAI BESISKLEIDŽIANČIAS RAMUNES. LINGUODAMOS RAMUNĖS ATRODĖ LYG ŠOKTŲ BENDRĄ ŠOKĮ. VISOS DRAUGE, VIENODAI IR GRAKŠČIAI.

VISĄ ŠIĄ TYLĄ, RAMYBĘ STAIGA SUDRUMSTĖ TOLUMOJE PASIGIRDĖS VAIKŲ JUOKAS. ŠIS GARSAS VIS ARTEJO. VAIKAI BĖGO, JUOKĖSI, BANDĖ VIENAS KITĄ APLENKTI. NETIKĖTAI VIENA MERGAITĖ SUSTOJO IR NUTILO. JI PAMATĖ PIEVOS PUOŠMENAS RAMUNES. JAI ATRODĖ, KAD JOS ŠOKA BENDRĄ ŠOKĮ, NES VĖJELIS JAS TOLIAU SIŪBAVO Į SKIRTINGAS PUSES. KIEKVIENAS ŽIEDELIS ATRODĖ, KAD ŠYPSOSI MATYDAMAS LINKSMUS IR LAIMINGUS VAIKUS. MERGAITĖ PASILENKĖ IR VEINĄ, PAČIĄ DIDŽIAUSIĄ RAMUNĘ NUSKYNĖ. PRIBĖGUSI PRIE DRAUGŲ JI PARODĖ ŠIĄ NUOSTABIĄ GĖLĘ, KURI RODĖS TOLIAU ŠYPSOSI VAIKŲ RANKYTĖSE. VISI DRAUGAI ĖMĖ SUKTIS RATU SUSIKIBĘ UŽ RANKŲ, KARTU LAIKYDAMI RAMUNĘ.

VAIKAI SU GRETA LIKUSIOMIS ŽYDĖTI RAMUNĖMIS RODĖS SUSILIEJO Į BENDRĄ RATĄ IR VISI DRAUGE ĖMĖ ŠOKTI. PIEVOJE SUSIPYNĖ RAMYBĖ IR JUOKAS. SAULĖS SPINDULIAI VIS LABIAU SKVERBĖSI PRO DEBESIS NUDAŽYDAMI APLINK VISKĄ RYŠKIOMIS SPALVOMIS. DIENA PIEVOJE TIK PRASIDĖJO, BET JI JAU BUVO PILNA GĖRIO, ŠVELNUMO IR NERŪPESTINGO VAIKIŠKO JUOKO.

Pasaką kūrė ir iliustravo
IEVA DABULEVIČIŪTĖ

MUSGAUDIS

„Bitučių“ grupė

Aš esu gėlė nusgaudis. Viliuoja muses ir joms
atskridus pas mane, pažaimu jos savo spygliais.

Vieną vasaros dieną mano šeimintei išvažiavo
atostogauti. Buvo labai karšta. Saulė mane kepino
ir išdžiūvino visą vandenį. Aš vis džiūvau ir džiūvau.

Mano šeimės išdžiūvo ir man paridare labai blogę.

Mano lapai sudžiūvo ir numyto. Galvoju, kad mirsiu.

Ir štai grįžo mano šeimintei. Pripylė man daug
vandens. Mano lapai sušalavo ir aš vėl gaudėčiau muses.

IEVA

Pasaką kūrė ir iliustravo
LUKNĖ ČETKAUSKAITĖ

TRYS GRAŽUOLĖS

„Bitučių“ grupė

LUKNĖ 4 m.

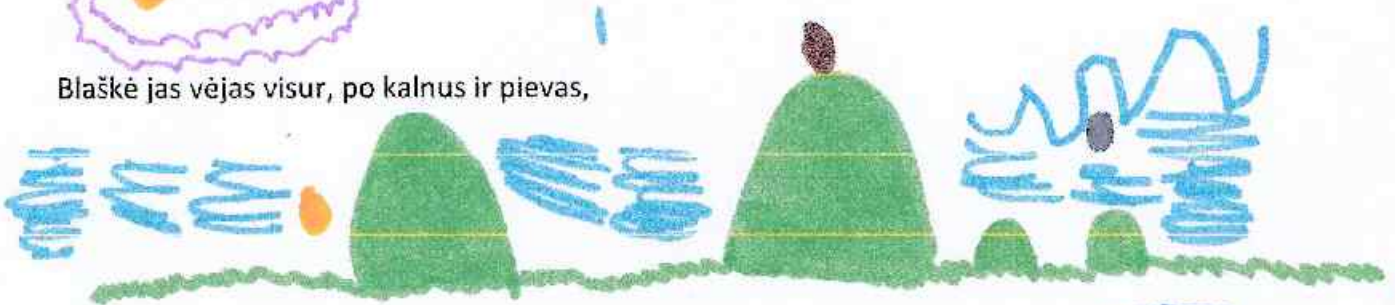
Senai senai, kai pasaulyje dar negyveno žmonės, buvo tik vienas žemynas, ir aplink tvyrojo vanduo,

nežinia iš kur, stebuklingai, atsirado trys sėklytės.

Blaškę jas vėjas visur, po kalnus ir pievas,

o galų gale, pakilęs didžiulis vėjas su lietumi jas nuplovė ir suplakė žemėje.

Pašvietus saulei, pradėjo dygti maži daigeliai.

Augo augo, dvi dienas, augo keturias dienas augo ir užaugo, trys stiebeliai. Kiekviename stiebelyje po pumpurėlį.

Pašildžius saulutei, pumpurėliai prasiskleidė: pražydo gražuolė rožė, skaisčioji saulėgraža ir kvapnioji frezija.

Taip ir džiugina lig šių dienų mus šios gražuolės gėlės.